

ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

ปริญาานิพนธ์

ของ

ศิริพร หลิมศิริวงศ์

วิทยาลัยการศึกษา

พ.ศ. ๒๕๑๑

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญาโทฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็น
ส่วนหนึ่งของกาทำความหลักสูตร์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้

อิมท วิมลวรรณ

ประธาน

ว. น. ๖ วิมลวรรณ

กรรมการ

วิมลวรรณ วิมลวรรณ

กรรมการ

๓๐ สิงหาคม ๒๕๐๐

ประกาศคุณูปการ

การแปลปริญาภิธานเรื่องนี้ ได้รับความช่วยเหลือจากผู้มีคุณูปการระคุณหลายท่าน งานจึงสำเร็จลุล่วงไว้มิสมเจตนา ผู้ที่ให้ความช่วยเหลือโดยตรงได้แก่อาจารย์ที่ปรึกษาสามท่าน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัมพา โชคิทธิเสถียร ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญถึง แมนทนา และอาจารย์บุญฤกษ์ วิสุมิฉะนั้นพบ ได้กรุณาให้ความคิดเห็น คำแนะนำในข้อปัญหามาตั้งแต่นั้นและช่วยแก้ไขสำนวน ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมโดยตลอด นอกจากนี้ยังได้ให้คำแนะนำและความกระจำในการใช้สถิติ โดยเฉพาะวิธีจัดกระทำกับข้อมูล การแปลผล และการเสนอข้อมูล นับว่าอาจารย์ทุกท่านมีส่วนสำคัญยิ่งการเขียนปริญาภิธานนี้ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทั้งสามท่านที่กล่าวนามไว้แล้วด้วยศุภคารพอย่างสูง

นอกนี้ ผู้เขียนยังได้รับความกรุณาช่วยเหลือจากคุณสง่า ดินะสมิต ผู้อำนวยการศาล กติ์เกิดและเมฆน ซึ่งได้ให้ความคิดเห็น และขอเสนอแนะในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง วิธีดำเนินการทดสอบ แนะนำความสะดวกในการเข้าไปทดสอบยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางบางนา และสถานพินิจอบรมฝ่ายหญิงที่ปากคลองตลาด คุณเจตน์ ศรี หัวหน้าแผนกฝึกและอบรมได้กรุณาให้ความร่วมมือเหลือในการจัดเก็บและสถานที่สัมภาษณ์ ตลอดจนให้ครูหลายท่านมาช่วยสัมภาษณ์ นอกจากนี้มีกวีธรรม เล่าหะศิริานนท์ คุณบึงอร เสคนนท์และคุณลัดดา สุวรรณรัตน์ ซึ่งให้ความร่วมมืออย่างในการทดสอบและสัมภาษณ์เก็บ และบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งเว้นที่จะกล่าวขอคุณเสียมิได้คือ เกียของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางบางนาและเด็กหญิงของสถานฝึกและอบรมฝ่ายหญิง ซึ่งได้ให้ความมือ ตั้งใจตอบแบบสอบถามให้ขอเท็จจริงโดยไม่บิดบัง นับว่าเป็นประโยชน์ต่อการรวบรวมข้อมูลยิ่ง

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ ขอคุณในความกรุณาช่วยเหลือและร่วมมือของท่านผู้กล่าว
นามข้างต้นนี้ด้วย

ศิริพร หลิมศิริวงศ์

สารบัญ

บทที่

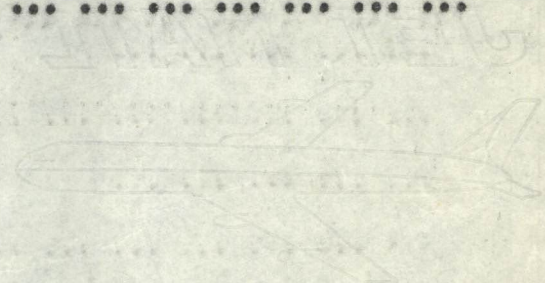
หน้า

๑	บทนำ	๑
	ความหมายในการศึกษาวิจัย	๔
	ความสำคัญของปัญหาที่ทำการศึกษาวิจัย	๕
	ขอบเขตของการศึกษา	๕
	กำหนดวัตถุประสงค์ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	๕
๒	การศึกษาเกี่ยวกับเอกสารที่เกี่ยวข้อง	๑๒
	ลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	๑๒
	สาเหตุพิเศษของเด็กที่กระทำผิด	๑๕
	การกระทำผิดของเด็กในชนบทและในเมืองหลวง	๑๗
	ผลทางเศรษฐกิจและสังคมกับการกระทำผิดของเด็ก	๑๘
	ผลของครอบครัวและการกระทำผิดของเด็ก	๒๐
	สมรรถภาพภายในครอบครัวกับการกระทำผิดของเด็ก	๒๑
	วิธีพิจารณาคดีไต่สวนเบื้องต้นคู่กับการกระทำผิดของเด็ก	๒๔
๓	วิธีดำเนินการ	๓๑
	เกณฑ์การเลือกกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย	๓๑
	กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย	๓๒
	เครื่องมือที่ใช้	๓๒
	การเป็นกากรรวบรวมและจัดกระทำกับข้อมูล	๓๓
	การวิเคราะห์ข้อมูล	๓๔
	การนำเสนอผลการค้นคว้า	๓๖
๔	บทสรุป	๓๐๔
	ผลการค้นคว้า อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	๓๐๔
	.....	๓๐๕
	ผลการค้นคว้าและอภิปรายผล	๓๐๗
	ข้อเสนอแนะ	๓๐๘

บทที่

หน้า

บรรณานุกรม	๒๑๕
ภาคผนวก	๒๒๑
ภาค ก ภาคศึกษาเด็กและเยาวชนกลางและสถานทีี่ใจและคุ้มครอง เด็กกลาง	๒๒๒
ภาค ข สูตรที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล	๒๓๓
ภาค ค จดหมายขออนุญาตทดสอบเด็ก	๒๓๕
ภาค ง แบบสอบถาม	๒๓๖

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑ วัยของเด็กชายและเด็กหญิงที่กระทำคามผิด	๓๖
๒ ภูมิลำเนาของเด็กชายและเด็กหญิงที่กระทำคามผิด	๓๗
๓ อายุของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิดเข้าโรงเรียน	๓๘
๔ ระดับการศึกษาของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๓๙
๕ วัยของเด็กชายและเด็กหญิงที่ออกจากโรงเรียน	๔๐
๖ สาเหตุที่เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิดต้องออกจากโรงเรียน	๔๑
๗ อาชีพของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๔๑
๘ อาชีพของบิดาของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๔๒
๙ อาชีพของมารดาของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๔๓
๑๐ จำนวนพี่น้องรวมมีคามารคาเดียวกันของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๔๓
๑๑ จำนวนพี่น้องต่างมีคามารคาของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๔๕
✓ ๑๒ ลำดับที่การเกิดของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๔๖
๑๓ จำนวนมืกล้างของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๔๖
๑๔ จำนวนมารดาเลี้ยงของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๔๗
๑๕ จำนวนสมาชิกในครอบครัวของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๔๘
๑๖ การทำงานบ้านของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๔๘
๑๗ งานอดิเรกของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๔๘
๑๘ ฐานความผิดของเด็กชายและเด็กหญิง	๔๘
๑๙ สถานที่เกิดเหตุที่เด็กชายและเด็กหญิงกระทำคามผิด	๕๑
๒๐ สิ่งที่ทำให้เด็กชายและเด็กหญิงพอใจมากที่สุดในชีวิต	๕๑
๒๑ สิ่งต่างที่ทำให้เด็กชายและเด็กหญิงเสียใจมากที่สุดในชีวิต	๕๓
๒๒ สิ่งที่เด็กชายและเด็กหญิงปรารถนาที่สุดในชีวิต	๕๔
๒๓ สิ่งที่ปรารถนาอันดับหนึ่งของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๕๕
๒๔ สิ่งที่ปรารถนาอันดับสองของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๕๖
๒๕ สิ่งที่ปรารถนาอันดับสามของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำคามผิด	๕๘

๒๖	สิ่งที่เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดคิดถือ	๕๕
๒๗	บุคคลในครอบครัวที่เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดรักมากที่สุด	๖๐
๒๘	ที่หรือของที่เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดรักมากที่สุด	๖๑
๒๙	บุคคลที่เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดเกลียดมากที่สุด	๖๒
๓๐	การเปรียบเทียบอัตราส่วนรอยและความแตกต่างของคำตอบของเด็กชายและเด็กหญิง ควยคำ t เกี่ยวกับประเภทของบ้าน	๖๓
๓๑	การเปรียบเทียบอัตราส่วนรอยและความแตกต่างของคำตอบของเด็กชายและเด็กหญิง ควยคำ t เกี่ยวกับลักษณะของบ้าน	๖๕
๓๒	การเปรียบเทียบอัตราส่วนรอยและความแตกต่างของคำตอบของเด็กชายและเด็กหญิง ควยคำ t เกี่ยวกับลักษณะที่ตั้งของบ้าน	๖๖
๓๓	การเปรียบเทียบอัตราส่วนรอยและความแตกต่างของคำตอบของเด็กชายและเด็กหญิง ควยคำ t เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่ออยู่บ้าน	๖๗
๓๔	การเปรียบเทียบอัตราส่วนรอยและความแตกต่างของคำตอบของเด็กชายและเด็กหญิง ควยคำ t เกี่ยวกับการปฏิบัติตนเมื่ออยู่บ้าน	๖๘
๓๕	การเปรียบเทียบอัตราส่วนรอยและความแตกต่างของคำตอบของเด็กชายและเด็กหญิง ควยคำ t เกี่ยวกับการปฏิบัติขณะอยู่นอกบ้าน	๖๙
๓๖	การเปรียบเทียบอัตราส่วนรอยและความแตกต่างของคำตอบของเด็กชายและเด็กหญิง ควยคำ t เกี่ยวกับลักษณะของคนที่อยู่ในบ้าน	๗๐
๓๗	การเปรียบเทียบอัตราส่วนรอยและความแตกต่างของคำตอบของเด็กชายและเด็กหญิง ควยคำ t เกี่ยวกับลักษณะของเพื่อนบ้าน	๗๑
๓๘	การเปรียบเทียบอัตราส่วนรอยและความแตกต่างของคำตอบของเด็กชายและเด็กหญิง ควยคำ t เกี่ยวกับฐานะของเพื่อนบ้าน	๗๒
๓๙	การเปรียบเทียบอัตราส่วนรอยและความแตกต่างของคำตอบของเด็กชายและเด็กหญิง ควยคำ t เกี่ยวกับอาชีพของเพื่อนบ้าน	๗๓

๔๐	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า	เกี่ยวกับมิตามารคายังมีชีวิตหรือไม่	๓๑๘
๔๑	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า	เกี่ยวกับสภาพของมิตามารคา	๓๑๘
๔๒	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า	เกี่ยวกับที่อยู่อาศัยก่อนถูกจับ	๓๑๖
๔๓	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า	เกี่ยวกับฐานะของมิตามารคา	๓๑๗
๔๔	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า	เกี่ยวกับลักษณะของมิตามารคา	๓๑๘
๔๕	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า	เกี่ยวกับชนิดของมิตา	๔๐
๔๖	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า	เกี่ยวกับชนิดของมารคา	๔๑
๔๗	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า	เกี่ยวกับความรู้สึกของมิตาคอเด็ก	๔๓
๔๘	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า	เกี่ยวกับความรู้สึกของมารคาคอเด็ก	๔๔
๔๘	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงควยค่า	เกี่ยวกับความรู้สึกคอมิตามารคา	๔๕
๕๐	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงควยค่า	เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่ออยู่กับมิตามารคา	๔๖
๕๑	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงควยค่า	เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่อไม่ได้อยู่กับมิตามารคา	๔๗
๕๒	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงควยค่า	เกี่ยวกับความใกล้ชิดกับมิตามารคา	๔๘

๕๓	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า t เกี่ยวกับความปรองคองของบิกามารคา	๘๘
๕๔	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า t เกี่ยวกับความเห็นเมื่อถูกทำโทษ	๘๐
๕๕	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่อถูกทำโทษ	๘๑
๕๖	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงควยค่า t เกี่ยวกับความสนใจของบิกามารคา	๘๒
๕๗	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงควยค่า t เกี่ยวกับความใกล้ชิดกับบิกามารคา	๘๓
๕๘	*การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงควยค่า t เกี่ยวกับบิกามารคา [*] รู้สึกต่อเด็กอย่างไร เทียบกับพี่น้อง	๘๔
๕๙	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงควยค่า t เกี่ยวกับลักษณะพี่น้องของเด็ก	๘๕
๖๐	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงควยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของพี่น้อง	๘๖
๖๑	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงควยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกต่อพี่น้อง	๘๗
๖๒	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงควยค่า t เกี่ยวกับการหาทางออกเมื่อมีความทุกข์	๘๘
๖๓	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงควยค่า t เกี่ยวกับการแบ่งปันของกินของ ไร่กับพี่น้อง	๘๘
๖๔	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงควยค่า t เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับพี่น้อง	๑๐๐

๕๕	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับลักษณะของญาติผู้ใหญ่	๑๐๑
๕๖	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับจำนวนญาติผู้ใหญ่	๑๐๒
๕๗	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของญาติผู้ใหญ่	๑๐๓
๕๘	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของญาติผู้ใหญ่	๑๐๔
๕๙	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความหวงใจ	๑๐๕
๖๐	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับการหาทางออกเมื่อว่าหวงใจ	๑๐๖
๖๑	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดสิ่งๆ ที่รู้	๑๐๗
๖๒	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดสิ่งๆ ที่	๑๐๘
๖๓	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้ไม่สบายใจมากที่สุด	๑๐๙
๖๔	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความปรารถนาของ เด็ก	๑๑๐
๖๕	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความต้องการของ เด็กต่อการปฏิบัติของผู้อื่น	๑๑๑
๖๖	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกอันมั่นคงเข้าใจเพียงไร	๑๑๒

๓๗	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า † เกี่ยวกับทัศนคติต่อโลกที่อาศัย	๑๑๕
๓๘	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า † เกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้เด็กทำผิด	๑๑๖
๓๘๘	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า † เกี่ยวกับพาทีของเด็กคนบ้าน	๑๑๗
๔๐	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า † เกี่ยวกับวิธีการขมรมเลี้ยงดูของบิดามารดา	๑๑๘
๔๑	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า † เกี่ยวกับประเภทของบ้าน	๑๑๙
๔๒	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับลักษณะของบ้าน	๑๒๐
๔๓	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับลักษณะที่ตั้งของบ้าน	๑๒๑
๔๔	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่ออยู่ที่บ้าน	๑๒๒
๔๕	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับการปฏิบัติคนเมื่ออยู่บ้าน	๑๒๓
๔๖	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับการปฏิบัติขณะอยู่นอกบ้าน	๑๒๔
๔๗	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับลักษณะของคนที่อยู่ในบ้าน	๑๒๕
๔๘	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับลักษณะของเพื่อนบ้าน	๑๒๖

ตาราง

หน้า

๔๘ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับฐานะของเพื่อนบ้าน ๑๕๒

๕๐ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับอาชีพของเพื่อนบ้าน ๑๕๓

๕๑ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับมิกามารคายังมีชีวิตหรือไม่ ๑๕๔

๕๒ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับสภาพของมิกามารคา ๑๕๕

๕๓ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับที่อยู่อาศัยก่อนถูกจับ ๑๕๖

๕๔ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับฐานะของมิกามารคา ๑๕๗

๕๕ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับลักษณะของมิกามารคา ๑๕๘

๕๖ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับชนิดของมิกา ๑๕๙

๕๗ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับชนิดของมารคา ๑๖๐

๕๘ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับความรู้สึกของมิกาคอเค็ก ๑๖๑

๕๙ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับความรู้สึกของมารคาคอเค็ก ๑๖๒

๑๐๐ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า † เกี่ยวกับความรู้สึกของมิกามารคา ๑๖๓

๑๐๑	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของ ค่าดัชนีของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่ออยู่กับบิดามารดา	๑๕๖
๑๐๒	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่อไม่ได้อยู่กับบิดามารดา	๑๕๗
๑๐๓	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความใกล้ชิดกับบิดามารดา	๑๕๘
๑๐๔	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความปรองดองของบิดามารดา	๑๕๘
๑๐๕	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความเห็นเมื่อถูกทำโทษ	๑๖๐
๑๐๖	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่อถูกทำโทษ	๑๖๑
๑๐๗	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความสนใจของบิดามารดา	๑๖๒
๑๐๘	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความใกล้ชิดกับบิดามารดา	๑๖๓
๑๐๙	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของบิดามารดาต่อเด็กเมื่อเทียบกับพี่น้อง .	๑๖๔
๑๑๐	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับลักษณะพื้นองของเด็ก	๑๖๕
๑๑๑	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของพี่น้อง	๑๖๖
๑๑๒	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของพี่น้อง	๑๖๗

๑๑๓	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับการหาทางออกเมื่อมีคชามทุกข์	๑๒๘
๑๑๔	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับการแบ่งปันของกินของใช้กับพี่น้อง	๑๒๘
๑๑๕	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความสนิทสนมกับพี่น้อง	๑๓๐
๑๑๖	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับการลักษณะของญาติผู้ใหญ่	๑๓๑
๑๑๗	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับการจำนวนญาติผู้ใหญ่	๑๓๒
๑๑๘	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับการความรู้สึกญาติผู้ใหญ่	๑๓๔
๑๑๙	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับการความรู้สึกของญาติผู้ใหญ่	๑๓๕
๑๒๐	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับการความว่าไหวใจ	๑๓๖
๑๒๑	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับการหาทางออกเมื่อว่าไหว	๑๓๗
๑๒๒	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับการสาเหตุที่ทำให้มีหนี้สิน	๑๓๘
๑๒๓	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับการสาเหตุที่ต้องลี้ภัย	๑๓๙
๑๒๔	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบแทนของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับการสิ่งที่ทำให้ไม่สบายใจที่สุด	๑๔๐

๑๑๓ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับการหาทางออกเมื่อมีคชามทุกข์ ๑๒๘

๑๑๔ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับการแบ่งปันของกินของใช้กับพี่น้อง ๑๒๘

๑๑๕ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความสนิทสนมกับพี่น้อง ๑๓๐

๑๑๖ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับลักษณะของญาติผู้ใหญ่ ๑๓๑

๑๑๗ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับจำนวนญาติผู้ใหญ่ ๑๓๒

๑๑๘ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกต่อญาติผู้ใหญ่ ๑๓๔

๑๑๙ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของญาติผู้ใหญ่ ๑๓๕

๑๒๐ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความว่าไหวใจ ๑๓๖

๑๒๑ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับการหาทางออกเมื่อว่าไหว ๑๓๗

๑๒๒ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้มีคชามทุกข์ ๑๓๘

๑๒๓ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับสาเหตุที่ต้องคลี ๑๓๙

๑๒๔ การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของ เด็กยากจนและ
ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้ไม่สบายใจที่สุด ๑๔๐

๑๒๕	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความปรารถนาของเด็ก	๑๔๑
๑๒๖	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความต้องการของการปฏิบัติของผู้อื่น	๑๔๓
๑๒๗	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกว่ามีคนเข้าใจเพียงไร	๑๔๖
๑๒๘	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับทัศนคติต่อโลกที่อาศัย	๑๔๘
๑๒๙	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้เด็กทำผิด	๑๕๒
๑๓๐	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับท่าทีของเด็กตอชาน	๑๕๓
๑๓๑	การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา	๑๕๔

บทนำ

โรงเรียนมีหน้าที่ให้การศึกษาค้นคว้าการเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ต้องดำเนินการทุกวิธีทางที่จะช่วยให้เด็กแต่ละคนมีโอกาสเจริญเติบโตทั้งในค่านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ให้ได้สัดส่วนกันเพื่อให้ผู้รับการศึกษาสามารถดำรงตนอยู่ในสิ่งแวดล้อมได้อย่างเป็นสุขทั้งกายและใจ บริการหนึ่งที่จะช่วยให้โรงเรียนดำเนินงานกิจการได้ตามเป้าประสงค์คือ บริการแนะแนว โรงเรียนจึงจำเป็นต้องมีบริการที่เน้นอย่างมีแบบแผนวิธีการแนะแนวมีสามวิธีคือ วิธีการแก้ไขป้องกันและเสริมสร้าง การป้องกันและการเสริมสร้างถือว่าเป็นวิธีการที่ดีที่สุด การปล่อยเพิกการทำให้เกิดแล้วแก้ไข บางครั้งอาจทำให้สำเร็จได้โดยยาก ท่านอง "ว้าวายลยมคอก" หรือ "กว่าดีจะสูงงาก็ใหม่" ผู้แนะแนวจะสามารถทำงานบรรลุถึงจุดมุ่งหมายนี้ได้ก็ต่อเมื่อมีโอกาสได้เรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเด็กอย่างลึกซึ้งทุกแง่มุม อันจะช่วยให้มีความเข้าใจมองเห็นดูทางและเลือกใช้วิธีการที่จะช่วยเหลือได้อย่างถูกต้อง สิ่งที่คุณแนะแนวมีความสนใจ ประปรายจะหาทางป้องกันอยู่ในขณะนี้ คือ บัญหาความประพฤติที่เป็นปกติของเด็กและเยาวชน เช่น การยกพวกตีกัน การส่งเสียงอึกทักกรึกโครม รบกวนความสงบสุขของสังคม การดัดเด็ขโมยขโมย การประพฤติผิดทางเพศและอาชญากรรมอื่น ๆ เป็นต้น อันเป็นสิ่งชักนำไปสู่การ เป็นฆราวาสอาชญากร หรืออาชญากรต่อไป

เด็กที่มีความพิการทางร่างกาย เช่น ตาบอด หูหนวก เป็นใบ้ งอแงเป็ดขเสียวหรือปัญญาอ่อน แม้จะประพฤติไม่เหมาะสม คนทั่วไปก็ยังคงเห็นอกเห็นใจและเมตตากรอุกา แต่เด็กเกเรเพราะภาวะทางอารมณ์และจิตใจที่ยังไม่คอยมีคนที่เห็นใจและเข้าใจ ซ้ำยังชิงชังเหยียดหยามและประนามว่าเป็นผู้ทำลายความสงบสุขความเจริญรุ่งเรืองของบ้านเมือง เก็บบริษัที่ชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลและอื่น ๆ นานาประการอีกด้วย ซึ่งเป็นการเพิ่มความกดดันทางอารมณ์ ทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านั้นประพฤติผิดยิ่งขึ้น ปัจจุบันสังคมมีความเข้าใจ ดูแลเอาใจใส่ช่วยเหลือเด็กที่มีความผิดปกติทางร่างกายและสติปัญญา แต่ให้ความสนใจและเอาใจใส่เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์น้อยมาก ความจริงปรากฏว่า ไม่มีเด็กปกติประเภทใดที่จะก่อกวนหรือร้ายแรงแก่สังคมได้มากเท่าเด็กเกเร ดังนั้น จึงควรศึกษาหาสาเหตุที่ทำให้เด็กเกเร เพื่อเสนอแนะแนวทางที่ถูกต้องสำหรับป้องกันและช่วยเหลือต่อไป เด็กที่มีร่างกาย

แข็งแรงแต่เกรงกลัวจากตัวเป็นคนดีและทำประโยชน์ให้แก่สังคมได้ ถ้าสังคมสามารถช่วยเหลือและแนะแนวทางปฏิบัติอย่างถูกต้องแก่เด็ก

นับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา รัฐบาลเกือบทุกประเทศกำลังเผชิญหน้าอยู่กับปัญหาการเพิ่มทวีและความรุนแรงของยุวอาชญากรรม เนื่องจากการประพฤติก้าวไม่เหมาะสมของเด็กและเยาวชน สมจิต ได้เล่าถึงความรุนแรงของเด็กวัยรุ่นตามเมืองต่างๆ อาทิเช่น ที่คาโตนา บีช (Datona Beach) นครรัฐฟลอริดา ประเทศสหรัฐอเมริกา ตำรวจห้ามเด็กวัยรุ่นขับรถเร็วเกินอัตราที่ระบุไว้ในกฎหมายการจราจรเป็นเหตุให้เด็กรุ่น ๘,๐๐๐ คนก่อการจู่โจม ต่อผู้ตำรวจและพนักงานดับเพลิงอยู่ถึงห้าชั่วโมง เด็กเหล่านี้กรีกขยาดรถยนต์ พุบกระຈກหน้าร้านขายของ ฉีกกระดาษโฆษณาสินค้า ในที่สุดตำรวจซึ่งมีอาวุธครบมือก็สามารถระงับเหตุการณดังกล่าวได้ มีคนบาดเจ็บราวสิบห้าคน ถูกจับตัวได้ราวหนึ่งร้อยคน ที่แมนเชสเตอร์ (Manchester) ประเทศอังกฤษ ตำรวจทั้งในและนอกเครื่องแบบกวาดล้างแก๊ง "Teddy Boy" จับได้ยี่สิบสองคน บาดเจ็บหลายคนต้องไปรับการรักษาจากโรงพยาบาล การจับกุมนี้เนื่องมาจากเด็กเหล่านี้ก่อความรุนแรงในโรงภาพยนตร์ โดยรื้อถอนที่นั่งดูกระจุกกระจาย พุบกระຈກหน้าต่าง แก๊ง Teddy Boy คือกลุ่มวัยรุ่นที่ไว้ผมยาวและคัต แต่งกายด้วยเสื้อนอกยาวมีผ้าผูกคอเล็กๆ กางเกงขารัด สวมรองเท้ามีส้น ฆนรวมกลุ่มอยู่ตามสถานเคันรำ ร้านกาแฟ เพื่อก่อความรุนแรง ที่ดุยซ์เบอร์ก (Duisburg) ประเทศเยอรมนี เด็กวัยรุ่นจำนวนร้อยๆ ก่อความรุนแรงตามท้องถนน พุบหลอดไฟตามเสาไฟฟ้า ทำลายรถยนต์ส่วนบุคคล คิกกัน ตำรวจจับได้สามสิบสามคน เหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นที่เมืองแฮมเบอร์ก (Hamburg) แฟรงก์เฟิร์ต (Frankfurt) และบรุนสวิช (Brunswick) มาแล้ว และเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๑ หนังสือพิมพ์ญี่ปุ่นพาดหัวข่าวว่า นักเรียนโรงเรียนมัธยมไคเตสุ (Daitetsu) ก่อความรุนแรงทำ

สมจิต ธนสุกาญจน์ " เมืองหลังความรุนแรงของเด็กวัยรุ่นในต่างประเทศ " คุนยศึกษา : ๓๓ - ๓๘, มกราคม ๒๕๐๒.

ชินทรายกรูยุดอน ที่ประเทศไทย หนังสือพิมพ์ ๒ ลงข่าวว่าที่จังหวัดเชียงใหม่เมื่อคืนวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ กลุ่มวัยรุ่นประมาณ ๑๐ คน รุมขกอย นายประเสริฐ ไชยทองและเพื่อน ๆ รวมแปดคน ขณะกลับจากเที่ยวบ้านเพื่อน ปรากฏว่านายประเสริฐถูกตีที่อกถูกเป็นแผลลึก นายวิระศักดิ์ก็ถูกตีด้วย ทอนไม่ถึงสลบ คืนวันที่ ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ วัยรุ่นเหล่านั้นรวมกันรุมตีและตีขมายสมศักดิ์ แซ่โอ้วกับนายสุวัฒน์ แซ่เบ๊ ขณะกำลังรับประทานอาหารที่ร้านแห่งหนึ่งในจังหวัดพระนคร นายสมศักดิ์ถูกแทงบริเวณหน้าท้อง นายสุวัฒน์ถูกตีที่ศีรษะ จากนั้นวัยรุ่นทั้งห้าก็วิ่งหนีไป คืนวันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ วัยรุ่นสองคนไม่พอใจที่เห็นนายสุรัตน์ อินทรเท, นายภิรมย์ ทรรชัยและนายเล็กเก็บอาหารชาติ เข็มกาจึงพากันรุมขกอยจนตีถึงห้าคนเข้ามาในร้านและรุมตีที่ศีรษะของนายสุรัตน์ถูกแทงด้วยเหล็ก ถูกขว้างที่กลางหลังอาการสาหัส คืนวันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ วัยรุ่นสามคนตีนายประพันธ์ แซ่เกียบ ด้วยไม้กลมแปดแล้วปลดทรัพย์สินของมีค่าหลบหนีขึ้นแท็กซี่ไป วันที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ เกิดอาชญากรรมร้ายถึงสิบหกปีจำนวนห้าคน ทำร้ายนายเล็ก อินทวงศ์ ถนนงามไม้ฟ้ามัน แล้วฉกเงิน ทรัพย์สินของมีค่าที่เขารักธราวุธของไป เจ้าหน้าตำรวจตระเวนชายป่าประสมเพทุและสามารถจับตัวไว้ ได้ทั้งหมด เกิดคนหนึ่งให้การกับตำรวจว่าที่ปลดหนีหวังจะเอาเงินไปเที่ยว วันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ เวลาสามทุ่ม วัยรุ่นกลุ่มหนึ่งประมาณห้าถึงหกคนเมื่ออาชญากรรมมิได้เข้ารุมตีและตีขมายนายจำรัส เข็มเขียด นายจัญและเพื่อนอีกสองคน ขณะนั่งดื่มเหล้าที่ร้านแห่งหนึ่งที่สี่แยกเคาปูน นายจำรัสและนายจัญสองพี่น้องถูกตีที่ศีรษะแตก เจ้าหน้าตำรวจโรงพักเคาปูนจับผู้ต้องหาได้คนหนึ่งซึ่งเป็นภรรยาวัยรุ่นกลุ่ม นั้นเข้ารุมสองพี่น้อง พฤติกรรมของแก๊งค์นี้ทำให้รัฐบาลของประเทศต่างๆ จำต้องกันทหารวิ บังคับและหาทางขจัดปัญหาให้หมดสิ้นไปโดยเร็ว เพราะทางตระหนักในข้อเท็จจริงที่ว่าแก๊งค์และเขาวรณ

- ๒ ไทรัฐ : ๓,๐๐, ๑๔ สิงหาคม ๒๕๐๐.
 ๓ สยามรัฐ : ๘, ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๐๐.
 ๔ สยามรัฐ : ๘, ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๐๐.
 ๕ สยามรัฐ : ๘, ๑๔ สิงหาคม ๒๕๐๐.

เป็นต้นเหตุของอาชญากรรมหรือยวอาชญากรรม จึงพากันหันความสนใจมายัง เด็กและเยาวชนที่ทำผิด กฎหมายและมีปัญหาทางพฤติกรรมมากขึ้น / เชื่อกันว่าการป้องกันแต่ต้นเมื่อกับการอบรมให้เด็กประพฤติ และประกอบกิจกรรมดีจนเป็นนิสัยนั้น ไม่แต่จะลดจำนวนอาชญากรรมเท่านั้นแต่ยังเป็นการแก้ปัญหาลทาง สังคมคานอื่นอีกด้วย

๑ ความมุ่งหมายในการศึกษาวิจัย

- การค้นคว้าปัญหานี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาวิจัยในสิ่งต่างๆที่เกี่ยวกับตัวเด็กดังนี้
- ๑.๑ เพื่อศึกษาว่าสิ่งต่างๆต่อไปนี้จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กหรือไม่ เพียงใด คือ
    - ๑.๑.๑ สภาพของบ้านและความเป็นอยู่ของครอบครัว
    - ๑.๑.๒ เพื่อนบ้าน
    - ๑.๑.๓ สัมพันธภาพภายในครอบครัว
      - ๑.๑.๓.๑ ระหว่างบิดามารดาคอเด็ก
      - ๑.๑.๓.๒ ระหว่างพี่น้องคอเด็ก
      - ๑.๑.๓.๓ ระหว่างญาติผู้ใหญ่คอเด็ก
    - ๑.๑.๔ วิธีการที่บิดามารดาใช้อบรมเลี้ยงดูบุตร
    - ๑.๑.๕ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว
  - ๑.๒ เพื่อจัดอันดับความสำคัญของสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็ก
  - ๑.๓ เพื่อเปรียบเทียบสาเหตุที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมว่าจะมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ในตัวข้อต่อไปนี้หรือไม่
    - ๑.๓.๑ เพศ
    - ๑.๓.๒ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

๒ ความสำคัญของปัญหาที่ทำการศึกษาวิจัย

สังคมปัจจุบันต้องเกี่ยวข้องกับปัญหาภาวะทุพการทั้งประเภทที่มีอายุต่ำกว่าสิบสี่ปีและระหว่างอายุ สิบสี่ถึงสิบแปดปีอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เด็กหรือเยาวชนที่ก่อปัญหายุ่งยากแก่สังคมเป็นจำนวนมากนั้น แม้จะ ไม่ได้กระทำผิดกฎหมายในวัยเด็กมาปรากฏตนเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ตาม แต่ตามรายงานบันทึกการลงโทษ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้ต้องโทษเหล่านั้นเคยมีเรื่องกับตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองมาก่อน แล้วถึงแก่วัยรุ่น เป็นที่เห็นพ้องกันว่า การกระทำ ความผิดผิดกฎหมายตั้งแต่วัยรุ่นจนถึงวัยผู้ใหญ่ของผู้นั้น เกิดจากความไม่สนใจระมัดระวังในชีวิตและความไม่มั่นคงทางจิตใจ ที่ผู้นั้นเคยได้รับมาตั้งแต่เมื่อครั้งยังเป็น เด็กจากการปกครองดูแลของบิดามารดาที่ไม่เข้าใจ ไม่ได้สังเกตเห็น จึงไม่ได้แก้ไขให้ถูกต้อง เพราะฉะนั้นสาเหตุของปัญหาภาวะทุพการจึงเป็นเรื่องที่จำต้องพิจารณาโดยกว้างขวางหลายแง่มุมหลายมุม ประการแรก เด็กที่ทำความผิดฝ่าฝืนกฎหมายอย่างเปิดเผย ได้แก่ การลักขโมย การทำลายทรัพย์สิน บางอย่างและการก่อความรำคาญอื่นๆ สอง เด็กที่ไม่สามารถปรับตัวและจิตใจให้เป็นปกติได้ เด็ก ประเภทนี้ไม่ได้กระทำผิดโดยเปิดเผย แต่ทำความรำคาญยุ่งยากให้เสมอ ไม่ทำตามกฎเกณฑ์ของโรงเรียน ครู และผู้ปกครอง เขาก็กับเพื่อนไม่ได้ สาม เด็กที่หนีโรงเรียนหรือบ้าน พฤติกรรมชนิดนี้บรรดา ผู้ทรงคุณวุฒิในทางนี้เห็นพ้องกันว่า เป็นอาการที่ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ อันเป็นทางนำไปสู่การเป็นบุวภาวะทุพการต่อไป สาม เด็กวัยรุ่นที่ประพฤติผิดทางกามารมณ์อันเนื่องมาจากเด็กเห็นโรงเรียนและบ้านเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่ายจึงหันไปหาสิ่งที่น่าตื่นเต้นกว่า

// ขณะนี้ประเทศไทยกำลังอยู่ในระยะพัฒนาทั้งทางด้านการศึกษา เศรษฐกิจและสังคม ประเทศจะพัฒนาได้อย่างไรถ้าเยาวชนอันเป็นกำลังสร้างความเจริญให้ประเทศในอนาคตยังไม่พัฒนาเข้ายังมีพฤติกรรม ก่อความความสงบสุขของสังคมอีกด้วย ถ้าไม่จัดการป้องกันและระงับปัญหานี้แล้วอาจมีผลกระทบกระเทือนถึง ความมั่นคงของชาติได้ ด้วยเหตุนี้การหาทางป้องกันมิให้เกิดมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาจึงเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง วิธีป้องกันที่มีประสิทธิภาพที่สุดคือผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดหรือเกี่ยวข้องกับอบรมเลี้ยงดูเด็กให้เจริญเติบโตและมีพัฒนา การทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา นั่นก็คือผู้ใหญ่เหล่านั้นจำต้องเรียนรู้ ลักษณะธรรมชาติ ทั่วไป ความต้องการของเด็กแต่ละวัย ตลอดจนพฤติกรรมของบุคคลในครอบครัวที่มีอิทธิพลทางพฤติกรรม

วางแผนชีวิตของเด็ก เพื่อจะได้เข้าใจและสามารถวางแผนทางสนองความต้องการแต่ละด้านได้ถูกต้อง ความหลักความจริงนั้นเด็กก็รู้จักและต้องการโอกาสพัฒนาเช่นกัน เด็กเติบโตขึ้นเป็นคนเช่นไร ก็น่าจะอยู่ที่การฝึกฝนอบรมของผู้ใหญ่เป็นสำคัญ

โดยแท้ที่จริงเด็กเถเรไม่มีเจตนาที่จะทำตัวเป็นปฏิบัติกษัตริย์สังคมโดยสมบูรณ์อย่างบางคนเข้าใจ หากมีเหตุอันร้ายผลักใส่ เช่น ความผิดหวังในชีวิตเพราะขาดพ่อแม่ ขาดผู้ใหญ่ให้ความรักความเอาใจใส่ ประสบกับความคับแค้นบีบคั้นจากสังคม เด็กบางคนหนีออกจากบ้าน และเชื่อว่าตามท้องถนนและบริเวณหน้าโรงพยาบาลให้ความอบอุ่นมากกว่าบ้าน การพบปะสังสรรค์กับเพื่อนฝูงที่มีประวัติชีวิตคล้ายคลึงกันอบอุ่นกว่าอยู่กับพ่อแม่ หรือพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยง //

เด็กเป็นจำนวนมากเติบโตขึ้นมาโดยไม่รู้สึกรู้ว่าตัวเป็นส่วนหนึ่งของบ้าน ของโรงเรียน ของที่ทำงาน เพราะไม่มีใครให้ความสนใจและยกย่องนับถือ จึงเกิดปฏิกิริยาต่อต้าน โดยการทำสิ่งต่างๆ ที่ขัดกับสังคมตามเด็กเถเรอื่นๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจ ฉะนั้นการให้เด็กได้รับความสุขอยู่กับบ้านเป็นปกติ ได้เล่นสนุกสนาน ช่วยกันทำงาน และมีงานอดิเรกร่วมกันกับพี่ๆ น้องๆ โดยอยู่ในความเอาใจใส่ดูแลของพ่อแม่ จะเป็นวิธีแก้ปัญหาดังกล่าวได้แทบทุกประการ

* นักการศึกษาถือว่า สิ่งแวดล้อมชีวิตเด็กที่สำคัญกว่าเพื่อนๆ และสภาพการณ์ทั่วไปของสังคม คือ ครอบครัว อิทธิพลความเป็นอยู่ ความเชื่อถือ ความคิดเห็น ความนิยมของครอบครัวเป็นอย่างไร เด็กก็จะต้องรับมรดกเหล่านั้นเป็นพื้นฐานอยู่ในจิตใจเก็บไว้คอยเสมอ เพื่อรับสิ่งต่างๆ จากเพื่อน จากสังคมต่อไป ค่ายใหญ่จึงอาจกล่าวได้ว่า ครอบครัวมีอิทธิพลยิ่งต่อบุคลิกลักษณะของบุคคล " ๖

เจ บรรานี้^๗ ได้ศึกษาสาเหตุของโรคประสาทและการเป็นเด็กก่อกวนสังคมซึ่งมีผู้นำมาเลี้ยงในโรงเลี้ยงเด็กตอนหลังสงครามโลกครั้งที่สอง โดยติดตามสังเกตเด็กเหล่านั้นตลอดมา พบว่าเด็กมาก

^๖ ทวน ศรีนวล, " เด็กรุ่นทุกวันนี้, " ศูนย์ศึกษา : ๒, มิถุนายน ๒๕๐๐ -
^๗ ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมการฝึกหัดครู, พัฒนาการของครอบครัวและเด็ก, หน้า

กว่าร้อยละ ๕๐ กลายเป็นโรคประสาทและก่อกวนสังคม ซึ่งมีอาการหวาดกลัว หวาดระแวง หงุดหงิด
 อ่อนเฉื่อยง่าย ประพฤติตัวแปลกๆ และชักคอสังคนจนใคร่ถือว่าเป็นเด็กเกเร การที่เป็นเช่นนี้เพราะเด็ก
 เหล่านี้ได้รับแต่รักดู เช่น เสื้อผ้า อาหาร ที่อยู่ ฯลฯ ขาดความอบอุ่นทางจิตใจ นายแพทย์วิลเลียม
 เอ. ไวท์ ผู้เป็นนายกของการประชุมนานาชาติครั้งแรก เรื่องสุขภาพทางจิต (First International
 Congress on Mental Hygiene) เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๓ ที่กรุงวอชิงตัน ก็มี
 ความเห็นตรงกันผลวิจัยนี้และกล่าวไว้ว่า " เราไม่ควรบำรุงเลี้ยงจนมากเกินไปซึ่งแรงแต่เพียงร่างกาย
 เท่านั้นควรบำรุงจิตใจให้มันคงด้วย จึงจะนับว่าเป็นมนุษย์ที่มีความสมบูรณ์พร้อม การอบรมเมื่อเป็น
 ผู้ใหญ่ย่อมไม่ไคยผล ระยะเวลาที่อบรมดีที่สุดคือ ระยะเวลาวัยเด็ก "

✓ กุลลและกุลล (Glueck and Glueck) ได้ศึกษาลักษณะร่างกาย จิตใจ และพื้น
 ของครอบครัวของเด็กเกเรห้าร้อยคน และเด็กไม่เกเรอีกห้าร้อยคน พบว่าลักษณะชีวิตครอบครัว
 เด็กแต่ละคนทำให้รู้ได้ว่า เด็กนั้นๆ จะเป็นเด็กดีหรือเด็กเกเร องค์ประกอบของกร
 ศึกษานี้มี ๕ ประการ คือ

- ๑ ความรักของมารดา
- ๒ ความรักของบิดา
- ๓ การเลี้ยงดูของมารดา
- ๔ วินัยของบิดาหรือวิธีที่บิดาใช้เพื่อให้บุตรเชื่อฟังคำสั่งสอน
- ๕ ความรักใคร่ปรองดองกันของครอบครัว

* ความใกล้ชิดกับพ่อแม่ในวัยต้นของชีวิตของเด็กเป็นสิ่งสำคัญ อาจเห็นผล
 ใจความสถานสงเคราะห์เด็ก จากโอกาสที่จะแสดงความรักและได้รับความรัก ทำให้มีพัฒนาการ
 ภาย จิต การพูด และการสังคนถึงระดับปกติฯ ซึ่งจะมีผลร้ายต่อบุคคลิกภาพด้วย ซึ่งเกิดไ้ว่าเด็ก
 ที่ขาดโอกาสแสดงความรักจกกลายเป็นคนเงิบ เงื่องซึม เกยเมย หนักหนาทางหาความดีไม่ได้
 เพราะมีแต่ความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวใจ จะเป็นเด็กที่แสวงหาความรักตลอดไปไม่มีที่สิ้นสุด ไม่สามารถ

๑ วิเชียร แพทย์าคม, หลวง, สุขวิทยาทางจิตและปัญหาเรื่องเด็ก, หน้า ๔
 ๒ ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมการฝึกหัดครู, อ.ก, หน้า ๑๐๒ - ๑๐๕

แก้มือทาใด ๆ ด้วยตนเองได้ เพราะรู้สึกว่าคุณไม่มีค่าและเป็นที่ต้องการของผู้อื่น ขาดความเชื่อมั่น
ในตนเอง ที่เขอรัก มีผู้ศึกษาเรื่องนี้ พบว่าเด็กที่เลี้ยงไว้ในโรงเรียนเด็กอย่างถูกต้องตามหลัก
อนามัยถูกประการ ทยากันอย่างประหลาด ทำให้ผู้ใหญ่ชาวต่างชาติโดยเฉพาะของอเมริกาสำนึกได้
ว่า เด็กก็มีชีวิตจิตใจเหมือนกัน ถ้าผู้ใหญ่จะมีใจเด็ก ก็คงดูแลเด็กอย่างมีความรัก โดยถือว่าเด็ก
อยู่ในกำมือแล้ว ถ้าเด็กไม่ตายเสียก่อนก็เป็นกำมือให้เด็กที่มันรัก ทวีติยาเขาจะผู้ใหญ่เป็นการชดเชย

* 1001

จากข้อความข้างต้น พอสรุปได้ว่า ครอบครัวหรือบ้านเป็นแหล่งอิทธิพลแห่งแรกและสำคัญ
ยิ่งต่อคุณลักษณะของเด็ก เด็กจะมีเจตคติและมีความสามารถที่จะรู้จักความลับของใจและความเครียด
ที่เกิดขึ้นน้อย ๆ ได้อย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ทางอารมณ์ที่เด็กได้รับการปลูกฝังที่บ้านในวัย
ต้น ๆ ไม่ค่อยปรากฏว่าเด็กที่มีปัญหาประพฤติน่าเกลียดมาจากครอบครัวที่มีบรรยากาศอบอุ่นไปด้วย
ความรัก ความเห็นอกเห็นใจ การยอมรับนับถือซึ่งกันและกัน ส่วนมากเป็นเด็กในครอบครัวที่ขาด
ความมั่นคงทางอารมณ์ ทอดทิ้งไม่เอาใจใส่บุตร จากรายงานการสำรวจและพิจารณาปัญหาที่เกี่ยวข้อง
บริการสังคมสงเคราะห์ในประเทศไทย คนหนึ่งมีความว่า ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยรุ่น ต้องการ
ครอบครัวที่ให้ความสุขและมีสิ่งแวดล้อมที่ดี ซึ่งจะ เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เด็กเจริญเติบโตและพัฒนา
สิ่งที่ตนมีอยู่ในทางที่ถูก เป็นประโยชน์สมบูรณ์แก่ตนเอง ครอบครัว และสังคม ไม่เป็นผู้นิยมปัญหาอันจะ
เป็นการระแกลังคมและประเทศชาติ ดังนั้นผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยเรื่อง "สาเหตุทางปัญหาครอบครัว
ที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพิทักษ์และคุ้มครองเด็กกลาง" ครั้งนี้ น่าจะมีความสำคัญและมีประโยชน์
ดังต่อไปนี้ คือ

- ๒.๑ ทำให้มีความรู้และความเข้าใจในปัญหาพฤติกรรมของเด็กร่วมสมัย
- ๒.๒ ช่วยให้ความรู้สาเหตุที่ก่อปัญหาร้ายแรง จะได้ใช้เป็นแนวกันหาวิธีป้องกันและควบคุม

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมการฝึกหัดครู, เอกสารประกอบการสัมมนาผู้สอนวิชา
การศึกษาแขนงพัฒนาการเด็ก, หน้า ๓.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมการฝึกหัดครู, รายงานเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการ
ของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๐๗.

ปัญหาอาชญากรรม

- ๒.๓ อาจเป็นรากฐานในการแนะแนวทางแก่ผู้ที่เป็นทุกข์ให้เด็กมีพฤติกรรม เบี่ยงเบนจาก ค่านิยมของสังคม และก่อกวนสังคม ปฏิบัติและแก้ไข
- ๒.๔ อาจเป็นข้อเสนอนะความดีเพิ่มเติมให้ครู ผู้แนะแนว ตลอดจนผู้บริหารพิจารณาแก้ไข พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก
- ๒.๕ เป็นแนวทางแก่บุคคลอื่นที่สนใจ จะได้ศึกษาปัญหาที่ทางบ้านอื่น ๆ ให้ละเอียดต่อไป

๓ ขอบเขตของการค้นคว้า

การศึกษาวิจัยกระทำอยู่ในขอบเขตดังต่อไปนี้

- ๓.๑ เด็กที่สัมผัสและให้ขอบแบบสอบถาม คือ เด็กชายจำนวนสามร้อยคน ของสถานศึกษา และครูของเด็กกลางบางนา และเด็กหญิงจำนวนสามสิบเก้าคนของสถานฝึกและ อบรมหญิง ปากคลองตลาด จังหวัดพระนคร
- ๓.๒ การศึกษาค้นคว้ามีวงจำกัดในความมุ่งหมายของการค้นคว้า ความข้อ ๑

๔ คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

- ๔.๑ ปัญหาทางครอบครัว หมายถึงลักษณะที่ก่อให้เกิดความไม่เป็นสุข เกิดความวิตกกังวลใจ บึ้งยากใจ หรือเกิดความคับข้องใจอันเนื่องมาจาก
  - ๔.๑.๑ สภาพของบ้าน และความเป็นอยู่ของครอบครัว
  - ๔.๑.๒ เพื่อนบ้าน
  - ๔.๑.๓ สัมพันธภาพภายในครอบครัว
    - ๔.๑.๓.๑ ระหว่างบิดามารดาต่อเด็ก
    - ๔.๑.๓.๒ ระหว่างพี่น้องต่อเด็ก
    - ๔.๑.๓.๓ ระหว่างญาติผู้ใหญ่ต่อเด็ก
  - ๔.๑.๔ วิธีการที่บิดามารดาใช้อบรมเลี้ยงดูบุตร
  - ๔.๑.๕ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว

MAIL

JET MAIL

* ๔.๒ เด็กในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง หมายถึงเด็กชายของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางบางนา และเด็กหญิงของสถานฝึกและอบรมหญิง ปากคลองตลาด เด็กเหล่านี้มีลักษณะตรงกับบุคคลทั่ว ๆ ไปเรียกว่า "เด็กเกเร" หรือ "บุวอาชญากร" คำว่า "บุวอาชญากร" หรือ "Juvenile Delinquency" บุคคลทั่วไปมักนึกถึงเด็กที่มีอายุระหว่างเจ็ดถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ที่กระทำคามผิดทางอาญาตามความหมายในแง่กฎหมายโดยเฉพาะ แต่ทางการศึกษาหมายรวมถึง เด็กเกเรซึ่งมีพฤติกรรมแสดงให้เห็นว่า อาจจะเป็นผู้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายในวันข้างหน้าได้ด้วย สมาคมคุมประพฤติและพานเนนแห่งชาติ (National Probation and Parole) ของสหรัฐอเมริกา ให้คำจำกัดความว่า บุวอาชญากร หมายถึง

- ๑ เด็กที่ฝ่าฝืนกฎหมายอย่างเปิดเผย
- ๒ เด็กที่มีนิสัยขี้โกง ประพฤติลักไอ้บาทและการควบคุมดูแลของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง
- ๓ เด็กที่หนีโรงเรียนหรือหนีออกจากบ้านเป็นอาจิน
- ๔ เด็กที่มีพฤติกรรมแสดงให้เห็นชัดว่าจะประพฤติดีกทางกามารวม หรือทำลายสุขภาพของตนเอง *๒

๔.๓ เด็ก หมายถึงบุคคลที่มีอายุเกินกว่าเจ็ดปีบริบูรณ์ ถึงสิบสี่ปีบริบูรณ์ เขาวชน หมายถึงบุคคลที่มีอายุเกินกว่าสิบสี่ปีบริบูรณ์ ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ เว้นแต่ผู้บรรลุนิติภาวะแล้วด้วยการสมรส

๔.๔ ศาลคดีเด็กและเขาวชน หมายถึงศาลที่พิจารณาคดีของเด็กและเขาวชนโดยเฉพาะ

*๒ ประชาสงเคราะห์, กรม, เอกสารทางวิชาการสงเคราะห์เด็ก, หน้า ๑๒๑.

*๓ คมกริช วัฒนเสถียร, ศาลคดีเด็กและเขาวชน, หน้า ๒.

*๔ คมกริช วัฒนเสถียร, ล.ก., หน้า ๕๕ - ๖๒.

ด้วยวิธีการพิเศษ และต้องการค้นคว้าให้ทราบสาเหตุแห่งการกระทำผิด เพื่อมุ่งแก้ไขให้เด็ก และเยาวชนก่อกวนคนเป็นพลเมืองดี มีไข่มุ่งลงโทษหรือใช้วิธีการที่รุนแรง ซึ่งจะเป็นการเสียหาย ต่อชีวิตและอนาคตของเด็กและเยาวชน เพราะความเจริญเติบโตทางร่างกาย จิตใจ ความรู้ สักเล็กน้อยก็ยิ่งค้อยกว่าผู้ใหญ่

๘.๘ สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก^{๑๕} เป็นส่วนราชการฝ่ายบูรณาการของศาลคดีเด็กและเยาวชน ทำหน้าที่สืบค้นเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็กตามคำสั่งของศาล และมีกิจกรรมให้มีความรู้ อาชีพ เพื่อสามารถกลับตัวเป็นพลเมืองดีของชาติ ปัจจุบันนี้ มีสถานพินิจสามแห่ง คือ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางในจังหวัดพระนคร สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลา และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดนครราชสีมา

การศึกษาคนควา เอกสารที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและหลักฐานต่าง ๆ ที่ผู้ศึกษาควาเอาไว้วแล้ว และเกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะทำการศึกษาวิจัยครั้งนี้ อาจจะประมวลเป็นหัวข้อโดยดังเขบต่อไปนี้ คือ

๑. ลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

จากสถิติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ได้จากการค้นควาที่นิมาของกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย ในรอบสิบปี ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๑ - ๒๕๐๑ ปรากฏว่าเด็กกระทำผิดพระราชบัญญัติควบคุมเด็กนักเรียน พ.ศ. ๒๔๘๑ รองลงไปกระทำผิดประมวลกฎหมายอาญา, เยาวชนที่หายพลัดหลง, ที่โรงเรียนและตำรวจนำคืนโรงเรียนและผู้ปกครอง ลักษณะความผิดที่น้อยที่สุดคือ เวร จนจรจก ฆมาดา นำคืนผู้ปกครองและสถานแรกรับกรมประชาสงเคราะห์

สถานวิจัยเรื่องเด็ก ^๒ (Children's Bureau) ได้รวบรวมลักษณะการกระทำผิดของเด็ก ปรากฏว่าลักษณะการกระทำผิดที่มากที่สุดคือ การลักขโมย, การโจรกรรมอื่น ๆ การกระทำผิดอื่น ๆ , การกระทำผิดเพราะประมาทหรือความชน, การย่องเบาและการกระทำอื่นไม่ชมด้วยกฎหมาย ลักษณะความผิดที่น้อยที่สุด คือ การลักเล็กขโมยน้อย, การทำร้ายผู้อื่นและการกระทำผิดทางเพศ นอกจากนี้สถานวิจัยเรื่องเด็ก ^๓ (Children's Bureau) ยังได้รวบรวมคดีจากศาลสามร้อยเจ็ดสิบสี่

^๑ ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมการฝึกหัดครู; พัฒนาการของกรมกรวีวและเด็ก,
หน้า ๓๓๖.

^๒ Children's Bureau, U.S. Department of Health, Education and Welfare, Juvenile Court Statistics, p. 7.

^๓ Children's Bureau, U.S. Department of Labor, Social Statistics, p. 7.

แห่ง ปี ค.ศ. ๑๙๕๕ ปรากฏว่าความผิดที่กระทำมากที่สุดคือลักทรัพย์ รองลงไปคือทำผิดเพราะ
เลินเล่อและไม่ร้ายแรง, การฝ่าฝืนกฎจราจร, การถือคังไม่อยู่ในไอวาท น้อยที่สุดคือการทำร้าย
ร่างกาย

สำนักงานสอบสวนของรัฐกระทรวงยุติธรรมของสหรัฐอเมริกา (Federal Bureau,
of Investigation, U.S. Department of Justice) ได้แจกแจงรายละเอียดเกี่ยวกับการ
กระทำผิดของ เด็กและเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เกี่ยวกับการลักทรัพย์ซึ่ง เป็นข้อหาที่มี
ปริมาณสูงสุดดังนี้

โจรกรรม	๕๓.๖ %	ปล้น	๑๔.๗ %
ขี้กขออกและขโมย	๒.๒ %	ของเบา	๕๕.๐ %
รับซื้อของโจร	๒๖.๐ %	ลักขโมย	๔๓.๖ %
การปลอมแปลงลายมือและเอกสาร			๕.๖ %

สำหรับลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย ตามสถิติที่ปรากฏว่ามี
เด็กและเยาวชนถูกจับส่งมาดำเนินคดีลักและเยาวชน เพราะได้กระทำผิดประเภท คือ ลักทรัพย์
ทำร้ายร่างกาย การพนันและมิและจำหมายยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๐๖ เด็กถูกจับฐานลักทรัพย์ทุก
ร้อยสี่สิบเอ็ดคน ทำร้ายร่างกายสองร้อยแปดสิบเก้าคน การพนันหนึ่งร้อยเก้าสิบห้าคนและเฮโรอีนสี่
สิบสองคน นอกจากนี้ยังมีความผิดประเภทใหม่ พ.ศ. ๒๕๐๖ มากขึ้นจนผิดสังเกตุ คือ คดีมีอาวุธปืน
และวัตถุระเบิดโดยเฉพาะระเบิดขวามีเด็กถูกจับแปดสิบหกคน เพิ่มขึ้นจาก พ.ศ. ๒๕๐๕ จำนวนห้า
สิบแปดคนหรือประมาณสามเท่าตัว ความผิดอื่นๆ ที่เกิดทำโดยทั่วไปแต่ไม่มากนักได้แก่ ฆาตกรรม ปล้น
ทรัพย์ ชิงทรัพย์ ข่มขืน ฆาตกรรม ฆาตกรรม และโสเดมิ เป็นต้น

Federal Bureau of Investigation, U.S. Department of Justice,
Uniform Crime Reports, p. 113

๒ อายุและเพศของเด็กที่กระทำผิด

ผลการค้นคว้าของสำนักงานสอบสวนของรัฐ^b (Federal Bureau of Investigation) เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๔ ที่สำรวจจากเมืองต่างๆ จำนวนหนึ่งพันเจ็ดร้อยแปดสิบเก้าเมืองในสหรัฐอเมริกา จำนวนผู้กระทำผิดทางกฎหมายทั้งหมดเป็นพวกที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีจำนวน ๑๒.๓ % คือ มีจำนวน ๓๒๐,๖๖๔ คนโดยแยกเป็น

พวกที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปี	มีจำนวน	๑๒๐,๘๘๒ คน
พวกที่มีอายุระหว่างสิบห้า, สิบหก, สิบเจ็ดปี	มีจำนวน	๒๐๐,๗๘๒ คน

สถานวิจัยเรื่องเด็ก^c (Children's Bureau) ได้รวบรวมอายุของเด็กที่กระทำผิด จากศาลที่อยู่ในส่วนหัวข่างปี ค.ศ. ๑๙๕๑ ปรากฏผลว่า เด็กชายที่กระทำผิดมากที่สุด คือ อายุ ๑๕.๕ ปี เด็กหญิงอายุ ๑๕.๔ ปี น้อยที่สุดคืออายุสิบมี, สิบเอ็ดมีทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย จากการสำรวจระดับ อายุของเด็กและเขาวชนปี ค.ศ. ๑๙๔๘ จากศาลสี่ร้อยสิบสามแห่ง พบว่าอายุเฉลี่ยของเด็กที่กระทำผิดมากที่สุดคือ ๑๕.๖ ปี และในปี ค.ศ. ๑๙๕๑ อายุเฉลี่ยของเด็กที่กระทำผิดยังคงอยู่ระหว่างอายุ ๑๕.๖ ปี แม้ว่าอายุเฉลี่ยของเด็กชายที่กระทำผิดคือ ๑๖.๑ ปี เด็กหญิงอายุ ๑๕.๖ ปี

^b Federal Bureau of Investigation, op.cit., pp. 99-- 100.

^c Children's bureau, U.S. Department of Health, Education and Welfare, Juvenile Court Statistics, p. 6.

^d Federal Security Agency, Juvenile Court Statistics, 1946 - 1949, p. 4.

^e Children's Bureau, U.S. department of Health, Education and Welfare, Juvenile Court Statistics 1950 - 1952, p. 17.

บลอช (Bloch) ได้รวบรวมคดีจากศาลเด็กในเมืองนิวยอร์กและจัดอันดับกลุ่มอายุ
ของเด็กโดยแบ่งตามชนิดของความผิดดังนี้ เด็กอายุสิบหกปี โจรกรรม, ของเบาและทำผิดกฎหมาย
อื่นๆ เป็นอันดับหนึ่ง เด็กอายุสิบเก้าปี ปด้นเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนเด็กที่มีอายุยี่สิบปีทำความผิดน้อยที่สุด
เป็นอันดับห้า ความผิดที่ทำคือ โจรกรรม, ของเบาและทำผิดกฎหมายอื่นๆ

ราฟิง หมายความว่าเขาวชนอายุสิบหกปี เขาวชนหญิงอายุสิบห้าปีเป็นผู้กระทำผิดในอันดับสูงสุด
ส่วนวรรณวรรณ ได้สำรวจพบว่า เขาวชนชายอายุสิบเจ็ดปี เขาวชนหญิงอายุสิบหกปีกระทำผิดมี
ปริมาณสูงสุดและอายุที่กระทำผิดน้อยที่สุดคืออายุสิบสี่ปี สู้ทตรา กล่าวไว้ว่า เด็กที่กระทำผิดคือเด็ก
ที่อยู่ในวัยรุ่นระหว่างอายุสิบสี่, สิบห้า, สิบเจ็ดและสิบแปดปี

เกี่ยวกับเพศของเด็กที่กระทำผิดย่อมแปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลา จากรายงานการสำรวจ
ประชากรจำนวนหนึ่งพันเจ็ดร้อยแปดสิบเก้าเมืองของสำนักงานสอบสวนของรัฐ (Federal
Bureau of Investigation) เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๕ แสดงให้เห็นว่า จำนวนผู้ถูกจับกุมทั้งหมด
๒,๖๒๒,๗๐๘ คน (รวมผู้ใหญ่ด้วย) นั้น ปรากฏว่าเป็นชายถึง ๒,๓๓๓,๕๔๘ คน เป็นหญิงเพียง

Bloch, Herbert A. and Flynn, Frank T. , op.cit.

ราฟิง คิริเชิเบอร์, ลักษณะสภาพของเขาวชนที่ได้กระทำผิดโดยตัวทรัพย์ซึ่งมีมาถึงศาล
คดีเด็กและเขาวชนกลางในปี ๒๕๐๒, วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี, คณะศึกษาศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
๒๕๐๔

วรรณวรรณ ศิลปประกอบ, การสำรวจลักษณะสภาพการกระทำผิดของเขาวชนประ
เภททำร้ายร่างกายที่มาถึงศาลคดีเด็กและเขาวชนกลาง, วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี, คณะศึกษาศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๔.

สู้ทตรา สุภาพ, ศาลคดีเด็กและเขาวชนกลางกับการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและ
เขาวชน, วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, คณะรัฐศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๗

๒๘๗,๐๐๐ คน ที่มีอัตราส่วน ๕ : ๑ และในระหว่างปีสิบปีที่ผ่านมาอัตราส่วนตั้งแต่ระหว่าง ๑๘ : ๑ ถึง ๗ : ๑ แต่อัตราส่วนโดยเฉลี่ยทั่วไปคือ ๑๐ : ๑

สำหรับอัตราส่วนของเด็กชาย : เด็กหญิงที่สถานวิจัยเรื่องเด็ก (Children's Bureau) ได้รวบรวมจากศาลเด็กเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๕ คือ ๕.๗ : ๑ ปี ค.ศ. ๑๙๕๖ คือ ๕.๕ : ๑ ปี ค.ศ. ๑๙๕๗ คือ ๕ : ๑ และในปี ค.ศ. ๑๙๕๘ คือ ๔ : ๑ ถึง ๕ : ๑ อย่างไรก็ตามอัตราส่วนที่นิยมแปรผันไปตามลักษณะของการกระทำผิด ลักษณะของศาลที่พิจารณาความผิดของเด็กและสถานที่ตั้งของศาลนั้นๆ จากสถิติข้างต้นจะช่วยให้เรามองเห็นได้อย่างชัดเจนว่า อัตราส่วนของเด็กชายและเด็กหญิงที่กระทำผิดเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะของสถานที่ จำนวนประชากรมีทั้งหมด ๕๕๓,๐๐๐ คน ดังนี้

	ชาย	หญิง
ศาลเมืองหลวง	๖๐ %	๖๖ %
ศาลชานเมืองหลวง	๖๖ %	๖๕ %
ศาลชนบท	๑๕ %	๕ %

สถิติอัตราส่วนการกระทำผิดของเด็กชายและเด็กหญิงในประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๐๖ ^{๑๘}

^{๑๕} Children's Bureau, U.S. Department of Labor, Social Statistics, pp

^{๑๖} Children's Bureau, U.S. Department of Health, Education and Welfare, Statistics 1950 - 1962, p. 7.

^{๑๗} Children's Bureau, U.S. Department of Health, Education and Welfare, Juvenile Court Statistics, p. 8.

^{๑๘} คมกริช วิชนเสถียร, อ.ค. หน้า ๒๓.

จำนวนผู้กระทำผิดมีทั้งสิ้นหนึ่งพันเจ็ดร้อยสามสิบคน ในจำนวนนี้เป็นเด็กชายหนึ่งพันห้าร้อยหกสิบหกคน เด็กหญิงหนึ่งร้อยหกสิบสี่คน ซึ่งมีอัตราส่วนระหว่างชาย ๑ หญิง เท่ากับ ๕ : ๑ โดยประมาณ การที่ปริมาณเด็กชายกระทำผิดสูงกว่าเด็กหญิงนั้นเป็นเรื่องธรรมดา ทั้งนี้เพราะบทบาทของ เด็กหญิงและเด็กชายในสังคมแตกต่างกัน เด็กชายมีอิสระมากกว่าเด็กหญิง โอกาสที่เด็กชายจะทำความผิดจึงมีมากกว่าเด็กหญิง

๓ การกระทำผิดของเด็กในชนบทและเมืองหลวง

จากสถิติข้างต้นแสดงให้เห็นว่า เด็กที่อยู่ในเมืองหลวง ชานเมืองหลวงมีจำนวนผู้กระทำ ความผิดสูงกว่าเด็กที่อาศัยอยู่ในชนบท ผลจากการค้นคว้าของสำนักงานสืบสวนของรัฐ (Federal Bureau of Investigation) ได้แสดงสถิติเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและ เยาวชนในเขตเมืองหลวงและชนบทซึ่งสำรวจเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๓ เขตเมืองหลวงมีประชากรที่ ทำ ความผิดจำนวน ๗๖,๘๑๑,๗๒๐ คนและเขตชนบทประชากรที่ทำความผิดจำนวน ๓๘,๘๑๗,๓๐๖ คน ลักษณะความผิดส่วนมากคือลักทรัพย์ รองลงไปคือขโมยเบา โจรกรรม นอกรีตคือฆ่าคนตายโดยไม่ เจตนา

วิลเลียม พี. เลนส์ (William P. Lents) ได้ศึกษาเด็กชายจำนวนสี่ร้อยยี่สิบคน ซึ่งศึกษาอยู่ในโรงเรียนชายวิสกอนซิน (Wisconsin School for Boys) ในจำนวนเด็กชาย ทั้งหมดนี้เป็นเด็กที่อยู่ในเมืองหลวงสองร้อยเก้าสิบคนและในชนบทหนึ่งร้อยสามสิบคน เด็กทั้งสองกลุ่ม นี้มีความคล้ายคลึงกันในด้านอายุ ผลการเรียน ฐานะทางสังคม เชื้อชาติ แต่มีความแตกต่างกันใน ด้านลักษณะการกระทำผิด ผลจากการศึกษาวิจัยสรุปว่า จำนวนเด็กที่กระทำผิดนั้นเด็กในชนบทกระทำ

๑๘ Federal Bureau of Investigation, op.cit., p. 89-92.
๑๙ Lents, William P., " Rural - Urban Differential and Juvenile Delinquency " The Journal of Criminal Law, Criminology and Police Science : 331-337, September - October, 1956.

มีน้อยกว่าเด็กในเมืองหลวง

มาร์ทีน เฮ. นิวเมเยอร์^{๒๑} (Martin H. Neumeyer) ได้ทำผลการศึกษาวิจัยของ เบอ์นาร์ด แลนเดอร์ (Bernard Lander) มากลาว แลนเดอร์ได้ศึกษาจากศาลแพ่งที่นั่นร้อยหกสิบสี่แห่ง จำนวนเด็กที่กระทำผิดความผิดเจ็ดพันหนึ่งร้อยเก้าสิบสามคน ได้สรุปผลการค้นคว้าว่า อัตราการกระทำผิดของเด็กจะลดลงมาอยู่ไกลจากเมืองหลวง บ้านที่ปรากฏอัตราการกระทำผิดสูงสุดคือ บ้านอุตสาหกรรมและบ้านธุรกิจการค้า

จากผลการศึกษาวิจัยของหลายๆ ท่านดังกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า เด็กที่อาศัยอยู่ในเมืองหลวงมีปริมาณการกระทำผิดสูงกว่าเด็กที่อยู่ตามชนบท

๘) สถานะทางเศรษฐกิจและสังคมกับการกระทำผิดของเด็ก

ผลการศึกษาค้นคว้าของสปริงเกอร์^{๒๒} (Springer) ได้ค้นพบว่าความมั่นคงทางอารมณ์ของเด็กมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับฐานะความเป็นอยู่ของครอบครัว กล่าวคือ เด็กที่มาจากบ้านที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำจะเป็นคนที่ปรับตัวไม่โตดีและมีอารมณ์ไม่มั่นคงมีปริมาณมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับกลาง ไชริล เบิร์ต^{๒๓} (Cyril Burt) ได้สรุปผลจากการสำรวจเด็กที่เป็นผู้อาชญากรว่า เด็กที่เป็นผู้อาชญากรส่วนใหญ่มาจากบ้านที่มีคามยากจน

^{๒๑} Neumeyer, Martin H. , Juvenile Delinquency in Modern Society, p . 47.
^{๒๒} Springer, N.N., " The Influence of General Social Status on the Emotional Stability of Children" Pedagog Sem: 321-328, 1938.
^{๒๓} Burt, Cyril, The Young Delinquent, pp. 11-12.

เบรคเคนริจและแอบบอทท์ (Breckenridge and Abbott) แสดงให้เห็น
 ว่าเด็กเกเรที่ถูกจับมาขึ้นศาลคุก คาวนตี คอรัท (Cook County Court) ในเมลรัฐอิลลินอยซ์
 นั้นเป็นเด็กที่มาจากบ้านที่มีฐานะยากจนหรือยากจนมากมีปริมาณถึง ๗๕ % และเนื่องจากการแบ่งแยก
 คุณลักษณะของฐานะแตกต่างกันออกไป ถึงนั้นฮีลลีย์และบรอนเนอร์ (Healy and Bronner)
 จึงกล่าวว่ามีเพียง ๒๗ % เท่านั้นที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะไม่ดี กลูค (Glueck) ได้สำรวจ
 สภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวเด็กเกเรเก๋าร้อยยี่สิบห้าครอบครัว พบว่าเด็กเกเรส่วนมากมักเป็น
 เด็กยากจน ชาติแคลน มีจำนวนถึง ๗๖.๓ %

* *Domino*

เรอู (๒๗) สรุปผลจากการศึกษาวิจัยว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวส่วนใหญ่ของเด็ก
 เกเร มีฐานะยากจน เด็กและเยาวชนไม่ได้ประกอบอาชีพ อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองส่วน
 มากได้แก่อาชีพรับจ้าง รายได้ที่ได้รับจึ้นน้อยและไม่เพียงพอที่จะใช้จ่ายในครอบครัว เค็อน (๒๘) ได้
 ศึกษาเด็กวัยรุ่นที่มีปัญหาหาคณ พบว่าเด็กเหล่านี้มีฐานะทางครอบครัวยากจน เด็กไม่มีเงินพอเพียง
 เพื่อใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียน ค่าอาหาร ค่าเครื่องนุ่งห่ม บางคนต้องหารายได้เอง วรรณวรรณ
 ได้สำรวจพบว่าเยาวชนผู้กระทำผิดส่วนมากมาจากครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง รองลงมาคือครอบครัว

^{๒๘} Breckenridge, Abbott, The Delinquent Child and the Home, p. 72.
^{๒๘} Healy, Bronner, Delinquents and Criminals - Their Making and Unmaking
 p 263.

^{๒๖} Glueck, Sheldon, One Thousand Juvenile Delinquents : Their Treatment
 by Court and Clinic, p. 69.

^{๒๗} เรอู เชาว์เกษม, สาเหตุที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดทางอาญา, วิทยานิพนธ์ปริญญา
 ทริ, คณะครูศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘.

^{๒๘} เค็อน สุภาพ, การศึกษาเด็กวัยรุ่นที่มีปัญหาหาคณ, วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี, คณะ
 ครูศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘.

^{๒๘} วรรณวรรณ ศิลป์ประกอบ, อ.ก.

ที่ยากจน เขาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะคิมน้อยที่สุด ราวที่^{๓๐} พบว่าเขาวชนชายหญิงที่กระทำผิด สูงมาจากครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง

* กล่าวโดยสรุปเด็กและเขาวชนที่กระทำผิดส่วนมากมาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน เพราะ เด็กที่ยากจนยอมขาดสิ่งต่างๆ ที่จะมาส่งเสริมพัฒนาการของตน เด็กจะขาดทุกสิ่งทุกอย่าง อาทิ เช่น อาหารที่คิมีประโยชน์อย่างพอเพียง การศึกษาเล่าเรียน การแต่งกาย ฯลฯ นอกจากนี้ความยากจน ทำให้บิดามารดาต้องออกไปหารายไ้มาจนเงิครอบครัวจนไม่มีเวลาจั้ตามให้เ้าอยู่ เ้าใจใ้บุตร เด็กต้องออกจากโรงเรียนคั้งแต่อายุยังน้อย เพราะขาดทุนทรัพย์ทำให้เด็กเ้าไปสู้สิ่งชั่วร้ายได้โดยง่าย ส่วนเด็กที่มีฐานะดี เด็กได้พบแต่ความสมบูรณ์พูนสุข สามารถหาสิ่งต่างๆ มาสนองความต้องการของตน ได้ จึงไม่มีความตรึงเครียดทางอาหารมทำให้พัฒนาการต่างๆ ของเด็กดีตามไปค้ว

๕ สภาพของครอบครัวและการกระทำผิดของเด็ก

จากสถิติของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเขาวชน พ.ศ. ๒๕๐๕ ปรากฏว่าเด็กที่มีพ่อแม่อยู่รวมค้วกระทำผิดถึงหนึ่งพันสองร้อยแปดสิบเก้าคน มากกว่าสภาพทางครอบครัวของเด็กในทางอื่น ทั้งนี้เป็นเพราะเด็กมีปัญหาความเป็นอยู่ทางบ้านมาก เช่น พ่อแม่ทะเลาะกันเสมอหรือต้องออกไปหารายไ้คนอกบ้านทั้งสองคน จนไม่มีเวลามากพอที่จะอบรมสั่งสอนบุตรได้ รองลงไปคืออยู่รวมกับมารดาแคบค้วค้วมีจำนวนหนึ่งร้อยสี่สิบหกคน, อยู่รวมกับมารดาและบิดาเ้ายังมีจำนวนหนึ่งร้อยยี่สิบสามคน, อยู่รวมกับมารดาแคบค้วค้วมีจำนวนหนึ่งร้อยยี่สิบเ้าคน ที่น้อยที่สุดคือบิดามารดาตายหมดมีจำนวนสามสิบหกคน

ฮิลลีและบรอนเนอร์^{๓๒} (Healy and Bronner) ได้สำรวจเด็กเกรเมืองบอสตันและ

^{๓๐} ราวที่^{๓๑} ศิริเชียร, ล.ก.

^{๓๑} สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเขาวชน, ศาสตราจารย์เด็กและเขาวชนกลาง, รายงานของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเขาวชนกลางประจำปี ๒๕๐๕.

^{๓๒} Healy, Bronner, op.cit. p. 121-125

ศึกษาจำนวนสี่พันคนพบว่าเด็กเหล่านี้มีบ้านที่อยู่ในลักษณะที่เรียกว่าสภาพบ้านแตก (Broken Home) คือบิดามารคาคาย, บิดามารคแยกกันอยู่ หรือหย่าร้างกันซึ่งมีถึงร้อยละห้าสิบ ในจำนวนนี้มีเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย ผลการวิจัยนี้ตรงกับ มาเบล อีเลียท^{๓๓} (Mabel Elliott) และมาเบล ออร์มสบี^{๓๔} (Mabel Ormsbee) ศึกษาทัศนคติ ส่วนไรน์แมน^{๓๕} (Reinemann) ได้ศึกษาเด็กชายหญิงนิโกรและเด็กผิวขาวที่หนีโรงเรียนจำนวนสองร้อยยี่สิบคนพบว่าเด็กที่มาจากสภาพบ้านแตกถึงร้อยละหกสิบห้า

* ๖๖๖/๒๓๐
จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสภาพของบ้านที่มีอิทธิพลต่อความเกเรของเด็กนั้นพอจะสรุปได้ว่าภาวะของครอบครัวที่เป็นแบบบิดามารคากันด้วยการหย่าร้างหรือแยกกัน, แม่ตาย, พ่อตายหรือตายทั้งสองคน หรือที่เรียกว่าบ้านแตก ทำให้เด็กขาดความรักความอบอุ่น ซึ่งทางทฤษฎีถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นพื้นฐานของการสร้างความสำเร็จเติบโตทางอารมณ์ของเด็ก เด็กที่ขาดสิ่งเหล่านี้จะเป็นคนที่มีความหวาดกลัว กังวลอย่างรุนแรงและเป็นสาเหตุให้การปรับตัวของเด็กผิดปกติเป็นทางนำไปสู่การเป็นเด็กเกเรได้โดยง่าย

๖ สัมพันธ์สภาพภายในครอบครัวกับการกระทำผิดของเด็ก

ซิมมอนส์ ที. เอ็ม.^{๓๖} ได้ศึกษาเรื่อง " จิตวิทยาของความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารคากับบุตร " เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๓๔ สรุปว่า บิดามารคาคาทอดทิ้งบุตร ขาดความเอาใจใส่ดูแล จะทำให้บุตรมีลักษณะเป็นคนก้าวร้าว เห็นคนอื่นเป็นศัตรู ชอบหนีโรงเรียนเป็นอาชญากรรม ขอบขู่ปลุกและขมขื่นเล็กน้อย

^{๓๓} Elliott, Mabel, Correctional Education and the Delinquent Girl, pp. 26-27. Harrisburg, Penn. 1929
^{๓๔} Ormsbee, Mabel, The Young Unemployed Girl, p. 58-60.
^{๓๕} Reinemann, " The Truant Before the Court " Federal Probation 12: 8-12, September, 1948. 12: 8-12
^{๓๖} Monroe, Walter S., Encyclopedia of Educational Research, p. 185.

นัยทวย

แฮทวิก ^{๓๓} (Hattwick) ได้ทำการค้นคว้าศึกษาพบว่าครอบครัวที่มีการทะเลาะวิวาทกันเสมอๆ ทำให้เด็กมีพฤติกรรมทั้งนี้ ซึ่งอาจวิปริต, เห็นแก่ตัว, มีความหวาดกลัว, ชอบทะเลาะวิวาท, หลุกหลิกเสมอๆ อันเป็นสัญญาณของคนที่มีความวิตกกังวล

กลุค ^{๓๔} (Glueck) พบว่า สัมพันธภาพระหว่างบิดามารคากับบุตรที่ไร้วินัยไม่เหมาะสมทำให้เด็กเถรมีจำนวนถึงร้อยละเจ็ดสิบ

กลุคและอีลีเนอร์ ^{๓๕} (Glueck and Eleanor) ได้ศึกษาเปรียบเทียบจากเด็กเถรที่ไร้รอยคนและไมเถรที่ไร้รอยคน เด็กเหล่านี้คือเด็กในเมืองบอสตัน สรุปผลการวิจัยได้ว่า สถานะการณต่างๆ ภายในครอบครัวมีส่วนผลักดันให้เด็กเป็นเด็กเถรได้มากกว่าการตั้งอาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมหรือย่านที่มีจำนวนสมาชิกมากเสียอีก สถานะการณต่างๆ เหล่านี้คือ

- ๑ ระเบียบวินัยของบิดา
- ๒ การยอมรับสั่งสอนของมารดา
- ๓ ความรักของบิดามารดาที่มีต่อบุตร
- ๔ ความสามัคคีในครอบครัว

ทั้งนี้ยังได้กล่าวต่อไปว่า ถ้าองค์ประกอบดังกล่าวนี้ไม่เหมาะสมสมโอกาสที่จะทำให้เด็กเถรมีถึงร้อยละเก้าสิบแปด

---

^{๓๓} Hattwick, Berta W., " Interrelations Between the Preschool Child's Behavior and Certain Factors in the Home," Child Development, 1936, p. 200-226.

^{๓๔} Glueck, Sheldon, op. cit. p. 82.

^{๓๕} Glueck, Sheldon and Eleanor, Unraveling Juvenile Delinquency, p. 261.

ร่าวมมากขึ้นกับน้อง แต่ถาได้มีโอกาสคบกับเพื่อนหมอกบ้านก็จะก้าวร่าวกกับน้องน้อยลง เดวี ^{๕๑}

(Levy) ได้พิจารณาถึงถึงลักษณะความริษยาที่แสดงค่อนอง โคขมาว่าเด็กอายุสามถึงสี่มีแสดง ออกในรูปการแค้นแค้นโดยเบียดเบียนจากการปฏิบัติบ่นองอย่างมีขนาด เป็นรุนแรง เช่น กัด ข่วน หนีก ทั้ง เด็กวัยนี้อาจเก็บกลิ่นอาหารมไว้ม่าง แสดงออกม่าง แต่ถาได้แสดงออกเดียวครั้งหนึ่ง แลวกก็จะก่อให้เกิดเบียดเบียน รชมทำด้าย ฯลฯ ตัวอย่างการแสดงออกทางอารมณ์เพื่อชดเชย ถึงที่ทนไม่ได้ตามที่ต้องการ คือ การทำโทษตนเอง ตัวอย่างพฤติกรรมปกป้องตนเอง คือ พูคปลก เลี้ยงงาน และแก้ว ฟอสเตอร์ ^{๕๒} (Foster) ได้พิจารณาถึงถึงลักษณะความริษยาที่เด็กมี พบว่าได้แก่ ความเห็นแก่ตัว พยายามท ติคิมิตาหรือมารคา กตัวอย่างไม่มีเหตุผล และชอมค้อยคิ กล่าวคือความริษยาเด็กเกี่ยวกับกับสาเหตุของการมีอารมณ์ชัคแรงอื่น ๆ อยู่ควย ความริษยาที่ เก็บกดไว้จะแสดงออกเป็พฤติกรรม ซึ่งรุนแรงเพียงใคนั้นยอมแล้วแต่ความเก็บกดที่มีอยู่ พฤติกรรมที่ แสดงออกได้แก่ มีสสาวะรด กัดเล็บ กูคนิ้ว ทำด้ายชอง หรือชองการใหญ่อื่นสนใจคนชยอย่างมาก นอกจากนี้ นี้ยังเป็นที่ประจักษ์ว่า ความริษยาในระหว่างพี่น้องนั้นมีมูลเหตุจากความห่วงใยจนเกินไปของบิดามารคา และการมีวินัยดุม ๆ คม ๆ หรือการไม่ดงรชมกันของบิดามารคาอีกควย

จากการค้นคว้าของท่านค่าง ๆ เหล่านี้ พอจะสรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างบิดามารคา คชบุตรกิติ ระหว่างพี่น้องคชพี่น้องกิติ มีส่วนทำให้เด็กมีพฤติกรรมนิคปลกได้

๗) วิธีที่บิดามารคาใช้ชมรมเลี้ยงคชบุตร กับการกระทำนิคชองเด็ก

ไพนเตอร์และแบรนคาค ^{๕๓} (Paynter and Branchard) ได้วิเคราะห์เด็กที่มีพฤติกรรม

^{๕๑} คีชะวชิการ, กระทรวง กรมการฝึกคักร, พัฒนาการของทรชมควัวและเท็, หนา ๒๐๕.

^{๕๒} Paynter and Branchard, Phyllis, A Study of Educational Achievement of Problem Children, 72 p.

ปิดปกติจำนวนสามร้อยสามสิบคนที่ถูกนำมารักษายังคลีนิคของเขา ได้พบว่าเด็กที่ได้รับการอบรมที่เลว และวินัยที่ใช้ในการปกครองที่ผิดๆ ของบิดามารคานั้น เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งต่อการมีพฤติกรรมที่ผิดปกติของเด็กเหล่านั้น

“ สกอกกิลล์ (Stogdill) สรุปผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า ค.ศ. ๑๘๘๘ - ๑๙๓๖ ว่า บิดามารคาก็ปกครองบุตรด้วยวินัยที่เข้มงวดและการอบรมที่ดุด่าอย่างเคร่งครัดในวัยเด็กจะทำให้เด็กปรับตัวไม่ได้ และขาดความสุขในชีวิต อิทธิพลของบ้านนี้มีอิทธิพลมากกว่าฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวตลอดจนสติปัญญาของเด็กเสียอีก

“ ชิมมอนส์ ได้ศึกษาดังวิธีการที่มีบิดามารดาใช้อบรมเลี้ยงดูบุตรแบบต่างๆ ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมของเด็กดังนี้

- ๑ บิดามารคาก็ปล่อยปละละเลย บุตรจะมีลักษณะเป็นคนก้าวร้าว เจ้าคิดเจ้าแค้น ชอบพูดปด ชอบลักเด็กขโมยหนังสือและชอบหนีโรงเรียนเป็นประจำ
- ๒ บิดามารคาก็ประคับประคองบุตรมากเกินไป บุตรจะมีลักษณะเป็นคนที่ไม่ให้ความร่วมมือ ทั้งตัวเองไม่ได้และต้องขึ้นอยู่กับคนอื่นเสมอ
- ๓ บิดามารคาก็มีอำนาจเหนือบุตร บุตรจะมีลักษณะเป็นคนที่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่ในโอวาท สามารถปรับตัวเข้ากับผู้ใหญ่ได้ดี วาดสนทนาง่าย สงบเสงี่ยม พูดเร็ว ขึ้นกับผู้มีอำนาจและขาดความกึกกักริเริ่ม
- ๔ บิดามารคาก็ยอมจำนนต่อบุตร บุตรจะเป็นคนที่ขาดความรับผิดชอบ ไม่อยู่ในโอวาท เห็นแก่ตัว คือคิดจะทำอะไรตามใจชอบ

“ Stogdill, R.M., " Survey of Experiments of Children's Attitudes Toward Parents 1894 - 1936," Pedagog Sem : 293 - 303, 1937.

“ Monroe, Walter S., op.cit., p. 185.

มุลเลอร์ (Mueller) ได้ศึกษาพบว่า การปกครองแบบบิดามารดามีอำนาจเหนือบุตร
แม่จะเป็นวิธีการที่ปลอดภัย แต่ก็มีผลเสีย คือ ทำให้เด็กเป็นคนที่ยึดมั่นกับผู้อื่น มีความซื่อ
เคื่องซัดซิ่น บางครั้งอาจต่อต้านด้วยการเฉยเมยไม่ยินยอมใครง่าย

มาร์ค (Mark) พบจากการสำรวจเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๒๐ ว่า โรคเกรในเด็กนั้นติด
ต่อมาจากบิดามารดาที่เป็นคนเกร เมื่อผู้ปกครองเป็นเองย่อมทำให้การปกครองหรือพฤติกรรมและ
พฤติกรรมภายในบ้านเป็นไปในทางผิด ๆ ซึ่งเด็กยอมรับแนวการผิด ๆ นั้นไว้ด้วย ทำให้เป็นเด็กเกร
ในที่สุด มาร์คกล่าวว่า เจตนาดีและพฤติกรรมของบิดามารดาและของเด็กมีส่วนสัมพันธ์กัน บิดามารดา
ที่เกรมีแนวโน้มจะเลี้ยงดูเด็กให้เป็นคนเกรด้วย (There is a relationship between
parental attitude and behavior and the attitude and behavior of children,
parents who are delinquents tend to rear delinquent children)

วิจัยของมาร์ค คือ ส่งแบบสอบถามทัศนคติต่อบิดามารดาของเด็กเกรคอย เมื่อได้รับคำ
ตอบกลับมาแล้วก็แปลผลโดยอาศัยหลักสุวิชาทางจิตเป็นเกณฑ์พิจารณา ผลจากการศึกษาวิจัยสรุปได้
ว่า ผู้ปกครองเหล่านั้นเป็น Schizophrenia หังฉิ้น และผู้ปกครองที่ทำให้เด็กเกรมีสามประเภท
คือ

• ประเภทเข้มงวดกวดขันต่อเด็กมากเกินไป คอยติดตามดูเด็ก ควบคุมให้ทำงานที่ตนเห็น
ชอบอย่างใกล้ชิดเกือบทุกลมหายใจ เด็กเหล่านี้ไม่มีโอกาสเป็นตัวของตัวเองเลย ความพยายามที่จะ
ปรับตัวให้เป็นที่พอใจของบิดามารดาทำให้เกิดความจู้จี้ กระทบกระชวยและหัวเห็บกลดลกกาล ซาก
ชิสรภาพ ผลก็คือทำให้เป็นคนหวาดกลัว ระวัง อ่อนแอ ซุนเฉียว ไม่มีความเชื่อมั่นในตัวเอง บิดา
มารดาประเภทนี้ที่ขอรับความนึกเห็นที่มาร์ค (Mark) ส่งไปทดสอบดังนี้

^{๔๓} Mueller, D.D., Parental Domination : Its Influence on Child
Guidance Results, pp. 184 - 215.

^{๔๔} ทวน ศรีนวล, "ปัญหาความประพฤติของเด็ก, ศูนย์ศึกษา : ๓๐ - ๓๘ เมษายน,

- เมื่อเด็กอายุยังไม่โตแม่ควรมี ถ้าไปโรงเรียนจะต้องมีผู้คอยรับส่งเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ
- เมื่อใดที่เห็นเด็กมีกิจจำเป็นจะต้องถามให้รู้เรื่องให้ได้ว่าคิดอะไร
- ไม่สมควรขม้างบ่งที่เด็กจะตัดสินใจเลือกอาชีพอะไรที่พ่อแม่ไม่เห็นด้วย
- มารดาที่ควรจะทำงานทุกอย่างเพื่อฝึกเป่ามัญหายุ่งยากให้บุตร
- มารดาไม่ควรหางบุตรของตนเลย
- ลูก ๆ ไม่ควรปล่อยให้เล่นกับเด็กอื่นที่บ้านอื่น ควรอยู่กับบ้านของตัวเท่านั้น
- เด็กไม่สมควรจะให้ใครอื่นได้ฟังเรื่องเกี่ยวกับเพศ
- เพื่อการเล่นของเด็กนั้นชวนให้เสียหายมากกว่าดี
- เด็กที่มีความเชื่องช้ากว่าคนอื่นควรให้เรียนพิเศษเป็นกรณีพิเศษ ๆ
- การให้สิทธิแก่เด็กขม้างบ่งทำให้เด็กเปลี่ยนว่ายากสอนยากภายหลัง
- มารดาที่รักขม้างบ่งระวังไม่ให้เด็กประสบอุบัติเหตุได้
- เด็กที่รบกวนเล่นด้วยจะเพศหรือเล่นแสดงออกเกี่ยวกับเพศ โศกอื่นจะเป็นอาชญากรรมทางเพศ
- เด็กจะมีเรื่องลับปกปิดบิดามารดาไม่ได้
- เด็กอายุยังไม่โตใจคขวบยังไม่สมควรจะจากบ้านไปอยู่ค่ายพักแรม
- ถ้าหวังจะให้เด็กเจริญประสบความสำเร็จขม้างบ่งอย่างไรใดในชีวิตจำต้องควบคุมเด็กให้ใกล้ชิดตลอดเวลาที่เริ่มเด็ก

- เด็กจะทำอะไรก็ตาม จะต้องได้รับความเห็นชอบจากบิดามารดาเสียก่อน

๒ พวกโง่เด็กเกินควร แสดงออกด้วยความเห็นชอบดังนี้

- บิดามารดาผู้เสียสละเพื่อบุตรแล้วขม้างบ่งไม่มีเวลาสังคมนาตนเองได้โดย
- บิดามารดาของเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อความเจริญของบุตร
- เมื่อใดที่บิดาลงโทษบุตรและมารดาผู้เสียสละที่ไม่มีเหตุผลพอ มารดาจะต้องขัดขวางจะขม้างบ่งไม่ได้
- ถ้าจะฝึกเด็กให้รู้จักเข็ดขึงก็ต้องใช้วิธีให้สิ่งของที่เด็กชอบเป็นเครื่องขม้างบ่งเสมอไปหรือโดยการให้สัญญาว่าจะทำอะไรขม้างบ่งที่เขาชอบให้แก่เขา
- บิดามารดาไม่ควรถือสาบุตรที่ทำผิด ๆ เพราะบุตรยังเป็นเด็กเกินไม่ทำอะไรได้ถูกต้อง

- เพื่อความเจริญของบุตร บิดามารดาจำต้องเหนื่อยยากทุกทาง คอยประคบประหงมบุตร
เมื่อยังเด็กอยู่ อาจเป็นเรื่องเศร้าของบิดามารดา แต่ก็เป็นการระจำยอม
- มารดาจะทองขโมยน้ำใจบุตรด้วยการกล่าวคำชมเชย เชิดชูบุตรอยู่เสมอ

๓ พวกที่ปล่อยไปตามเรื่องตามราวไม่คอยสนใจโยคีหรือคิโตะไรbung ๆ เหมือนพวกแรก

ผู้ปกครองเหล่านี้มีความคิดเห็นดังนี้

- เด็กควรอยู่กับหมู่เด็กและไม่ควรเอาเรื่องไม่เป็นเรื่องมากวนผู้ใหญ่
- เล่นกับเด็กมอญ ๆ มักจะทำให้เด็กขาดความนับถือ
- ผู้เป็นมารดาไม่ควรบ่นอะไรกับการทองเลี้ยงบุตร นิ่ง ๆ แล้วทำไปก็แล้วกัน
- รักเด็กโอรสในที่สุดเด็กก็จะกลายเป็นขมเกริบไป
- การเลี้ยงที่มีแต่โทษสถานเดียว
- การเลี้ยงบุตร อย่าหวังบุญคุณหรือความสุขอะไรเลย
- เรื่องเพศศึกษาไม่ใช่ธุระของบิดาจะทองสั่งสอนเด็กเองได้
- เด็กเกิดมาเดวอย่างไร ๆ ก็ต้องเดว ควรปล่อยไปตามเรื่อง
- มารดาไม่ควรรบกวนร่วมกับบุตร ควรมีที่ต่างหาก
- ถ้าเพียงแต่เด็กทำงานเท่าที่โรงเรียนกำหนดให้ ทำอย่างจริง ๆ และสม่ำเสมอ ไม่เอา
เวลาไปเดินเล่นแล้วก็ดี
- ควรพยายามบุตรให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้
- เด็กฝึกทองที่สั่งสอนเสมอไป

" การวิจัยโดยผสมประวัติของลาชญากรที่ทำผิดทางเพศ ของนักโทษหนึ่งร้อยสองคนในคุกชิงชิง
มลรัฐนิวเจอร์ซีย์ เป็นหลักฐานยืนยันให้เห็นว่า เด็กเสียเป็นเพราะบรรยากาศของบ้านไม่ดี นักโทษ
ทั้งหมดนี้ให้การฟ้องเองเกี่ยวกับว่า ขณะอยู่ในวัยเด็กบิดามารดาปกครองโดยโหดร้ายตามที่ตามคำสั่งอย่างเคร่ง
ครัดมาก ทำให้ไม่สบายใจ ขณะนั้น ซากอิสรภาพ มีความทรนไนใจ รู้สึกว่าถูกบิดามารดาทอดทิ้ง ไม่เอา
ใจใส่รักใคร่เอ็นดู จนเป็นเหตุให้กลัวและหวาดระแวงคนทุกคน สถานที่ทุกแห่ง แต่ได้พยายามปลดปล่อยความ
หวาดกลัวนี้ด้วยการ " เบ่ง " ข่มคนทุกคนที่มีโอกาส มิฉะนั้นแล้วจะรู้สึกว่าจะกลัวใคร ๆ เสมอ ไม่ต้อง

การเป็นมิตรกับใครเพราะไม่เคยเชื่อว่าจะมีใครเป็นมิตรแท้ จะทำทารุณกับใครต่อใครก็ได้เพราะได้
เห็นแบบฉบับนี้จากบ้าน " ๔๔

ทวน ๕๐ อ้างถึงการวิจัยของจอห์น โบวบี (John Bowlby) ซึ่งเป็นจิตแพทย์ สรุป
สาเหตุที่ทำให้เด็กเกรมีสองประการคือ

- ๑ ระยะเวลาที่แรกของเด็กที่ต้องอยู่แยกกับมารดาโดยมีคนอื่นเลี้ยงดูแทน ซึ่งคงไม่รักเด็กเท่า
เทียบกับผู้ที่เป็นมารดา ความรู้สึกที่ได้จากการเปรียบเทียบและสังเกตเห็นของเด็กทำให้
พื้นฐานทางอารมณ์เสียไป
- ๒ บิดามารดาเป็นคนเกรเป็นเหตุให้สังคมนึงเกียจ และคอยขัดขวางการกระทำต่างๆ ไม่
ให้กระทำได้โดยสะดวกตามต้องการได้ บิดามารดาจึงมีอารมณ์เสียและปลดปล่อยอารมณ์
กับเด็กตลอดเวลา ทำให้เด็กเข้าใจว่า บิดามารดาไม่รักและไม่ต้องการตน

เดือน ๕๑ สรุปผลการศึกษาค้นคว้าว่า สาเหตุที่เด็กเกรนั้นเนื่องมาจากการขาดผู้ดูแลเอา
ใจใส่และความคุ้มครองประพฤติกี่บ้าน เทียบเท่าได้อย่างเสรี คบเพื่อนเกร คบเพื่อนต่างเพศทำนองผู้
สาว ทางบ้านและโรงเรียนมีการติดต่อกันน้อย

เรื่อง ๕๒ พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเนื่องมาจากการขาดความเอาใจใส่ของ
บิดามารดา จึงหนีเร่ร่อนออกจากบ้านไปใช้ชีวิตอิสระจนเกิดความเคยชิน เมื่อขาดแคลนเงินที่จะใช้
จ่ายจึงกระทำผิดอื่น สุพัตรา ๕๓ พบว่าเด็กเกรนั้นเนื่องมาจากครอบครัวที่บิดามารดาไม่เอาใจใส่
รมเลี้ยงดู

---

๔๔ ทวน ศรีนวล, ล.ค.
 ๕๐ ทวน ศรีนวล, ค.
 ๕๑ เดือน สุภาพ, ล.ค.
 ๕๒ เรื่อง เขาวัวเกษม, ล.ค.
 ๕๓ สุพัตรา สุภาพ, ล.ค.

ปกรณ์ ๕๕ ศึกษาปัญหาครอบครัวของเด็กวัยรุ่น โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดกับกลุ่มตัวอย่าง
ที่เป็นนักเรียนหญิงซึ่งกำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง สามและห้า ในพระนครรวมสามร้อยสิบ
สองคน พบว่า ปัญหาสำคัญของเด็กวัยรุ่นคือ บิดามารดาไม่ให้ความรักความเอาใจใส่ ไม่ปรองดองกัน
และปกครองอย่างเข้มงวดกวดขันมากเกินไป

* ผลการศึกษาดังกล่าวนี้ พอจะสรุปได้ว่า วิธีการที่บิดามารดาใช้ในการอบรมเลี้ยงดูบุตรอย่าง
ดีใดๆ มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อกระบวนพฤติกรรมของเด็ก *

---

๕๕ ปกรณ์ ปรัชญาสัมพันธ์, การศึกษาปัญหาของเด็กวัยรุ่น, วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี,
คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๖.

บทที่ ๓

วิถึำเนิการ

• เกดที่การเลือกกุดมประชากรที่ไ้ในการศึกษาวิจัย

๑.๑ สถานที การเลือกหล่งสำหรับรวรวมขุณนี้ เลือกจากสถานทีนิจและคุมครองเด็ก กลางบางนาและสถานเีกและชมรมฝ่ายหญิงปากคลองตลาด เพราะถึอว่าสถานทีตั้งกล่ว นี้ มีประชากร เป็นจ่านวนมากซึ่งประชากร สวมมากถูกทาสพิทาภษาแล้ว อันตรงกั บคุดลักษณะของเ็็กเกเรตามทีต้องการจะศึกษาวิจัย

๑.๒ ประชากร ประชากรมีทั้งสินทาร์อยสัลิบสัคน เป็นชายทาร์อยทาคน หญิงสามสิบเกำคน ไ้เลือกตามเกดทีต้องการ เทียงสามารถ อยสามสิบเกำคน แมงเป็นชายสามร อยคน หญิงสามสิบเกำคน โดยมีเกดทีในการเลือกทั้งนี้ถึอ

๑.๒.๑ ฐานะทางเศรษขุกิจและสังคม เลือกเ็็กและเขาวรณที่มีฐานะทางเศรษขุกิจ และสังคมยากจนและปานกลางตามอัตราส่วน ๗ : ๓ โดยอาศัยผลทีไ้จากการ ศึกษาวิจัยของสถานทีนิจและคุมครองเด็กกลางเป็นหลักพิจารณา

๑.๒.๒ เ็็กและเขาวรณทีกระทำนิจจริงตามคำพิทาภษาของทาสคคิเ็็กและเขาวรณ

๑.๒.๓ เพศ

๑.๓ ฐานะทางเศรษขุกิจและสังคม มีหลักพิจารณาทั้งนี้

๑.๓.๑ ยากจน คึอครอยคร้วของเ็็กและเขาวรณที่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างไ้ดังทอไปนี้

๑.๓.๑.๑ รายไ้ของครอยคร้วไม่แน่นอน เพราะนิตามการค้าไม่ไ้ประกอบ อาชีพไ้อาชีพหนึ่งเป็นถึจลักษณะ

๑.๓.๑.๒ อาชีพของนิตามการค้าทีประกอบถึมีรายไ้ทำไม่เสมอถึกับจ่านวน สมาชิกในครอยคร้วทีต้องรับนิตยธม เช่น กรรมกร รับจ้างทำงาน ประเภทไร้มือ (Unskilled labor)

๑.๓.๑.๓ นิตาหรึนการค้าทาย หรือทายทั้งสองคน ไม่มีคนทาลึยงถึสมาชิก ในครอยคร้ว

- ๑.๓.๑.๘ จำนวนสมาชิกภายในครอบครัวมีมากตั้งแต่แปดคนขึ้นไป ซึ่งยังไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ทั้งที่บิดามารดาทั้งต้น และมีลักษณะตรงตามสามข้อแรก
- ๑.๓.๑.๘ อาศัยอยู่ในบ้านเช่าซึ่งมีลักษณะทุรกันดาร
- ๑.๓.๒ ปานกลาง คือครอบครัวของเด็กและ เขาวรรณที่มีลักษณะดังนี้
- ๑.๓.๒.๑ บิดามารดาประกอบอาชีพใดอาชีพหนึ่งแน่นอน ซึ่งมีรายได้อันสมควรกับรายรับรายจ่ายของครอบครัว
- ๑.๓.๒.๒ จำนวนสมาชิกของครอบครัวมีพอสมควร ทำกว่าแปดคน สมควรกับรายรับรายจ่ายของครอบครัว
- ๑.๓.๒.๓ มีบ้านเป็นของตนเองหรือ บ้านเช่าที่มีลักษณะค่อนข้างดี

๒ กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือเด็กและ เขาวรรณรายจำนวนสามร้อยคน ของสถานทีพิจ และคุ้มครองเด็กกลางบางนา เด็กและ เขาวรรณหญิงจำนวนสามสิบเก้าคน ของสถานฝึกและอบรมหญิง ปากกุดองตลาด โดยเลือกตามเกณฑ์ข้อหนึ่ง

๓ การสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ศึกษาวิจัยเป็นแบบสอบถามให้เด็กเขียนตอบ และใช้เป็นเกณฑ์ในการสัมภาษณ์ ซึ่งจัดทำเป็นลำดับขั้นดังนี้

- ๓.๑ ศึกษาเครื่องมือและเอกสารต่าง ๆ ที่มีวิจัยอื่น ๆ ได้ทำไว้แล้วและมีความเกี่ยวข้องกัน
- ๓.๒ พิจารณาจัดวางขอบเขตและกำหนดหัวข้อปัญหาที่จะจัดเป็นข้อคำถามในแบบสอบถาม โดยมีความมุ่งหมายที่จะทราบปัญหาและสาเหตุที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมอันเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม มีสารสำคัญการสอบถามในหัวข้อต่อไปนี้
  - ตอนที่ ๑ รายละเอียดเกี่ยวกับตัวเด็ก เช่น อายุ เพศ ภูมิลำเนา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว จำนวนสมาชิกในครอบครัว อุดมคติและอื่น ๆ

ตอนที่ ๒ ขอบัญชีหาสาเหตุทางครอบครัวที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรม รมติปกติดังนี้

- ๓.๒.๑ สภาพของบ้าน (ข้อ ๑ - ๗)
- ๓.๒.๒ เพื่อบ้าน (ข้อ ๘ - ๑๐)
- ๓.๒.๓ สัมพันธภาพภายในครอบครัว (ข้อ ๑๑ - ๕๐)
  - ๓.๒.๓.๑ ระหว่างบิดามารดาต่อเด็ก (ข้อ ๑๑ - ๒๔)
  - ๓.๒.๓.๒ ระหว่างพี่น้องต่อเด็ก (ข้อ ๒๕ - ๓๕)
  - ๓.๒.๓.๓ ระหว่างญาติผู้ใหญ่ต่อเด็ก (ข้อ ๓๖ - ๓๘)
  - ๓.๒.๓.๔ ความรู้สึกของเด็กต่อครอบครัว (ข้อ ๔๐ - ๕๐)
- ๓.๒.๔ วิธีการที่บิดามารดาใช้อบรมเลี้ยงดูบุตร (ข้อ ๕๑ - ๗๐)

- ๓.๓ จัดพิมพ์แบบสอบถามขึ้นทำสิบชุด เพื่อใช้สอบถามทดลองขึ้นค้นกับเด็กนักเรียนชายหญิง ชั้นประถมปีที่สี่ โรงเรียนราษฎร์บำรุง จังหวัดพิจิตร เพื่อวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของเครื่องมือซึ่งโดยผลเป็นที่น่าพอใจ เด็กส่วนมากเข้าใจแบบสอบถามและตอบได้ตรงกับความต้องการของผู้วิจัย
- ๓.๔ นำผลการวิเคราะห์มาปรับปรุงแบบสอบถามให้ดีขึ้น สำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาครั้งนี้
- ๓.๕ ลักษณะของเครื่องมือที่ปรับปรุงก็แล้วความต้องการจะแบ่งเป็นตอน ๆ ดังนี้

ตอนที่ ๑ ให้เด็กเขียนข้อความในช่องว่างซึ่งโดยมากเป็นข้อความเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของเด็ก เช่น เพศ อายุ ภูมิลำเนา อาชีพของบิดามารดาและอื่น ๆ

ตอนที่ ๒ ขอบัญชีหาสาเหตุทางครอบครัวที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมผิดปกติ โดยให้เด็กขีดเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ความต้องการมีจำนวนทั้งสิ้น ๗๐ ข้อ

๔ วิธีดำเนินการรวบรวมและจัดกระทำกับข้อมูล

๔.๑ การรวบรวมข้อมูล

๔.๑.๑ จัดแบบสอบถามเป็นชุด ๆ ตามจำนวนเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างรวมสามร้อยสามสิบเก้าชุด นำไปให้เด็กตอบด้วยตนเองดังนี้ วันที่ ๑๔ เมษายน ถึง ๒๕ เมษายน

พ.ศ. ๒๕๑๑ ทดสอบเด็กชาย วันที่ ๗ พฤษภาคม ถึง ๘ พฤษภาคม

พ.ศ. ๒๕๑๑ ทดสอบเด็กหญิง โดยแยกจัดเป็นประเภท ๆ ดังนี้

๔.๑.๑.๑ เด็กที่เขียนและอ่านหนังสือได้จำนวนหนึ่งร้อยสิบสามคน ผู้เขียนใช้วิธีแจกแบบสอบถามให้เด็กตอบด้วยตนเอง ก่อนทำผู้เขียนได้อธิบายถึงวิธีการตอบแบบสอบถามพร้อมตัวอย่างประกอบจนเป็นที่เข้าใจโดยทั่วถึง แล้วจึงให้ทำโดยใช้เวลาการตอบอย่างเต็มที่ เมื่อเด็กตอบเสร็จแล้วรวบรวมแบบสอบถามคืนกลับมา

๔.๑.๑.๒ เด็กที่เขียนหนังสือไม่ไ้จำนวนสองร้อยยี่สิบหกคนใช้วิธีสัมภาษณ์ โดยได้รับความร่วมมือจากครูของสถานศึกษาและคุณครูองค์เด็กกลางกับเพื่อน ๆ รวบรวมคน ก่อนการสัมภาษณ์ ผู้เขียนอธิบายถึงวิธีการสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถามแก่ผู้ช่วยสัมภาษณ์ดังกล่าวนี้จนเป็นที่เข้าใจแล้ว จึงลงมือดำเนินการ

๔.๑.๒ รวบรวมข้อมูลทั้งที่ได้จากการสัมภาษณ์และการเขียนตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง เพื่อนำไปวิจัยต่อไป

๔.๒ การจัดการทำกับข้อมูล

๔.๒.๑ ตรวจสอบรายการละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับเด็ก แล้วหาจำนวนร้อยละในเรื่องต่าง ๆ เหล่านั้น

๔.๒.๒ ตรวจสอบลักษณะปัญหาต่าง ๆ ทางครอบครัวของเด็ก โดยแยกพิจารณาตามเพศ เพศ และฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม แล้วหาจำนวนร้อยละเพื่อเปรียบลำกับความสำคัญ

๕ การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นนี้มีหลักความมุ่งหมายเป็นสำคัญดังนี้

๕.๑ หาการ้อยละเกี่ยวกับรายละเอียดของเด็กทั้งหมด

๕.๒ หาการ้อยละในข้อปัญหาทางครอบครัว โดยพิจารณาแยกตามเพศและฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม เพื่อจัดอันดับความสำคัญของประเภทปัญหา

๕.๓ ใช้ Critical Ratio Test (t-test) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของสาเหตุที่ทำให้เด็กเกเรมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ในหัวข้อต่อไปนี้

๕.๓.๑ เพศ

๕.๓.๒ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

โดยแยกประเภทตัวแปร (Variable) แล้วทดสอบนัยสำคัญว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเชิงสถิติหรือไม่ดังนี้

- หากค่า t แสดงนัยสำคัญ (Significant) ของความแตกต่างระหว่างอัตราส่วนร้อยละของค่าคะแนนของ เด็กชายกับเด็กหญิงในแต่ละข้อปัญหาย่อย (ภาคผนวกที่ ๒)
- หากค่า t แสดงนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างอัตราส่วนร้อยละของค่าคะแนนของเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมยากจนกับปานกลาง ในแต่ละข้อปัญหาย่อย (ภาคผนวกที่ ๒)

บทที่ ๔

การวิเคราะห์ข้อมูลและการเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ก การหาอัตราส่วนร้อยละของค่าของ เด็กชายและเด็กหญิงเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัว ปรากฏ ผลดังนี้

ตาราง ๑ วัยของเด็กหญิงและเด็กชายที่กระทำความผิด

วัย	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
+ วัยเด็กตอนกลาง (๖ - ๑๐ ปี)	๓	๑.๐๐	๐	๐
วัยเด็กตอนปลาย (๑๑ - ๑๓ ปี)	๒๒	๘.๖๗	๑๑	๒๘.๒๐
วัยรุ่นตอนต้น (๑๔ - ๑๕ ปี)	๓๑	๒๓.๖๖	๑๐	๒๕.๖๖
วัยรุ่นตอนปลาย (๑๖ - ๒๐ ปี)	๑๔๔	๖๘.๖๗	๑๔	๔๖.๑๖
วัยผู้ใหญ่ (๒๑ ปีขึ้นไป)	๖	๒.๐๐	๐	๐
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๑ แสดงให้เห็นว่าทั้งเด็กหญิงและเด็กชายที่กระทำความผิด ส่วนมากอยู่ในวัยรุ่นตอนปลายซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๖๘.๖๗ และ ๔๖.๑๖ ตามลำดับ เด็กชายที่กระทำความผิดรองลงไปคือวัยรุ่นตอนต้น มีจำนวนร้อยละ ๒๓.๖๖ เด็กหญิงที่กระทำความผิดรองลงไปอยู่ในวัยเด็กตอนปลายมีจำนวนร้อยละ ๒๕.๖๖

+ Harris, Chester W., Encyclopedia of Education Research, Macmillan Co., New York, 1960, p. 371.

ตาราง ๒ ภูมิสำเนาของ เด็กชายหญิงที่กระทำความผิด

ภาคการศึกษา	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๑	๑๔๔	๖๘.๖๗	๒๖	๖๖.๖๘
๒	๐	๐	๐	๐
๓	๑๓	๘.๓๓	๐	๐
๔	๓	๑.๐๐	๑	๒.๕๖
๕	๕	๓.๐๐	๑	๒.๕๖
๖	๒๑	๗.๐๐	๒	๕.๑๓
๗	๑๒	๕.๐๐	๑	๒.๕๖
๘	๕	๑.๖๗	๑	๒.๕๖
๙	๑	๐.๓๓	๑	๒.๕๖
๑๐	๗	๒.๓๓	๒	๕.๑๓
๑๑	๔	๑.๓๓	๒	๕.๑๓
๑๒	๓๐	๑๐.๐๐	๒	๕.๑๓
พม่า	๑	๐.๓๔	๐	๐
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๙	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๒ แสดงให้เราเห็นว่า เด็กชายและเด็กหญิงส่วนมากมีภูมิสำเนาอยู่ในภาคการศึกษาที่ ๑ คือ จังหวัดนครปฐม, พระนคร, สมุทร, ปทุมธานี, นนทบุรี, สมุทรสาครและสมุทรปราการ ส่วนน้อยเด็กชายอยู่ในภาคการศึกษาที่ ๔ คือ จังหวัดอุตรธานี, หนองคาย, เลย, สกลนครและขอนแก่น และพม่า ส่วนน้อยเด็กหญิงอยู่ในภาคการศึกษาที่ ๔ คือ จังหวัดภูเก็ต, กระบี่, ตรัง, พังงาและระนอง ภาคการศึกษาที่ ๕ คือ จังหวัดราชบุรี, เพชรบุรี, สุพรรณบุรี, กาญจนบุรี, สมุทรสงครามและประจวบคีรีขันธ์ ภาคการศึกษาที่ ๗ คือ จังหวัดพิษณุโลก, อุตรดิตถ์, พิจิตร, สุโขทัย, กำแพงเพชร, ตาก, เพชรบูรณ์, และนครสวรรค์ ภาคการศึกษาที่ ๘ คือ จังหวัดเชียงใหม่, ลำปาง, แม่ฮ่องสอน, เชียงราย, ลำพูน, น่านและแพร่, และภาคการศึกษาที่

ตาราง ๓ อายุที่เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำผิดเข้าโรงเรียน

อายุ (ปี)	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้เข้าโรงเรียน	๑๘	๖.๓๓	๑๒	๓๐.๗๗
๕	๑๘	๔.๖๗	๐	๐
๖	๒๒	๗.๓๓	๓	๗.๖๙
๗	๗๐	๒๓.๓๓	๓	๗.๖๙
๘	๑๐๑	๓๓.๖๗	๕	๑๓.๐๔
๙	๑๘	๖.๓๓	๕	๑๒.๘๒
๑๐	๓๕	๑๑.๖๗	๒	๕.๑๓
๑๑	๑๘	๔.๖๗	๒	๕.๑๓
๑๒	๓	๑.๐๐	๐	๐
๑๓	๓	๑.๐๐	๐	๐
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๓ แสดงให้เห็นว่าอายุที่เด็กหญิงและเด็กชายเริ่มเข้าโรงเรียนมากที่สุดคืออายุแปดปี รองลงมาคืออายุเจ็ดปี สำหรับจำนวนเด็กชายและเด็กหญิงที่ยังไม่เข้าโรงเรียนนั้น เด็กหญิงมีมากกว่าเด็กชายคือ เด็กหญิงมีถึงร้อยละ ๓๐.๗๗ เด็กชายมีเพียงร้อยละ ๖.๓๓

ตาราง ๔ ระดับการศึกษาของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด

ระดับการศึกษา	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ยังไม่ได้เข้าโรงเรียน	๑๔	๖.๓๓	๑๒	๓๐.๓๓
ประถมศึกษาตอนต้น	๒๐๔	๖๕.๖๓	๒๕	๖๔.๑๑
ประถมศึกษาตอนปลาย	๔๔	๑๖.๓๓	๒	๕.๑๒
มัธยมศึกษาตอนต้น	๒๓	๗.๖๓	๐	๐
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๔ เด็กชายและเด็กหญิงส่วนมากเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีจำนวนร้อยละ ๖๕.๖๓ และ ๖๔.๑๑ ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบระดับการศึกษาระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง ปรากฏว่าเด็กชายมีระดับการศึกษาสูงกว่าเด็กหญิง คือ เด็กชายเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีจำนวนร้อยละ ๗.๖๓ ส่วนเด็กหญิงไม่มีเลย

ตาราง ๕ วัยของเด็กชายและเด็กหญิงที่ออกจากโรงเรียน

วัย	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
วัยเด็กตอนกลาง (๖ - ๑๐ ปี)	๑๔	๒.๐๐	๖	๑๕.๓๘
วัยเด็กตอนปลาย (๑๑ - ๑๓ ปี)	๑๔๐	๔๖.๖๗	๑๖	๔๑.๐๓
วัยรุ่นตอนต้น (๑๔ - ๑๕ ปี)	๔๔	๒๔.๐๐	๕	๑๒.๕๒
วัยรุ่นตอนปลาย (๑๖ - ๒๐ ปี)	๓๘	๑๓.๐๐	๐	๐
ยังไม่ได้เข้าโรงเรียน	๑๔	๖.๓๓	๑๒	๓๐.๗๗
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๕ แสดงให้เห็นว่าทั้งเด็กชายและเด็กหญิงส่วนมากออกจากโรงเรียน ขณะที่อยู่ในวัยเด็กตอนปลาย คือระหว่างอายุสิบเอ็ดถึงสิบสามมีจำนวนร้อยละ ๔๖.๖๗ และ ๔๑.๐๓ ตามลำดับ เด็กชายออกจากโรงเรียนรองลงไปคือ วัยรุ่นตอนต้น ระหว่างอายุสิบสี่ถึงสิบห้ามี ส่วนเด็กหญิงคือ วัยเด็กตอนกลางระหว่างอายุหกถึงสิบมี

ตาราง ๖ สาเหตุที่เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดต้องออกจากโรงเรียน

จบชั้นสูงสุด	๔๔	๑๔.๖๗	๓	๗.๖๙
ฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี	๔๖	๓๒.๐๐	๑๕	๓๘.๔๖
ขาดผู้อุปการะ	๑๔	๔.๖๖	๓	๗.๖๙
มีความรทก โยภยายที่อยู่บ่อยๆ	๑๑	๓.๖๗	๓	๗.๖๙
ความประพฤติไม่ดี	๒๗	๘.๐๐	๑	๒.๕๖

ตาราง ๖ สาเหตุที่เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดต้องออกจากโรงเรียน (ต่อ)

สาเหตุที่ออกจากโรงเรียน	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต้องคดี	๒๑	๗.๐๐	๑	๒.๘๖
ไม่สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน	๘๗	๒๘.๐๐	๑๓	๓๓.๓๓
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๖ สาเหตุสูงสุดที่ทำให้เด็กชายและเด็กหญิงต้องออกจากโรงเรียนคือ ฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี มีร้อยละ ๒๖.๐๐ และ ๓๘.๘๖ ตามลำดับ รองลงไปคือไม่สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนทำให้ไม่รชมเรียนหนังสือและหนีโรงเรียนมาก

ตาราง ๗ อาชีพของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด

อาชีพ	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไร้อาชีพ	๑๑๗	๓๙.๐๐	๑๖	๔๑.๐๕
ขายของ	๓๓	๑๑.๐๐	๗	๑๗.๘๖
รับจ้าง	๑๒๗	๔๒.๓๓	๑๕	๓๘.๘๖
คอยมวย	๑	๐.๓๓	๐	๐
นักร้อง	๑	๐.๓๓	๐	๐
ทำนา - ทำสวน	๑๗	๕.๖๗	๐	๐
การประมง	๒	๐.๖๗	๐	๐
ขอทาน	๒	๐.๖๗	๐	๐
ค้าประเวณี	๐	๐	๑	๒.๘๖
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๗ เด็กชายส่วนมากมีงานทำ อาชีพที่ทำกันมากที่สุดคือ การรับจ้างซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๘๒.๓๓
 เด็กหญิงส่วนมากช่วยบิดามารดาทำงานบ้าน อาชีพที่ทำกันมากที่สุดคือ อาชีพรับจ้างมีจำนวนร้อยละ
 ๓๘.๘๖ และมีอาชีพที่ต่างไปจากเด็กชายคือ การค้าประเวณีซึ่งมีร้อยละ ๒.๘๖

ตาราง ๘ อาชีพของบิดาของ เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด

อาชีพ	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไร้อาชีพ	๒๒	๘.๖๗	๒	๕.๑๓
เสียชีวิต	๐	๐	๓	๗.๖๙
รับราชการ	๘๖	๑๕.๓๓	๖	๑๕.๓๘
ค้าขาย	๕๘	๑๘.๐๐	๒	๕.๑๓
รับจ้าง - กรรมกรแบกหาม	๗๘	๒๘.๖๗	๑๐	๒๕.๖๖
ขับรถรับจ้าง (แท็กซี่)	๒๘	๘.๓๓	๖	๑๕.๓๘
ตัดผม	๐	๐	๑	๒.๕๖
ช่างต่างๆ	๒๒	๗.๓๓	๒	๕.๑๓
การประมง	๘	๑.๓๓	๑	๒.๕๖
ทำนา - ทำสวน	๓๗	๑๒.๓๓	๖	๑๕.๓๘
นายหน้า	๒	๑.๐๐	๐	๐
ออกเงินกู้	๑	๐.๓๓	๐	๐
การแข่ง	๓	๑.๐๐	๐	๐
ขอทาน	๒	๐.๖๗	๐	๐
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๘ บิดาของเด็กชายและเด็กหญิงส่วนมากประกอบอาชีพรับจ้าง มีจำนวนร้อยละ ๒๘.๖๗ และ
 ๒๕.๖๖ ตามลำดับ รองลงไปคือรับราชการ

ตาราง ๕ อาชีพของมารดาของ เด็กชายและเด็กหญิงที่มีระดับต่ำกว่ามัธยม

อาชีพ	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไร้อาชีพ	๔๗	๒๙.๐๐	๑๘	๓๕.๕๐
รับราชการ	๕	๑.๓๓	๐	๐
ค้าขาย	๑๐๑	๓๓.๖๗	๑๒	๓๐.๗๗
รับจ้าง - กรรมกรแยกทาม	๗๑	๒๓.๖๖	๗	๑๗.๕๕
ทำนา - ทำสวน	๓๖	๑๒.๐๐	๕	๑๒.๕๐
ขอทาน	๑	๐.๓๓	๐	๐
ขายเตไรอื่น	๐	๐	๑	๒.๕๐
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๕ มารดาของเด็กชายและเด็กหญิงส่วนมากประกอบอาชีพค้าขายมีจำนวนร้อยละ ๓๓.๖๗ และ ๓๐.๗๗ ตามลำดับ รองลงไปคือรับจ้าง - กรรมกรแยกทามและไร้อาชีพมีจำนวนสูงมากถึงร้อยละ ๒๙.๐๐ และ ๓๕.๕๐ ตามลำดับ

ตาราง ๑๐ จำนวนพี่น้องรวมบิดามารดาเดียวกันของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำผิด

จำนวนพี่น้อง (คน)	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๐	๑๕	๕.๐๐	๓	๗.๕๐
๑	๑๘	๖.๐๐	๓	๗.๕๐
๒	๕๒	๑๗.๐๐	๐	๐
๓	๓๐	๑๐.๐๐	๕	๑๒.๕๐
๔	๕๕	๑๘.๐๐	๒	๕.๐๐
๕	๕๕	๑๘.๐๐	๕	๑๒.๕๐

ตาราง ๑๐ จำนวนพี่น้องรวมบิดามารดาเดียวกันของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด
(ต่อ)

จำนวนพี่น้อง (คน)	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๒	๒๒	๗.๓๓	๗	๑๗.๘๗
๓	๓๐	๑๐.๐๐	๓	๗.๒๕
๔	๑๔	๖.๐๐	๑	๒.๕๖
๕	๕	๓.๐๐	๔	๑๐.๒๕
๑๐	๕	๓.๐๐	๐	๐
๑๑	๒	๒.๐๐	๒	๕.๑๓
๑๒	๕	๑.๖๗	๐	๐
๑๓	๑	๐.๓๓	๐	๐
๑๔	๑	๐.๓๓	๐	๐
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๑๐ แสดงให้เห็นว่าจำนวนพี่น้องของเด็กชายมากที่สุดคือสี่คน ซึ่งมีร้อยละ ๑๖.๐๐ รองลงมาคือห้าคน และสองคนตามลำดับ สำหรับเด็กหญิงจำนวนพี่น้องที่มากที่สุดคือสามคน ซึ่งมีร้อยละ ๒๓.๐๗ รองลงมาคือหกคน และห้าคนตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบจำนวนพี่น้องระหว่างเด็กชายและเด็กหญิง และเด็กชายมีจำนวนพี่น้องมากกว่าเด็กหญิง ก็มีจำนวนสูงสุดสิบสี่คน แต่เด็กหญิงมีเพียงสิบเอ็ดคน

ตาราง ๑๑ จำนวนที่นั่งต่างมิตาหรือมารคาของ เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำผิด

จำนวนที่นั่ง (คน)	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๐	๒๑๘	๗๑.๓๘	๒๐	๕๑.๒๘
๑	๒๕	๘.๓๓	๒	๑๕.๓๘
๒	๑๕	๕.๐๐	๓	๗.๖๘
๓	๑๓	๔.๓๓	๘	๑๐.๒๗
๔	๑๑	๓.๖๗	๐	๐
๕	๖	๒.๐๐	๓	๗.๖๘
๖	๖	๒.๐๐	๑	๒.๕๖
๗	๕	๑.๖๗	๐	๐
๘	๑	๐.๓๓	๐	๐
๙	๒	๐.๖๗	๐	๐
๑๐	๑	๐.๓๓	๑	๒.๕๖
๑๑	๑	๐.๓๓	๑	๒.๕๖
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๙	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๑๑ เด็กชายส่วนมากมีที่นั่งที่เกิดจากมิตาเตียงหรือมารคาเตียงหนึ่งคนคิดเป็นร้อยละ ๘.๓๓ รองลงมาคือสองคนและสามคนตามลำดับ เด็กหญิงส่วนมากมีที่นั่งคนคิดเป็นร้อยละ ๑๕.๓๘ รองลงมาคือสามคนและสองคนตามลำดับ

ตาราง ๑๒ ค่าสัมที่การเกิดของ เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด

ลำดับที่	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๑	๓๔	๒๖.๐๐	๑๔	๓๕.๘๘
๒	๓๗	๒๘.๖๗	๑๐	๒๕.๖๔
๓	๕๕	๔๒.๖๗	๗	๑๗.๕๖
๔	๒๔	๑๘.๓๘	๒	๕.๑๓
๕	๒๕	๑๙.๒๓	๐	๐
๖	๑๐	๗.๖๙	๔	๑๐.๒๖
๗	๕	๓.๘๕	๒	๕.๑๓
๘	๗	๕.๓๘	๐	๐
๙	๕	๓.๘๕	๐	๐
๑๐	๑	๐.๗๖	๐	๐
๑๑	๐	๐	๐	๐
๑๒	๑	๐.๗๖	๐	๐
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๙	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๑๒ เด็กชายและเด็กหญิงส่วนมากเป็นบุตรคนที่หนึ่ง, สองและสามตามลำดับ

ตาราง ๑๓ จำนวนมิคาเลี้ยงของ เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด

จำนวนมิคาเลี้ยง (คน)	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๐	๒๓๘	๗๘.๐๐	๒๗	๖๙.๒๓
๑	๖๕	๒๑.๖๗	๑๒	๓๐.๗๗

ตาราง ๑๓ จำนวนมิลิเลียงของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด (ต่อ)

จำนวนมิลิเลียง (คน)	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๒	๑	๐.๓๓	๐	๐
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๑๓ เด็กชายและเด็กหญิงส่วนมากไม่มีมิลิเลียง รายที่มีส่วนมากจะมีเพียงหนึ่งคน

ตาราง ๑๔ จำนวนมารคาเลียงของ เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด

จำนวนมารคาเลียง (คน)	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๐	๒๘๒	๘๐.๖๗	๒๘	๖๑.๕๕
๑	๕๕	๑๕.๐๐	๑๕	๓๕.๕๖
๒	๓	๑.๐๐	๐	๐
๓	๑	๐.๓๓	๐	๐
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๑๔ เด็กชายและเด็กหญิงส่วนมากไม่มีมารคาเลียง รายที่มีส่วนมากจะมีเพียงหนึ่งคน

ตาราง ๑๕ จำนวนสมาชิกในครอบครัวของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด

จำนวนสมาชิก (คน)	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๐ - ๔	๒๔	๘.๒๗	๒	๕.๑๒
๕ - ๙	๑๔๒	๒๒.๐๐	๒๒	๒๖.๖๘
๑๐ - ๑๔	๗๕	๒๕.๐๐	๑๐	๒๕.๖๔
๑๕ - ๑๙	๖	๒.๐๐	๑	๒.๕๖
๒๐ - ๒๔	๘	๑.๓๓	๐	๐
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๑๕ จำนวนสมาชิกภายในครอบครัวของเด็กชายและเด็กหญิงมากที่สุดคือห้าถึงเก้าคน มีจำนวนร้อยละ ๒๒.๐๐ และ ๒๖.๖๘ ตามลำดับ รองลงไม่มีจำนวนสิบถึงสิบสี่คนและศูนย์ถึงสี่คนตามลำดับ

ตาราง ๑๖ การทำงานบ้านของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด

งานบ้าน	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้ทำ	๕๓	๑๗.๖๗	๗	๑๙.๕๑
ทำ	๒๔๗	๘๒.๓๓	๒๘	๘๐.๔๙
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๑๖ เด็กชายและเด็กหญิงทำงานบ้านมีจำนวนร้อยละ ๘๒.๓๓ และ ๘๐.๔๙ ตามลำดับ

ตาราง ๑๗ งานอดิเรกของ เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด

งานอดิเรก	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อ่านหนังสือนวนิยาย	๘๘	๑๘.๖๗	๒	๕.๑๓
ดูโทรทัศน์ - ทีวีวิทยุ	๑๖	๕.๓๓	๑	๒.๕๖
ทำสวนดอกไม้	๑๘	๘.๖๗	๐	๐
เล่นกีฬา	๕	๑.๖๗	๐	๐
เลี้ยงสัตว์	๖	๒.๐๐	๑	๒.๕๖
เล่นการพนัน	๘	๑.๓๓	๐	๐
วาดภาพ	๒	๐.๖๗	๑	๒.๕๖
เที่ยว	๒๐๘	๖๘.๖๖	๓๓	๘๘.๖๓
ทำขนม	๐	๐	๑	๒.๕๖
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๑๗ งานอดิเรกของ เด็กชายและเด็กหญิงมากจนนับความจำคัมคือ เที่ยวเตร่ อ่านหนังสือและดูโทรทัศน์ - ทีวีวิทยุ

ตาราง ๑๘ ฐานความผิดของ เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด

ฐานความผิด	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ลักทรัพย์	๑๘๕	๖๕.๐๐	๒๗	๖๘.๒๘
ปล้น	๑๖	๕.๓๓	๐	๐
ชิงทรัพย์	๑๘	๘.๖๗	๐	๐
ชิงทรัพย์	๘	๒.๖๗	๐	๐

ตาราง ๑๘ ฐานความผิดของ เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด (ต่อ)

ฐานความผิด	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ดองกระเป๋ ของโจร	๑๑	๓.๖๗	๐	๐
รับซื้อของโจร	๕	๑.๖๗	๐	๐
ขายเสฉิ่งจีน	๔	๑.๓๓	๑	๒.๕๖
เล่นการพนัน	๖	๒.๐๐	๔	๒๐.๕๑
เมาสุรา	๑	๐.๓๓	๐	๐
พกอาวุธปืนเถื่อน	๒	๐.๖๗	๐	๐
ขี้อวดโดยประมาท	๑	๐.๓๓	๐	๐
ขมขื่น	๕	๑.๖๗	๐	๐
เรร่อน	๔	๑.๓๓	๐	๐
ทำร้ายร่างกาย	๑๕	๕.๐๐	๒	๕.๑๓
สวมคอบฟ้า - พยายามฆ่า	๔	๓.๐๐	๐	๐
มีอาวุธปืน	๐	๐	๑	๒.๕๖
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๔	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๑๘ เด็กชายและเด็กหญิงลักทรัพย์มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๖๕.๐๐ และ ๖๔.๒๘ ตามลำดับ
 กติที่เด็กชายทำผิดน้อยที่สุดคือ เมาสุราและขี้อวดโดยประมาท กติที่เด็กหญิงทำผิดน้อยที่สุดคือรับซื้อของ
 โจรและมีอาวุธปืน

ตาราง ๑๘ สถานที่เกิดเหตุที่เด็กชายและเด็กหญิงกระทำความผิด

สถานที่เกิดเหตุ	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พระนคร	๑๘๘	๖๖.๐๐	๒๘	๖๑.๕๘
ธนบุรี	๓๑	๑๐.๓๓	๕	๒๓.๐๘
ต่างจังหวัด	๗๑	๒๓.๖๗	๖	๑๕.๓๔
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๙	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๑๘ พระนครเป็นสถานที่ที่เกิดชายและเด็กหญิงทำความผิดมากที่สุดรองลงไปคือธนบุรีและต่างจังหวัดตามลำดับ

ตาราง ๒๐ สิ่งต่างๆ ที่ทำให้เด็กชายและเด็กหญิงที่ใจมากที่สุดในชีวิต

สิ่งที่ทำให้ดีใจ	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	๖๕	๒๑.๖๖	๕	๒๓.๐๘
ความสุขของครอบครัว	๓๕	๑๒.๖๗	๐	๐
ความรักจากครอบครัว	๕๓	๑๗.๖๗	๘	๑๐.๒๕
ความรักจากญาติ	๑	๐.๓๓	๐	๐
กลับมาอยู่กับครอบครัว	๕	๑.๖๗	๓	๑๓.๕๘
เรียนสำเร็จ	๑๘	๘.๖๗	๕	๑๒.๕๘
เป็นอิสระ	๒๑	๗.๐๐	๑	๒.๕๖
ไถ่มากรุงเทพฯ รุ่งเรืองต่างๆ	๒	๐.๖๗	๐	๐
เงิน	๓๓	๑๑.๐๐	๕	๑๒.๕๘

ตาราง ๒๐ สิ่งที่ทำให้เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดที่ใจมากที่สุดในชีวิต (ต่อ)

สิ่งที่ทำให้ใจ	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มีอาชีพ	๘	๑.๓๓	๘	๑๐.๒๕
มีของใช้ - เสื้อผ้า	๑๑	๓.๖๗	๐	๐
บ้าน	๒	๐.๖๗	๐	๐
โต๊ะเขียน	๓๗	๑๒.๓๓	๑	๒.๕๖
โต๊ะเล่น	๒	๒.๐๐	๐	๐
โต๊ะอู่	๑	๐.๓๓	๐	๐
สมหวัง	๕	๑.๖๗	๓	๓.๖๘
โต๊ะวาง	๓	๑.๐๐	๐	๐
มีเพื่อน	๑	๐.๓๓	๐	๐
มีคนรัก - ภรรยา	๑	๐.๓๓	๐	๐
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๒๐ สิ่งที่ทำให้เด็กชายส่วนมากที่ใจคือการได้รับความรักจากครอบครัวซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๑๗.๖๗ รองลงไปคือความสุขของครอบครัวและการได้เที่ยวเตร่ เด็กหญิงคือการได้กลับมาอยู่กับครอบครัวมีจำนวนร้อยละ ๑๗.๘๘ รองลงไปคือการได้เรียนสำเร็จและมีเงินมากมาย แต่โดยทั่วไปแล้ว ทั้งเด็กชายและเด็กหญิงส่วนมากไม่เคยได้รับสิ่งที่ทำให้ใจเลยในชีวิตคือเด็กชายมีจำนวนร้อยละ ๒๑.๖๖ เด็กหญิงมีจำนวนร้อยละ ๒๓.๐๘

ตาราง ๒๑ สิ่งต่างๆ ที่ทำให้เด็กชายและเด็กหญิงเสียใจมากที่สุดในชีวิต

สิ่งที่ทำให้เสียใจ	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	๕๗	๑๘.๐๐	๒	๕.๑๓
คน - สิ่งที่รักตาย	๔๘	๒๘.๐๐	๘	๑๐.๒๖
ความห่างไกลจากครอบครัว	๑๘	๖.๐๐	๐	๐
การแตกร้างในครอบครัว	๘	๑.๓๓	๓	๓.๖๘
ครอบครัวลำบาก	๗	๒.๓๓	๐	๐
บิดามารดาเกลียด	๕	๑.๖๗	๖	๑๕.๓๘
ถูกดู, คำ, ติ	๒๘	๘.๐๐	๐	๐
ความอดอยาก	๕	๑.๖๗	๐	๐
ความผิดหวัง	๑๘	๖.๐๐	๐	๐
การเสียรู้เพื่อน	๓	๑.๐๐	๐	๐
การคบเพื่อนเลว	๕	๑.๖๗	๐	๐
ตนเองไม่มีคุณค่า	๒	๐.๖๗	๐	๐
ไม่ได้เรียนหนังสือ	๘	๒.๖๖	๐	๐
ถูกจับ	๒๐	๒๐.๐๐	๒๑	๕๓.๘๖
ถูกบิดาเลี้ยงทอดทิ้ง	๐	๐	๑	๒.๕๖
บิดามารดาติดเฮโรอีน	๐	๐	๑	๒.๕๖
ถูกบังคับให้ขายเฮโรอีน	๐	๐	๑	๒.๕๖
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๒๑ สิ่งที่ทำให้เด็กชายส่วนมากเสียใจคือคนหรือสิ่งที่รักตายซึ่งมีร้อยละ ๒๘.๐๐ รองลงมาคือ การถูกจับ สิ่งที่ทำให้เด็กหญิงส่วนมากเสียใจคือการถูกจับซึ่งมีร้อยละ ๕๓.๘๖ รองลงมาคือ บิดามารดาเกลียด

ตาราง ๒๒ สิ่งที่เกิดขายและเกิดหญิงปรารถนาที่สุดในชีวิต

สิ่งที่ต้องการอย่างยิ่ง	ขาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ต้องการอะไรเลย	๒๒	๘.๒๗	๕	๑๒.๘๘
ความสุขของบิคมารคา	๑๐	๓.๓๓	๓	๗.๖๘
การช้ไกล่ฉีกบิคมารคา	๐	๐	๑๐	๒๕.๖๘
บิคมารคาช้ด้วยกัน	๑๑	๓.๒๗	๑	๒.๕๖
บิคมารคาเลิกคิกเฮโรอิน	๐	๐	๑	๒.๕๖
ความรักจากบิคมารคา	๓๒	๑๒.๐๐	๐	๐
บิคมารคา	๘๖	๑๕.๓๓	๐	๐
ไค่เลี้ยงดูบิคมารคา	๘	๑.๓๓	๐	๐
ความรักจากญาติผู้ใหญ่	๒	๐.๖๗	๐	๐
ไม่อยากนอช้หน้าคนอื่น	๐	๐	๑	๒.๕๖
ความรู้ - การศึกษา	๒๓	๗.๖๗	๘	๑๐.๒๖
เงิน	๓๘	๑๓.๐๐	๑	๒.๕๖
ฉิสรภาพ	๑๑	๓.๒๗	๘	๒๐.๕๒
อนาคตที่คิ	๒๗	๘.๐๐	๐	๐
เป็นคนคิ	๐	๐	๑	๒.๕๖
มีอาชีพ	๒๘	๘.๓๓	๓	๗.๖๘
เสื่อผ้า - ของไร	๖	๒.๐๐	๑	๒.๕๖
มีบ้าน	๑๑	๓.๒๗	๐	๐
ความสุขสบาย	๑๘	๖.๐๐	๐	๐
บวช	๑	๐.๓๓	๐	๐
ที่ดิน	๑	๐.๓๓	๐	๐
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๒๒ เด็กชายส่วนมากต้องการบิณฑบาตมีจำนวนร้อยละ ๑๘.๓๓ รองลงมาก็คือเงินและความรักจากบิณฑบาตตามลำดับ สำหรับเด็กหญิงส่วนมากต้องการอยู่ใกล้รักบิณฑบาตมีจำนวนร้อยละ ๒๕.๖๘ รองลงมาก็คืออิสรภาพ

ตาราง ๒๓ สิ่งที่น่าปรารถนาอันดับหนึ่งของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด

สิ่งที่น่าปรารถนาอันดับหนึ่ง	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ต้องการสิ่งใดเลย	๒๒	๘.๖๗	๐	๐
ครอบครัวเป็นสุข	๓๘	๑๒.๖๗	๘	๑๐.๒๖
ความรัก - ความอบอุ่นใจ	๑๘	๖.๓๓	๘	๑๐.๒๖
ความเอาใจใส่	๘	๑.๓๓	๐	๐
ความรวยเหลือจากญาติ	๓	๑.๐๐	๐	๐
ความเป็นอิสรภาพ	๑๘	๖.๐๐	๑๒	๓๐.๗๗
ความสุขสบาย	๗	๒.๓๓	๐	๐
การศึกษา	๒๘	๘.๖๗	๑	๒.๕๖
เงิน	๘๓	๑๘.๓๘	๘	๑๐.๒๖
มีบ้านเป็นของตนเอง	๕๑	๑๗.๐๐	๗	๑๗.๘๗
เสื้อผ้า - ของใช้ - อาหาร	๒๗	๘.๐๐	๐	๐
ที่ดิน	๗	๒.๓๓	๐	๐
อาชีพ	๑๘	๖.๓๓	๓	๗.๖๘
อนาคตที่ดี	๒	๐.๖๗	๐	๐
บวช	๓	๑.๐๐	๐	๐
ชื่อเสียง	๓	๑.๐๐	๐	๐
คนรัก - ภรรยา	๑	๐.๓๓	๐	๐
การเป็นคนดี	๐	๐	๑	๒.๕๖
เที่ยว	๐	๐	๑	๒.๕๖

ตาราง ๒๓ สิ่งที่ปรารถนาอันดับหนึ่งของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด (ต่อ)

สิ่งที่ปรารถนาอันดับหนึ่ง	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อยู่กับเคียวตามลำพัง	๐	๐	๑	๒.๕๖
โตขึ้นไม่มีคนรัก	๐	๐	๑	๒.๕๖
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๒๓ สิ่งที่เกิดขายส่วนมากปรารถนาเป็นอันดับแรกคือบ้าน มีจำนวนร้อยละ ๑๗.๐๐ รองลงมาคือเงินและความสุขของครอบครัวตามลำดับ เด็กหญิงส่วนมากปรารถนาความเป็นอิสระภาพมีจำนวนร้อยละ ๓๐.๗๗ รองลงมาคือบ้าน ครอบครัวเป็นสุข ความรักความอบอุ่นใจและเงิน ตามลำดับ

ตาราง ๒๔ สิ่งที่ปรารถนาอันดับสองของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด

สิ่งที่ปรารถนาอันดับสอง	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ต้องการสิ่งใดเลย	๕๐	๑๓.๓๔	๐	๐
ครอบครัวเป็นสุข	๕๖	๑๔.๖๖	๐	๐
บิณฑบาตมาเยี่ยม	๑	๐.๓๓	๐	๐
อยู่ใกล้ชีวิตฆราวาส	๐	๐	๕	๑๒.๕๒
ไม่ทำความผิดอีก	๐	๐	๒	๕.๑๓
ความรักอิสระ	๑	๐.๓๓	๐	๐
อิสระภาพ	๑๔	๔.๖๗	๑	๒.๕๖
ความสุขสบาย	๖	๒.๐๐	๐	๐
การศึกษา	๑๓	๔.๓๓	๕	๑๒.๕๒
เงิน	๕๕	๑๕.๖๗	๑๓	๓๓.๓๔

ตาราง ๒๔ สิ่งที่ปรารถนาอันดับสองของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด (ต่อ)

สิ่งที่ปรารถนาอันดับสอง	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มีบ้านเป็นของตนเอง	๘๒	๑๘.๐๐	๘	๑๐.๒๖
ที่ดิน	๑๐	๓.๓๓	๒	๕.๑๓
อาชีพ	๑๖	๕.๓๓	๕	๑๒.๘๒
ขนาดที่ดิน	๓	๑.๐๐	๐	๐
บวช	๒	๐.๖๗	๐	๐
ให้ทุกคนเป็นคนดี	๒	๐.๖๗	๐	๐
คนรัก - ภรรยา	๕	๑.๖๗	๐	๐
เสื้อผ้า - ของใช้ - อาหาร	๘๘	๑๘.๖๗	๑	๒.๕๖
เที่ยว	๐	๐	๑	๒.๕๖
ความปลอดภัยของประเทศ	๑	๐.๓๓	๐	๐
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๒๔ สิ่งที่เด็กชายส่วนมากปรารถนาเป็นอันดับสองคือ ต้องการให้ครอบครัวเป็นสุขมีจำนวนร้อยละ ๑๘.๖๖ รองลงมาคือเงิน เสื้อผ้า - ของใช้ - อาหารและบ้าน ตามลำดับ ส่วนสิ่งทีปรารถนาเป็นอันดับสองของเด็กหญิงส่วนมากคือ เงิน มีจำนวนร้อยละ ๑๓.๓๓ รองลงมาคือการใช้ที่อยู่ใกล้รักกับบิดามารดา การศึกษาและการมีอาชีพเป็นหลักแหล่งมั่นคง

ตาราง ๒๕ สิ่งที่ปรารถนาอันดับสามของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิด

สิ่งทีปรารถนาอันดับสาม	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ต้องทำอะไรเลย	๒๓	๒๑.๐๐	๐	๐
ครอบครัวเป็นสุข	๔	๒.๖๗	๔	๑๐.๒๕
ความรัก - ความอบอุ่นใจ	๔	๑.๓๓	๐	๐
ความเอาใจใส่	๕	๑.๖๗	๐	๐
การได้อยู่กับบิดามารดา	๑๔	๒.๓๓	๔	๑๐.๒๕
ไม่ขอยากให้อบิดามารดาหย่าร้าง	๐	๐	๑	๒.๕๖
อิสรภาพ	๔	๒.๖๗	๐	๐
ความสุขสบาย	๒๓	๓.๖๗	๑	๒.๕๖
การศึกษา	๑๒	๔.๐๐	๒	๕.๑๓
เงิน	๓๒	๑๐.๖๖	๖	๑๕.๓๘
มีบ้านเป็นของตนเอง	๑๔	๒.๓๓	๕	๑๓.๐๘
เสื้อผ้า - ของใช้ - อาหาร	๕๒	๑๓.๓๓	๒	๕.๑๓
ที่ดิน	๕	๑.๖๗	๐	๐
อาชีพ	๒๕	๘.๓๓	๗	๑๗.๕๗
ความสมหวัง	๕	๑.๖๗	๐	๐
บวช	๒	๐.๖๗	๐	๐
คนรัก - ภรรยา	๑๒	๔.๐๐	๐	๐
เป็นคนดี	๕	๑.๖๗	๐	๒.๕๖
โลกเจริญ	๑	๐.๓๓	๐	๐
ແຕ່ງตัวสวยๆ	๐	๐	๑	๒.๕๖
ทำลายพวกค้ายาอื่น	๐	๐	๑	๒.๕๖
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๒๕ สิ่งที่ปรารถนาอันคับสามของเด็กชายส่วนมากคือเสื้อผ้า - ของใช้ - อาหาร มีจำนวน ร้อยละ ๑๗.๓๓ รองลงมาคืออาชีพและความสะดวกสบาย ส่วนสิ่งทีปรารถนาเป็นอันคับสามของเด็กหญิงส่วนมากคือบ้านมีจำนวนร้อยละ ๒๓.๐๘ รองลงมาคืออาชีพและเงิน

ตาราง ๒๖ สิ่งที่เกิดขายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดยึดถือ

สิ่งที่ยึดถือ	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ยึดถืออะไร	๑๕๕	๕๑.๖๗	๒๒	๕๖.๕๐
อาชีพ	๓๗	๑๒.๓๔	๐	๐
งานที่อิสระ	๓	๑.๐๐	๐	๐
งานที่มีเกียรติ	๒	๐.๖๗	๐	๐
โชคชตา	๗	๒.๓๓	๐	๐
ความพอใจ	๒	๐.๖๗	๑	๒.๕๖
ความเชื่อมั่นในตนเอง	๗	๒.๓๓	๐	๐
ความพยายาม	๑๕	๕.๐๐	๕	๑๒.๕๐
ความบริสุทธิ์ใจ	๔	๑.๓๓	๐	๐
ความสุจริต	๓	๑.๐๐	๐	๐
ศาสนา	๑๗	๕.๖๗	๕	๑๒.๕๐
การมีความรู้	๑๒	๔.๐๐	๐	๐
ไม่ทอดทิ้งกัน	๒	๐.๖๗	๐	๐
ทำกรรมๆ ยอมสนอง	๖	๒.๐๐	๓	๗.๖๙
ซำๆ ปราถนงาม	๑	๐.๓๓	๐	๐
การรู้จักเอาตัวรอด	๑	๐.๓๓	๐	๐
แพเป็นพระ	๒	๐.๖๗	๐	๐
ประสพการณ์	๑	๐.๓๓	๐	๐

ตาราง ๒๖ สิ่งที่เกิดขายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดเล็กน้อย (ต่อ)

สิ่งที่ยึดถือ	ขาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ติดกอนทำฯ ทำแล้วต้องสำเร็จ	๑	๐.๓๓	๐	๐
ความตั้งใจของบิคมารคา	๓๓	๑๑.๐๐	๐	๐
ความมั่นคงของชีวิต	๐	๐	๓	๓.๖๘
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๒๖ ทั้งเด็กชายและเด็กหญิงต่างไม่ได้ยึดถืออุดมคติอะไรเลยมีจำนวนร้อยละ ๕๐.๖๗ และ ๕๖.๕๐ ตามลำดับ เด็กชายส่วนมากยึดถืออาชีพเป็นหลักมีจำนวนร้อยละ ๑๒.๓๘ รองลงมาคือความตั้งใจของบิคมารคา เด็กหญิงส่วนมากยึดถือความพยายามและศาสนา มีจำนวนร้อยละ ๑๒.๘๓ รองลงมาคือความมั่นคงของชีวิตและบุคคลใ้ทำกรรมๆ ยอมรับของผู้อื่น

ตาราง ๒๗ บุคคลในครอบครัวที่เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดรักมากที่สุด

บุคคลที่รักมากที่สุด	ขาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บิคมารคา	๑๕๑	๕๐.๓๓	๒๒	๕๖.๕๑
มารคา	๔๕	๓๑.๖๗	๑๒	๓๐.๗๘
บิดา	๒๓	๗.๖๗	๓	๗.๖๘
ย่า	๗	๒.๓๓	๐	๐
ยาย	๒	๐.๖๗	๐	๐
ปู่	๓	๑.๐๐	๐	๐
น้า	๑	๐.๓๓	๐	๐
รักทุกคนเท่ากัน	๒	๐.๖๗	๐	๐

ตาราง ๒๗ บุคคลในครอบครัวที่เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดรักมากที่สุด (ต่อ)

บุคคลที่รักมากที่สุด	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่รักใครเลย	๑๖	๕.๓๓	๒	๕.๑๓
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๒๗ บุคคลภายในครอบครัวที่เด็กชายและเด็กหญิงส่วนมากรักมากที่สุดคือบิดามารคามีจำนวนร้อยละ ๕๐.๓๓ และ ๕๖.๕๐ ความสำคัญ รองลงมาคือรักเพียงมารดาและรักเพียงบิดา

ตาราง ๒๘ พี่หรือน้องที่เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดรักมากที่สุด

พี่หรือน้องที่รักมากที่สุด	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พี่สาว	๕๓	๑๘.๓๓	๕	๑๒.๘๒
พี่ชาย	๓๑	๑๐.๓๓	๓	๗.๖๙
น้องสาว	๕๑	๑๗.๐๐	๑๐	๒๕.๖๓
น้องชาย	๕๕	๑๖.๓๓	๗	๑๗.๘๖
น้องสุดท้อง	๑๘	๕.๖๗	๓	๗.๖๙
น้องต่างบิดามารดา	๑	๐.๓๓	๑	๒.๕๖
รักเท่ากัน	๗๓	๒๔.๓๓	๗	๑๗.๘๖
ไม่รักใครเลย	๒๒	๗.๓๓	๐	๐
ไม่มีพี่น้อง	๑๖	๕.๓๓	๓	๗.๖๙
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๒๕ ที่พร้อมของที่เด็กชายรักมากที่สุดคือน้องสาวมีจำนวนร้อยละ ๑๗.๐๐ รองลงมาคือน้องชายและพี่สาว แต่ส่วนมากเด็กชายรักที่น้องเท่ากันคือมีจำนวนร้อยละ ๒๘.๓๓ สำหรับเด็กหญิงรักน้องสาวมากที่สุดมีจำนวนร้อยละ ๒๕.๒๓ รองลงมาคือน้องชาย

ตาราง ๒๕ มุกคดที่เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดเกลียดมากที่สุด

มุกคดที่เกลียดมากที่สุด	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บิดามารดา	๑	๐.๓๓	๐	๐
บิดา	๑๓	๘.๓๘	๐	๐
มารดา	๑	๐.๓๓	๐	๐
บิดาเลี้ยง	๑๖	๕.๓๓	๓	๗.๗๐
มารดาเลี้ยง	๑๑	๓.๖๗	๑	๒.๕๖
พี่สาว	๘	๑.๓๓	๑	๒.๕๖
พี่ชาย	๑๓	๘.๓๘	๒	๕.๑๓
น้องชาย	๑	๐.๓๓	๑	๒.๕๖
ญาติ	๑๑	๓.๖๗	๐	๐
พี่สะใภ้	๑	๐.๓๓	๑	๒.๕๖
คนที่ประพฤติไม่ดี	๑๑	๓.๖๗	๐	๐
เพื่อน	๘	๒.๖๗	๐	๐
เพื่อนบ้าน	๓	๑.๐๐	๑	๒.๕๖
ตำรวจ	๘	๑.๓๓	๑	๒.๕๖
คนไร่	๑	๐.๓๓	๐	๐
ตนเอง	๓	๑.๐๐	๐	๐
คนชักชวนขายเฮโรอีน	๐	๐	๑	๒.๕๖
ไม่เกลียดใครเลย	๑๘๘	๖๖.๐๐	๒๗	๖๘.๒๘

ตาราง ๒๔ มุคคตที่เด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดเกลี้ยขมมากที่สุด (ต่อ)

มุคคตที่เกลี้ยขมมากที่สุด	ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	๓๐๐	๑๐๐.๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๒๔ เด็กชายและเด็กหญิงส่วนมากไม่เกลี้ยขมใครเลยมีจำนวนร้อยละ ๖๖.๐๐ และ ๖๘.๒๕ ตามลำดับ มุคคตที่เด็กชายและเด็กหญิงเกลี้ยขมมากที่สุดคือ บิคาเลี้ยงมีจำนวนร้อยละ ๕.๓๓ และ ๗.๗๐ ตามลำดับ รองลงมาเด็กชายเกลี้ยขมบิดาของตนเองและพี่ชาย เด็กหญิงเกลี้ยขมพี่ชาย

ข การเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคณของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า เกี่ยวกับปัญหาทางกรรมกรวัดกันต่างๆ ปรากฏผลดังนี้

๐ สภาพของบ้าน

ตาราง ๓๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคณของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับประเภทของบ้าน

๐ บ้านเป็นบ้านชนิดใด ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) บ้านเช่า	๘๒	๑๕	๓๐.๖๗	๓๘.๘๖	๑.๘๗
๒) บ้านของนายจ้าง	๘	๐	๑.๓๓	๐	๑๖.๖๓
๓) บ้านของบิดามารดา	๑๗๒	๑๘	๕๗.๓๓	๔๘.๗๒	๐.๘๑
๔) บ้านญาติของบิดามารดา	๒๕	๒	๘.๓๓	๕.๑๓	๐.๘๐
๕) บ้านของคนอื่นที่บิดามารดาไปอาศัย	๓	๐	๑.๐๐	๐	๒๐.๐๐
๖) ไม่ทราบว่าเป็นบ้านของใคร	๐	๐	๐.๓๓	๐	๘.๑๓
๗) บ้านพักชั่วคราว	๒	๓	๐.๖๗	๗.๖๘	๘๘.๘๖

ตาราง ๓๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคง
 ของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับประเภทของบ้าน
 (ต่อ)

• บ้านเป็นบ้านชนิดใด ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๔) ศาลาวิค	๑	๐	๐.๓๓	๐	๘.๑๓
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๓๐ แสดงให้เห็นประเภทของบ้านของเด็กชายและเด็กหญิงผู้กระทำความผิดที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สอง, ห้า, หก, เจ็ดและแปด ส่วนข้อกระทงย่อยอื่นๆ มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ หมายความว่าประเภทบ้านของเด็กชายและเด็กหญิงมีความแตกต่างกันจริงคือเด็กชายอาศัยอยู่ในบ้านของนายจ้าง, บ้านของคนอื่นที่บิดามารดาไปอาศัยอยู่, ไม่ทราบว่าเป็นบ้านของใครและศาลาวิคมากกว่าเด็กหญิง เด็กหญิงอาศัยอยู่ในบ้านที่ตำรวจราชการมากกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญ นอกนั้นประเภทบ้านที่เด็กชายและเด็กหญิงอาศัยอยู่จะแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติแต่มีอันตัมแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันตัม ๑	บ้านของบิดามารดา	๕๗.๓๘	บ้านของบิดามารดา	๕๘.๗๑
อันตัม ๒	บ้านเรา	๓๐.๖๗	บ้านเรา	๓๘.๕๖
อันตัม ๓	บ้านญาติของบิดามารดา	๘.๓๓	บ้านที่ตำรวจราชการ	๗.๖๘
อันตัม ๔	บ้านของนายจ้าง	๑.๓๓	บ้านญาติของบิดามารดา	๕.๑๓
อันตัม ๕	บ้านคนอื่น	๑.๐๐	บ้านของนายจ้าง	๐
อันตัม ๖	บ้านที่ตำรวจราชการ	๐.๖๗	บ้านคนอื่น	๐
อันตัม ๗	ศาลาวิค	๐.๓๓	ศาลาวิค	๐
อันตัม ๘	ไม่ทราบว่าเป็นบ้านใคร	๐.๓๓	ไม่ทราบว่าเป็นบ้านใคร	๐

ตาราง ๓๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าเฉลี่ย
ของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับลักษณะของบ้าน

๒ ลักษณะของบ้านเป็นอย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) มั่นคงแข็งแรง	๕๗	๓	๑๕.๐๐	๗.๖๘	๓.๘๖
๒) กลางเภาากลางไทย	๑๕๐	๑๗	๕๖.๖๗	๕๓.๕๘	๐.๒๗
๓) ชำรุดทรุดโทรม	๕๘	๑๓	๑๘.๓๓	๓๓.๓๓	๕.๐๒
๔) คับแคบไม่นาอูญ	๕๕	๖	๑๕.๐๐	๑๕.๓๘	๐.๑๖
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๓๑ ลักษณะบ้านของเด็กชายและเด็กหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชื่อถือได้ในข้อ
กระทงย่อยที่หนึ่งและสาม หมายความว่าเด็กชายอาศัยอยู่ในบ้านที่มีความมั่นคงแข็งแรงมากกว่าเด็ก
หญิงและเด็กหญิงอาศัยอยู่ในบ้านที่ชำรุดทรุดโทรมมากกว่าเด็กชาย นอกจากนี้มีความแตกต่างกันบ้าง
แต่หาที่มีนัยสำคัญไม่ มีอื่นคัมแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันคัม ๑	กลางเภาากลางไทย	๕๖.๖๗	กลางเภาากลางไทย	๕๓.๕๘
อันคัม ๒	ชำรุดทรุดโทรม	๑๘.๓๓	ชำรุดทรุดโทรม	๓๓.๓๓
อันคัม ๓	มั่นคงแข็งแรง	๑๕.๐๐	คับแคบไม่นาอูญ	๑๕.๓๘
อันคัม ๔	คับแคบไม่นาอูญ	๑๕.๐๐	มั่นคงแข็งแรง	๗.๖๘

ตาราง ๓๒ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอม
ของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับลักษณะที่ตั้งของบ้าน

ที่ตั้งอยู่ที่ไหน ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ที่ที่เจริญ	๑๕๕	๑๔	๕๑.๖๗	๓๕.๕๐	๑.๘๘
๒) ไร่สวนคนไม่คิ	๕๗	๓	๑๘.๐๐	๗.๖๙	* ๓.๘๖
๓) แหล่งสปรกอยู่กันอย่างแออัด	๕๒	๑๑	๑๗.๓๓	๒๘.๒๐	* ๓.๕๓
๔) อยู่ไม่เป็นที่โยกย้ายเรื่อยๆ	๒๒	๓	๘.๖๗	๗.๖๙	๐.๗๒
๕) พงนา	๑๐	๔	๓.๓๓	๑๐.๒๖	* ๑๑.๓๖
๖) ห่างไกลจากตัวเมือง	๐	๔	๐	๑๐.๒๖	* ๑๒๘.๒๕
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๓๒ ที่ตั้งของบ้านที่เด็กชายและเด็กหญิงอาศัยอยู่นั้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อ
กระทงย่อยที่สอง, สาม, ห้าและหก หมายความว่า บ้านเรือนของเด็กชายอยู่ในไร่สวนคนไม่คิมากกว่า
เด็กหญิงและบ้านเรือนของเด็กหญิงอยู่ในแหล่งสปรกอยู่กันอย่างแออัด, พงนาและห่างไกลจากตัวเมือง
มากกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญ ข้อกระทงย่อยอื่นๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่มิฉะนั้นแตกต่าง
กันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑ ที่ที่เจริญ		๕๑.๖๗	ที่ที่เจริญ	๓๕.๕๐
อันดับ ๒ ไร่สวนคนไม่คิ		๑๘.๐๐	แหล่งสปรกอยู่กันอย่างแออัด	๒๘.๒๐
อันดับ ๓ แหล่งสปรกอยู่กันอย่างแออัด		๑๗.๓๓	พงนา	๑๐.๒๖
อันดับ ๔ อยู่ไม่เป็นที่โยกย้ายเรื่อยๆ		๘.๖๗	ห่างไกลจากตัวเมือง	๑๐.๒๖
อันดับ ๕ พงนา		๓.๓๓	ไร่สวนคนไม่คิ	๗.๖๙
อันดับ ๖ ห่างไกลจากตัวเมือง		๐	อยู่ไม่เป็นที่โยกย้ายเรื่อยๆ	๗.๖๙

ตาราง ๓๓ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าเฉลี่ย
ของเด็กชายและเด็กหญิงควยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่ออยู่ที่บ้าน

มีความรู้สึกอย่างไรเมื่ออยู่ที่บ้าน ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) มีความสุขมากกว่าอยู่ที่อื่น	๑๓๑	๒๒	๘๓.๖๗	๘๖.๘๑	๑.๖๘
๒) อึดอัดไม่สบาย	๕๓	๑๐	๑๗.๖๗	๒๕.๖๘	* ๒.๖๐
๓) กับแคบไม่น่าอยู่	๑๗	๒	๕.๖๗	๕.๑๓	๐.๖๒
๔) สกปรกรกรุงรัง	๗	๐	๒.๓๓	๐	* ๘.๓๒
๕) เฉยๆ	๘๒	๘	๓๐.๖๖	๑๒.๘๒	* ๓.๗๓
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

จากตาราง ๓๓ เด็กชายและเด็กหญิงมีความรู้สึกต่อสภาพของบ้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเรื่อดู
ได้ในข้อกระทงย่อยที่สอง, สี่, ห้า หมายความว่า เมื่ออยู่บ้านเด็กชายรู้สึกเฉยๆ, รู้สึกว่าบ้านสกปรกรกรุง
รังมากกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงรู้สึกอึดอัดไม่สบายอยู่มากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันบ้าง
แต่หาว่ามีนัยสำคัญไม่ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	มีความสุขมากกว่าอยู่ที่อื่น	๘๓.๖๗	มีความสุขมากกว่าอยู่ที่อื่น	๘๖.๘๑
อันดับ ๒	เฉยๆ	๓๐.๖๖	อึดอัดไม่สบาย	๒๕.๖๘
อันดับ ๓	อึดอัดไม่สบาย	๑๗.๖๗	เฉยๆ	๑๒.๘๒
อันดับ ๔	กับแคบไม่น่าอยู่	๕.๖๗	กับแคบไม่น่าอยู่	๕.๑๓
อันดับ ๕	สกปรกรกรุงรัง	๒.๓๓	สกปรกรกรุงรัง	๐

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๖	ไม่เคยทำอะไรเลย	๓.๖๗	ชอบเล่นการพนัน	๕.๑๓
อันดับ ๗	ชอบเล่นการพนัน	๓.๓๓	ไม่เคยทำอะไรเลย	๒.๕๖

ตาราง ๓๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงควยค่า t เกี่ยวกับการปฏิบัติขณะผู้อื่นทำงาน

๖ ขณะที่ถูกคนในวัยทำงาน เรอทำอะไร ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) ชอบทำลำทั้งคนเดียว	๒	๑	๐.๖๗	๒.๕๗	* ๒๓.๓๓
๒) ทำงานไปพร้อมๆ กับเขา	๑๕๐	๘	๕๖.๖๗	๒๐.๕๑	* ๓.๕๖
๓) ปล่อยให้คนอื่นทำเรออยู่เฉยๆ	๖๓	๘	๒๑.๐๐	๒๐.๕๑	๐.๑๕
๔) มักจะช่วยคนอื่นทำเสมอ	๕๕	๒๒	๓๑.๖๖	๕๖.๕๑	* ๒.๕๕
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๓๕ การปฏิบัติคนขณะผู้อื่นทำงานของเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อ
กระทงย่อยที่หนึ่ง, สองและสี่ หมายความว่าเด็กชายทำงานไปพร้อมๆ กับเขามากกว่าเด็กหญิง เด็ก
หญิงชอบทำลำทั้งคนเดียว, มักช่วยคนอื่นทำเสมอมากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันแต่ไม่มีนัยสำคัญ
มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทำงานไปพร้อมๆ กับเขา	๕๖.๖๗	มักช่วยคนอื่นทำเสมอๆ	๕๖.๕๑
อันดับ ๒	มักช่วยคนอื่นทำเสมอๆ	๓๑.๖๖	ทำงานไปพร้อมๆ กับเขา	๒๐.๕๑
อันดับ ๓	ปล่อยให้คนอื่นทำ	๒๑.๐๐	ปล่อยให้คนอื่นๆ ทำ	๒๐.๕๑
อันดับ ๔	ชอบทำลำทั้งคนเดียว	๐.๖๗	ชอบทำลำทั้งคนเดียว	๒.๕๗

ตาราง ๓๘ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบ
ของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับการปฏิบัติคนเมื่ออยู่บ้าน

๕ เวลาอยู่บ้านทำอะไรบ้าง	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ช่วยบิดามารดาทำงานบ้าน	๑๑๒	๒๒	๓๘.๖๗	๕๖.๘๑	* ๒.๕๘
๒) ช่วยนางไมช่วยนาง	๗๑	๕	๒๓.๖๗	๑๒.๘๒	* ๒.๘๑
๓) ไม่เคยทำอะไรเลย	๑๑	๑	๓.๖๗	๒.๕๖	* ๒.๑๘
๔) รอมเก็บตัวอยู่กับเด็กแว้งๆ	๑๒	๒	๔.๐๐	๕.๑๓	๑.๘๕
๕) รอมเที่ยวนอกบ้าน	๓๑	๓	๑๐.๓๓	๗.๖๘	๑.๖๓
๖) รอมเล่นการพนัน	๑๐	๒	๓.๓๓	๕.๑๓	* ๓.๕๓
๗) ช่วยบิดามารดาหารายได้	๘๘	๘	๑๖.๓๓	๑๐.๒๖	๑.๗๐
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๓๘ การปฏิบัติคนเมื่ออยู่บ้านของเด็กชายและเด็กหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่
ถือได้ในร้อยละยี่สิบหนึ่ง, สิบสอง, สิบสาม, หก, หมายความว่าเด็กชายช่วยงานบ้านนางไมช่วยนาง, ไม่
เคยทำอะไรเลยมากกว่าเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญ เด็กหญิงช่วยบิดามารดาทำงานบ้าน, รอมเล่นการ
พนันมากกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญ นอกนั้นก็แตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญไม่ มีอันดับแตกต่างกันถึง
๕

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ช่วยบิดามารดาทำงานบ้าน	๓๘.๖๗	ช่วยบิดามารดาทำงานบ้าน	๕๖.๘๑
อันดับ ๒	ช่วยนางไมช่วยนาง	๒๓.๖๗	ช่วยนางไมช่วยนาง	๑๒.๘๒
อันดับ ๓	ช่วยบิดามารดาหารายได้	๑๖.๓๓	ช่วยบิดามารดาหารายได้	๑๐.๒๖
อันดับ ๔	รอมเที่ยวนอกบ้าน	๑๐.๓๓	รอมเที่ยวนอกบ้าน	๗.๖๘
อันดับ ๕	รอมเก็บตัวอยู่กับเด็กแว้ง	๔.๐๐	รอมเก็บตัวอยู่กับเด็กแว้ง	๕.๑๓

ตาราง ๗๖ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของเด็กหญิงและเด็กชายด้วยค่า t เกี่ยวกับลักษณะของคนอยู่ในบ้าน

๗ คนที่อยู่ในบ้านเป็นอย่างไร ?	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๑) รักใคร่กลมเกลียวกันดี	๑๓๘	๒๓	๘๖.๓๓	๕๘.๘๘	๑.๕๗
๒) ทะเลาะวิวาทกันบ่อยๆ	๗๒	๘	๒๕.๓๓	๒๐.๕๑	๑.๑๗
๓) แย่งชิงกันเป็นใหญ่	๘	๑	๓.๐๐	๒.๕๖	๑.๑๖
๔) อิจฉาริษยากัน	๘	๐	๓.๐๐	๐	๘.๓๓
๕) ต่างคนต่างอยู่	๒๗	๗	๒๒.๓๓	๑๗.๘๕	๑.๒๑
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๗๖ ลักษณะของคนที่อยู่ในบ้านของเด็กชายและเด็กหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ได้ ในข้อทรงขอยกข้อดี หมายความว่า ลักษณะของคนในบ้านของเด็กชายอิจฉาริษยากันมากกว่าเด็กหญิง นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญ มีอันดับดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑ รักใคร่กลมเกลียวกันดี		๘๖.๓๓	รักใคร่กลมเกลียวกันดี	๕๘.๘๘
อันดับ ๒ ทะเลาะวิวาทกันบ่อยๆ		๒๕.๓๓	ทะเลาะวิวาทกันบ่อยๆ	๒๐.๕๑
อันดับ ๓ ต่างคนต่างอยู่		๒๒.๓๓	ต่างคนต่างอยู่	๑๗.๘๕
อันดับ ๔ แย่งชิงกันเป็นใหญ่		๓.๐๐	แย่งชิงกันเป็นใหญ่	๒.๕๖
อันดับ ๕ อิจฉาริษยากัน		๓.๐๐	อิจฉาริษยากัน	๐

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๓	มีความประพฤติดี	๑๘.๐๐	ชอบเล่นการพนัน	๑๒.๘๒
อันดับ ๔	ชอบทะเลาะวิวาท	๓.๖๓	เป็นนักเลงหัวไม้	๑๐.๒๖
อันดับ ๕	ชอบดื่มสุราเมามาย	๕.๓๓	ชอบทะเลาะวิวาท	๓.๖๔
อันดับ ๖	เป็นนักเลงหัวไม้	๓.๖๓	คางคนคางอยู่	๓.๖๔
อันดับ ๗	ถูกจําขามคายนิสัยไม่ดี	๓.๓๓	ถูกจําขามคายนิสัยไม่ดี	๕.๑๓
อันดับ ๘	ชอบหนีทํา	๐.๓๓	มีความประพฤติดี	๕.๑๓
อันดับ ๙	ชอบเล่นการพนัน	๐	ชอบหนีทํา	๐

ตาราง ๓๘ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับฐานะของเพื่อนบ้าน

ฐานะของเพื่อนบ้าน ส่วนมากเป็นอย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ไร้รายมาก	๒๐	๑	๖.๖๓	๒.๕๓	* ๘.๒๓
๒) พอมีพอไร	๒๐๖	๓๐	๖๘.๖๓	๓๖.๘๒	๐.๓๐
๓) ยากจน	๖๔	๓	๒๓.๐๐	๑๓.๘๕	๑.๘๐
๔) มักขอยืมเงินบ้านเธอเสมอ	๕	๑	๑.๖๖	๒.๕๖	* ๘.๕๐
รวม	๓๐๐	๓๔	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๓๘ ฐานะของเพื่อนบ้านของเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือถือได้ในเรื่อง
กระขมยอที่หนึ่งและสี่ หมายความว่า เพื่อนบ้านของเด็กชายมีฐานะไร้รายมากกว่าเพื่อนบ้านของเด็ก
หญิง เพื่อนบ้านของเด็กหญิง มักขอยืมเงินจากบ้านของเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญ มีอันดับดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	พอมีพอไร	๖๘.๖๓	พอมีพอไร	๓๖.๘๒

	<u>เด็กชาย</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>เด็กหญิง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๒	ยากจน	๒๓.๐๐	ยากจน	๑๓.๘๕
อันดับ ๓	ร่ำรวยมาก	๖.๖๗	ร่ำรวยมาก	๒.๕๗
อันดับ ๔	มีกขอยืมเงินมานาน	๑.๖๖	มีกขอยืมเงินมานาน	๒.๕๖

ตาราง ๓๘ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าของ
ของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับอาชีพของเพื่อนบ้าน

๑๐ เพื่อนบ้านส่วนมากประกอบ อาชีพอะไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) รับราชการ	๕๐	๖	๑๖.๖๗	๑๕.๓๘	๐.๘๗
๒) ค้าขาย	๑๐๘	๘	๓๖.๐๐	๒๐.๕๑	* ๒.๗๐
๓) รับจ้าง	๕๗	๑๒	๑๙.๐๐	๓๐.๗๗	* ๓.๘๘
๔) เป็นกรรมกร	๒๕	๒	๘.๓๓	๕.๑๓	* ๒.๕๒
๕) ประกอบอาชีพธุรกิจ	๓๑	๗	๑๐.๓๓	๑๓.๘๕	* ๘.๑๘
๖) ประกอบอาชีพที่สังคมรังเกียจ	๐	๐	๐	๐	๐
๗) ทำนา - ไร่	๘	๘	๓.๐๐	๑๐.๒๖	* ๑๒.๘๖
๘) ไม่ได้ทำงานประจำ	๒๐	๐	๖.๖๗	๐	* ๓.๒๕
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๓๘ อาชีพของเพื่อนบ้านของเด็กชายแตกต่างกับของเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญเรื่องใดได้ ในข้อ
กระทงย่อยที่สอง, สาม, สี่, ห้า, เจ็ดและแปด หมายความว่าอาชีพของเพื่อนบ้านของเด็กชายคือค้าขาย
เป็นกรรมกรและไม่ได้ทำงานประจำมากกว่าเพื่อนบ้านของเด็กหญิง เพื่อนบ้านของเด็กหญิงประกอบ
อาชีพรับจ้าง ประกอบอาชีพที่ธุรกิจ ทำนา - ไร้มากกว่าเพื่อนบ้านของเด็กชาย นอกเหนือจากนั้นต่าง
ต่างก็ไม่มีนัยสำคัญและมีอันดับแตกต่างกันคือ

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	การชาย	๓๖.๐๐	รับจ้าง	๓๐.๓๗
อันดับ ๒	รับจ้าง	๑๘.๐๐	การชาย	๒๐.๕๑
อันดับ ๓	รับราชการ	๑๖.๖๗	ประกอบอาชีพธุรกิจ	๑๗.๕๕
อันดับ ๔	ประกอบอาชีพธุรกิจ	๑๐.๓๓	รับราชการ	๑๕.๓๘
อันดับ ๕	เป็นกรรมกร	๘.๓๓	ทำนา - ไร่	๑๐.๒๖
อันดับ ๖	ไม่ได้ทำงานประจำ	๖.๖๗	เป็นกรรมกร	๖.๑๓
อันดับ ๗	ทำนา - ไร่	๓.๐๐	ไม่ได้ทำงานประจำ	๐
อันดับ ๘	ประกอบอาชีพที่สังคมรังเกียจ	๐	ประกอบอาชีพที่สังคมรังเกียจ	๐

๓ สัมพันธภาพภายในครอบครัว

๑) ระหว่างบิดามารดากับเด็ก

ตาราง ๘๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับบิดามารคายังมีชีวิตหรือไม่

๘๐ บิดามารคายังมีชีวิตหรือไม่ ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ยังมีชีวิตอยู่ทั้งคู่	๒๐๐	๓๘	๖๖.๖๗	๘๗.๑๘	๑.๗๖
๒) เสียชีวิตแล้วทั้งคู่	๑๒	๐	๘.๐๐	๐	๗.๘๘
๓) บิดาเสียชีวิตมารคายังอยู่	๕๘	๓	๑๘.๖๗	๗.๖๘	๕.๘๐
๔) มารคเสียชีวิตบิดายังอยู่	๒๗	๒	๘.๐๐	๕.๑๓	๓๒.๒๕
๕) ไม่ทราบว่ามีชีวิตหรือไม่	๒	๐	๐.๖๖	๐	๘.๒๘
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๘๐ ความมีชีวิตอยู่หรือไม่ของบิดามารดาของเด็กชายและเด็กหญิง มีความแตกต่างกันอย่างไร

มีนัยสำคัญในซอกทรงหยอยที่สอง, สาม, สี่และห้า ส่วนซอกทรงหยอยที่หนึ่งแตกต่างกันแต่หามีนัยสำคัญไม่ หมายความว่า บิคารมารคาของ เด็กชายเสียชีวิตแล้วทั้งคู่, บิคาเสียชีวิตมารคายังอยู่, มารคาเสียชีวิตบิคาอยู่และไมทราบวามีชีวิตอยู่หรือไม่มากกว่าบิคารมารคาของเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญ ขึ้นกับความสำคัญมีดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	บิคารมารคายังมีชีวิตอยู่	๖๖.๖๗	บิคารมารคายังมีชีวิตอยู่	๘๗.๑๘
อันดับ ๒	บิคาเสียชีวิตมารคายังอยู่	๑๘.๖๗	บิคาเสียชีวิตมารคายังอยู่	๗.๖๘
อันดับ ๓	มารคาเสียชีวิตบิคาอยู่	๘.๐๐	มารคาเสียชีวิตบิคาอยู่	๕.๑๓
อันดับ ๔	เสียชีวิตแล้วทั้งคู่	๘.๐๐	เสียชีวิตแล้วทั้งคู่	๐
อันดับ ๕	ไมทราบวามีชีวิตหรือไม่	๐.๖๖	ไมทราบวามีชีวิตหรือไม่	๐

ตาราง ๔๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคหขของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับสภาพของบิคารมารคา

๑๒ บิคารมารคาอยู่ด้วยกันหรือไม่ ?	X_1	X_2	p_1	p_2	t
๑) บิคารมาร	๑	๐	๐.๓๓	๐	๘.๑๖
๒) อยู่ด้วยกัน	๑๒๘	๑๘	๘๓.๐๐	๘๖.๑๕	๐.๘๓
๓) แยกกันอยู่	๒๗	๘	๘.๐๐	๑๐.๒๖	๐.๘๖
๔) หยาร้างกัน	๘๕	๑๒	๑๕.๐๐	๓๐.๗๗	* ๕.๖๗
๕) ตายจากกัน	๘๘	๕	๘๖.๖๗	๑๒.๘๒	* ๓.๘๑
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๔๑ สภาพของบิคารมารคาของ เด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชื่อถือได้ ในซอกทรงหยอยที่หนึ่ง, สี่และห้า หมายความว่าสภาพบิคารมารคาของ เด็กชายอยู่ในระหว่างมาร, ตายจากกันมากกว่าบิคารมารคาของ เด็กหญิง บิคารมารคาของ เด็กหญิงหยาร้างกันมากกว่าบิคารมารคาของ เด็กชาย นอกนั้นแตกต่างแต่หามีนัยสำคัญไม่และมีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
ชั้นคัม ๑	บิคารมารคาอยู่ด้วยกัน	๔๓.๐๐	บิคารมารคาอยู่ด้วยกัน	๔๖.๑๕
ชั้นคัม ๒	บิคารมารคาตายจากกัน	๓๒.๖๗	บิคารมารคาหยาร่างกัน	๓๐.๗๗
ชั้นคัม ๓	บิคารมารคาหยาร่างกัน	๑๕.๐๐	บิคารมารคาตายจากกัน	๑๒.๘๒
ชั้นคัม ๔	บิคารมารคาแยกกันอยู่	๕.๐๐	บิคารมารคาแยกกันอยู่	๑๐.๒๖
ชั้นคัม ๕	บิคารมาร	๐.๓๓	บิคารมาร	๐

ตาราง ๔๒ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชาย และเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของ เด็กก่อนการถูกนำมาทำเป็นคดี

๑๓ กอนที่จะมาอยู่ที่นี่อยู่กับใคร ?	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๑) บิคาหรือมารคา	๓๖	๑	๑๒.๐๐	๒.๕๖	* ๕.๓๓
๒) บิคาและมารคา	๑๑๐	๑๔	๓๖.๖๗	๓๕.๕๐	๐.๑๓
๓) บิคา	๕	๐	๓.๐๐	๐	* ๘.๓๓
๔) มารคา	๗	๗	๒.๓๓	๑๗.๕๕	๒๕.๖๑
๕) บิคาและมารคาเลี้ยง	๒๓	๓	๗.๖๗	๗.๖๘	๐.๐๒
๖) มารคาและบิคาเลี้ยง	๓๗	๓	๑๒.๓๓	๗.๖๘	๒.๘๒
๗) ชูาคิฝ่ายบิคา	๑๔	๒	๔.๖๗	๕.๑๓	๐.๖๕
๘) ชูาคิฝ่ายมารคา	๒๐	๑	๖.๖๗	๒.๕๖	๔.๒๔
๘) คนอื่นที่ไม่ใช่ชูาคิ	๓๕	๗	๑๑.๖๗	๑๗.๕๕	* ๓.๓๕
๑๐) ที่นอน	๗	๑	๒.๓๓	๒.๕๖	๐.๘๐
๑๑) ไม่มีที่อยู่	๒	๐	๐.๖๖	๐	๘.๒๕
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๔๒ ที่อยู่อาศัยครั้งสุดท้ายก่อนการถูกจับมาทำเป็นคดีของ เด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญ เชื่อดังได้ในข้อระงับยอขที่หนึ่ง, สาม, สี่, หก, แปด, เก้าและสิบเอ็ด หมายความว่าเด็กชาย อยู่กับบิดาหรือมารดา, บิดา, มารดาและบิดาเลี้ยง, ญาติฝ่ายมารดาและไม่มีที่อยู่อาศัยมากกว่าเด็กหญิง เด็กหญิงอาศัยอยู่กับมารดาและคนอื่นที่ไม่ใช่ญาติมากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัย สำคัญแต่มีขึ้นกับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	บิดาและมารดา	๓๖.๖๗	บิดาและมารดา	๓๕.๕๐
อันดับ ๒	มารดาและบิดาเลี้ยง	๑๒.๓๓	มารดา	๑๗.๕๕
อันดับ ๓	บิดาหรือมารดา	๑๒.๐๐	คนอื่นที่ไม่ใช่ญาติ	๑๗.๕๕
อันดับ ๔	คนอื่นที่ไม่ใช่ญาติ	๑๑.๖๗	บิดาและมารดาเลี้ยง	๗.๖๕
อันดับ ๕	บิดาและมารดาเลี้ยง	๗.๖๗	มารดาและบิดาเลี้ยง	๗.๖๕
อันดับ ๖	ญาติฝ่ายมารดา	๖.๖๗	ญาติฝ่ายบิดา	๕.๑๓
อันดับ ๗	ญาติฝ่ายบิดา	๕.๖๗	พี่น้อง	๒.๕๗
อันดับ ๘	บิดา	๓.๐๐	บิดาหรือมารดา	๒.๕๖
อันดับ ๙	มารดา	๒.๒๓	ญาติฝ่ายมารดา	๒.๕๖
อันดับ ๑๐	พี่น้อง	๒.๓๓	บิดา	๐
อันดับ ๑๑	ไม่มีที่อยู่	๐.๖๖	ไม่มีที่อยู่	๐

ตาราง ๔๓ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอม ของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับฐานะของบิดามารดา

๑๔ ครอบครัวยังมีฐานะอย่างไร เมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) มีฐานะดีเป็นพิเศษ	๓	๑	๑.๐๐	๒.๕๖	*๑๘.๕๖
๒) เหมือนๆ กับคนอื่น	๑๔๗	๒๔	๖๒.๓๓	๗๑.๔๐	๐.๔๔
๓) ค่าคอมยากจน	๑๐๕	๑๐	๓๕.๐๐	๒๕.๖๕	๑.๖๕

ตาราง ๔๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับฐานะของบิดามารดา (ต่อ)

๑๔ ครอบคลุมฐานะอย่างไรเมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๔) ร่ำรวยกว่าคนอื่น	๕	๐	๑.๖๗	๐	๑๑.๘๓
รวม	๑๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๔๒ ความรู้สึกของเด็กชายที่มีฐานะของบิดามารดา แยกต่างจากเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญ เรือถือได้ในข้อกระทงขอมที่หนึ่งและสี่ หมายความว่าเด็กชายรู้สึกว่ฐานะของบิดามารดาร์่ำรวยกว่าคนอื่นมากกว่าเด็กหญิง เด็กหญิงรู้สึกว่บิดามารดามีหน้ามิตาเป็นพิเศษมากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันแต่หามีนัยสำคัญเชิงสถิติไม่ แต่มิอันคัมแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
ชั้นคัม ๑ เหมี่งกับคนอื่น	๖๒.๓๓	๖๒.๓๓	๖๒.๓๓	๖๒.๓๓
ชั้นคัม ๒ ค่าคอบยากจน	๓๕.๐๐	๓๕.๐๐	๓๕.๐๐	๓๕.๐๐
ชั้นคัม ๓ ร่ำรวยกว่าคนอื่น	๑.๖๗	๑.๖๗	๑.๖๗	๑.๖๗
ชั้นคัม ๔ มีหน้ามิตาเป็นพิเศษ	๑.๐๐	๑.๐๐	๑.๐๐	๑.๐๐

ตาราง ๔๔ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับลักษณะของบิดามารดา

๑๕ บิดามารดาเป็นอย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) รักใคร่ปรองคองกัน	๑๑๕	๑๔	๘๘.๓๓	๘๖.๑๕	๑.๒๐
๒) ทะเลาะกันเสมอ	๘๑	๑๑	๖๗.๐๐	๖๘.๒๑	๐.๒๗
๓) มักมีความเห็นไม่ตรงกัน	๕๒	๒	๑๐.๖๗	๕.๑๓	๓.๘๒
๔) ไม่พยายามเข้าใจกัน	๑๕	๒	๕.๐๐	๕.๑๓	๐.๑๗

ตาราง ๔๔ เปรียบเทียบอัตราส่วนรวมและความแตกต่างของค่าคอม
ของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับลักษณะของบิคารมารคา(ตอ)

๑๕ บิคารมารคาเป็นอย่างไร ?	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๕) เข้มงวดกวคชันมากเกินไป	๗	๐	๒.๓๓	๐	* ๕.๗๒
๖) ชอบค็ดูๆ เสมอ	๑๐	๓	๓.๓๓	๗.๖๘	* ๗.๗๘
๗) เฉยๆ ไมคอบพูคจา	๕๐	๓	๑๓.๓๘	๗.๖๘	* ๓.๖๐
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๔๔ ลักษณะบิคารมารคาของ เด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อระพขอย
ที่สาม, ห้า, หกและเจ็ด หมายความว่า ลักษณะบิคารมารคาของ เด็กชายมักมีความเห็นไม่ตรงกัน, เข้ม
งวดกวคชันมากเกินไปและเฉยๆ ไมคอบพูคจา มากกว่าบิคารมารคาของ เด็กหญิง บิคารมารคาของ เด็ก
หญิงชอบค็ดูๆ เสมอมากกว่าบิคารมารคาของ เด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่มี
ชั้นคัมแตกต่างกันคังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
ชั้นคัม ๑ รักโครปรองคองกันค็		๓๕.๓๓	รักโครปรองคองกันค็	๕๖.๑๕
ชั้นคัม ๒ ทะเลาะกันเสมอ		๒๗.๐๐	ทะเลาะกันเสมอ	๒๕.๒๑
ชั้นคัม ๓ เป็นคนเฉยๆ ไมคอบพูคจา		๑๓.๓๘	เป็นคนเฉยๆ ไมคอบพูคจา	๗.๖๘
ชั้นคัม ๔ มักมีความเห็นไม่ตรงกัน		๑๐.๖๗	ชอบค็ดูๆ เสมอ	๗.๖๘
ชั้นคัม ๕ ไมพยายามเข้าใจกัน		๕.๐๐	มักมีความเห็นไม่ตรงกัน	๕.๑๓
ชั้นคัม ๖ ชอบค็ดูๆ เสมอ		๓.๓๓	ไมพยายามเข้าใจกัน	๕.๑๓
ชั้นคัม ๗ เข้มงวดกวคชันมากเกินไป		๒.๓๓	เข้มงวดกวคชันมากเกินไป	๐

ตาราง ๔๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนี
ของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับชนิดของบิดา

๑๖ บิดาเป็นชนชาติไทย ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน	๑๔	๑	๔.๖๗	๒.๕๖	* ๓.๒๐
๒) ชอบดื่มสุราเสมอ	๒๓	๑๐	๒๑.๐๐	๒๕.๖๔	๑.๓๐
๓) ชอบเล่นการพนัน	๑๕	๒	๕.๐๐	๕.๑๓	๐.๑๗
๔) ไม่ชอบทำงาน	๔	๐	๑.๓๓	๐	๑๖.๖๓
๕) หงุดหงิดและโกรธง่าย	๒๐	๓	๖.๖๗	๓.๖๔	๐.๘๕
๖) ขี้บ่น	๒๖	๒	๘.๖๗	๕.๑๓	* ๒.๖๔
๗) ทุรกาย	๑๔	๓	๖.๓๓	๓.๖๔	๑.๓๓
๘) เจาะระเบียบ	๑๐๘	๔	๓๖.๓๓	๒๓.๐๘	* ๒.๒๗
๙) ด่าเอียงรักลูกไม่เท่ากัน	๑๔	๑	๔.๖๗	๒.๕๗	* ๓.๑๘
๑๐) ใจดี	๑๖	๗	๕.๓๓	๑๓.๘๕	๑๐.๘๖
๑๑) เจ้าชู้	๐	๑	๐	๒.๕๖	๕๒.๐๐
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๔๕ ชนิดของบิดาของเด็กชายแตกต่างกับบิดาของเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญ เชื่อถือได้ในข้อ
กระทงย่อยที่หนึ่ง, สี่, หก, แปด, เก้า, สิบและสิบเอ็ด หมายความว่า บิดาของเด็กชายชอบทะเลาะกับ
คนในบ้าน, ไม่ชอบทำงาน, ขี้บ่น, เจาะระเบียบและด่าเอียงรักลูกไม่เท่ากันมากกว่าบิดาของเด็กหญิง
บิดาของเด็กหญิงเป็นคนใจดีและเจ้าชู้มากกว่าบิดาของเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันแต่หาไม่มีนัยสำคัญไม่
มีชั้นกับแตกต่างกันดังนี้

เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
ชั้นที่ ๑ เจาะระเบียบ	๓๖.๓๓	ชอบดื่มสุราเสมอ	๒๕.๖๔

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๒	ชอบพิมพ์สุราเสมอ	๒๑.๐๐	เจ้าระเบียบ	๒๓.๐๘
อันดับ ๓	ขี้บน	๘.๖๗	ใจดี	๑๗.๘๕
อันดับ ๔	พูดหงิกและโกรธง่าย	๖.๖๗	พูดหงิกและโกรธง่าย	๗.๖๘
อันดับ ๕	ดูร้าย	๖.๓๓	ดูร้าย	๗.๖๘
อันดับ ๖	ใจดี	๕.๓๓	ชอบเล่นการพนัน	๕.๑๓
อันดับ ๗	ชอบเล่นการพนัน	๕.๐๐	ขี้บน	๕.๑๓
อันดับ ๘	ลำเอียงรักลูกไม่เท่ากัน	๔.๖๗	ลำเอียงรักลูกไม่เท่ากัน	๒.๕๗
อันดับ ๘	ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน	๔.๖๗	ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน	๒.๕๖
อันดับ ๑๐	ไม่ชอบทำงาน	๐	เจ้าชู้	๒.๕๖
อันดับ ๑๑	เจ้าชู้	๐	ไม่ชอบทำงาน	๐

ตาราง ๘๖ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าเฉลี่ย
ของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับชนิดของมารดา

๑๗) มารดาเป็นคนชนิดไหน ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน	๑๑	๒	๓.๖๗	๕.๑๓	* ๒.๖๑
๒) ชอบพิมพ์สุราเสมอ	๑๒	๔	๕.๐๐	๑๐.๒๖	* ๘.๘๒
๓) ชอบเล่นการพนัน	๑๐	๓	๓.๓๓	๗.๖๘	* ๗.๗๘
๔) ไม่ชอบทำงาน	๓	๑	๑.๐๐	๒.๕๖	* ๑๘.๕๐
๕) พูดหงิกและโกรธง่าย	๗	๒	๒.๓๓	๕.๑๓	* ๗.๗๘
๖) ขี้บน	๒๓	๓	๗.๖๗	๗.๖๘	๐.๐๒
๗) ดูร้าย	๑๓	๑	๔.๓๓	๒.๕๖	* ๒.๘๐
๘) เจ้าระเบียบ	๕๒	๒	๑๗.๓๓	๕.๑๓	* ๘.๖๖
๘) ลำเอียงรักลูกไม่เท่ากัน	๕	๐	๑.๖๗	๐	* ๑๑.๘๓
๑๐) ปากร้ายแท้ใจดี	๓๘	๓	๑๓.๐๐	๗.๖๘	* ๒.๖๓

ตาราง ๘๖ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอม
ของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับชนิดของมารคา (ต่อ)

๑๓) มารคาเป็นคนที่ไหน ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑๑) เสื้อเพื่อเนื้อแม	๓๐	๒	๑๐.๐๐	๕.๑๓	* ๓.๒๐
๑๒) ใจดี	๘๕	๑๖	๓๑.๖๗	๕๑.๐๓	๑.๓๐
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๘๖ มารคาของเด็กชายแตกต่างกับมารคาของเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญ เชื่อถือได้ในข้อ
กระทงย่อยที่หนึ่ง, สอง, สาม, สี่, ห้า, เจ็ด, แปด, เก้า, สิบและสิบเอ็ด หมายความว่ามารคาของเด็ก
ชายเป็นคนที่ร้าย, เจ้าระเบียบ, ลำเอียงรักลูกไม่เท่ากัน, ปากร้ายแต่ใจดีและเสื้อเพื่อเนื้อแมมากกว่า
มารคาของเด็กหญิง มารคาของเด็กหญิงชอบทะเลาะกับคนในบ้าน, ชอบดื่มสุราเสมอ, ชอบเล่นการพนัน
ไม่ชอบทำงาน, พுகหงิกและโกรธง่ายและใจดีมากกว่ามารคาของเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มี
นัยสำคัญ แค่มิขึ้นกับความแตกต่างดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑ ใจดี		๓๑.๖๗	ใจดี	๕๑.๐๓
อันดับ ๒ เจ้าระเบียบ		๑๓.๑๖	ชอบดื่มสุราเสมอ	๑๐.๒๖
อันดับ ๓ ปากร้ายแต่ใจดี		๑๓.๐๐	ชอบเล่นการพนัน	๗.๖๘
อันดับ ๔ เสื้อเพื่อเนื้อแม		๑๐.๐๐	ขี้ขลาด	๗.๖๘
อันดับ ๕ ขี้ขลาด		๗.๖๗	ปากร้ายแต่ใจดี	๗.๖๘
อันดับ ๖ ร้าย		๘.๓๓	พุกหงิกและโกรธง่าย	๕.๑๓
อันดับ ๗ ชอบดื่มสุราเสมอ		๘.๐๐	เจ้าระเบียบ	๕.๑๓
อันดับ ๘ ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน		๗.๖๗	เสื้อเพื่อเนื้อแม	๕.๑๓
อันดับ ๙ ชอบเล่นการพนัน		๗.๖๗	ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน	๕.๑๓

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑๐	พูดหึงและโกรธง่าย	๒.๓๓	ดูร้าย	๒.๕๖
อันดับ ๑๑	ลำเอียงรักลูกไม่เท่ากัน	๑.๖๗	ไม่ชอบทำงาน	๒.๕๖
อันดับ ๑๒	ไม่ชอบทำงาน	๑.๐๐	ลำเอียงรักลูกไม่เท่ากัน	๐

ตาราง ๘๗ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของบิดาที่มีต่อเด็ก

๑๘ บิดามีความรู้สึกต่อเธออย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) รักและเอ็นดู	๑๓๘	๒๘	๘๘.๖๗	๖๑.๕๘	* ๒.๑๕
๒) ให้ความไว้วางใจ	๘๑	๓	๑๓.๖๗	๓.๖๘	* ๒.๘๒
๓) ภาคภูมิใจ	๑๒	๑	๘.๐๐	๒.๕๖	* ๒.๕๗
๔) เกลียดชัง	๘๘	๑	๑๖.๓๓	๒.๕๗	* ๕.๖๘
๕) ไม่เชื่อว่าทำอะไรได้	๑๘	๓	๖.๓๓	๓.๖๘	๑.๓๘
๖) เฉยๆ ไม่ยินดีเป็นราย	๘๕	๗	๑๕.๐๐	๑๓.๘๕	๑.๑๗
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๘๘ ความรู้สึกของบิดาที่มีต่อเด็กชายแตกต่างกับความรู้สึกที่มีต่อเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญ เรือถือได้ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สอง, สามและสี่ หมายความว่าความรู้สึกของบิดาที่มีต่อเด็กชาย คือ ให้ความไว้วางใจ, ภาคภูมิใจและเกลียดชังมากกว่าบิดาของเด็กหญิง บิดาของเด็กหญิงรักและเอ็นดูมากกว่าบิดาของเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่มิอันดับความสำคัญแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	รักและเอ็นดู	๘๘.๖๗	รักและเอ็นดู	๖๑.๕๘
อันดับ ๒	เกลียดชัง	๑๖.๓๓	เฉยๆ ไม่ยินดีเป็นราย	๑๓.๘๕

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๓	เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๑๕.๐๐	ให้ความไว้วางใจ	๗.๖๘
อันดับ ๔	ให้ความไว้วางใจ	๑๓.๖๗	ไม่เชื่อว่าจะทำอะไรได้	๗.๖๘
อันดับ ๕	ไม่เชื่อว่าจะทำอะไรได้	๖.๓๓	เกลียดชัง	๒.๕๗
อันดับ ๖	ภาคภูมิใจ	๘.๐๐	ภาคภูมิใจ	๒.๕๖

ตาราง ๔๘ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าความ
เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของมารดาที่มีต่อเด็ก

๑๔ มารดามีความรู้สึกต่อเธออย่างไร?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) รักและเอ็นดู	๑๗๘	๒๘	๕๘.๖๗	๗๘.๓๖	๑.๘๒
๒) ให้ความไว้วางใจ	๘๖	๒	๑๕.๓๓	๕.๑๓	*๘.๓๘
๓) ภาคภูมิใจ	๑๖	๐	๕.๓๓	๐	*๓.๕๑
๔) เกลียดชัง	๑๘	๐	๘.๖๗	๐	*๓.๖๖
๕) ไม่เชื่อว่าจะทำอะไรได้	๑๗	๒	๕.๖๗	๕.๑๓	๐.๖๓
๖) เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๒๘	๖	๘.๓๓	๑๕.๓๘	*๓.๗๓
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๔๘ มารดาของเด็กชายมีความรู้สึกต่อเด็กชายแตกต่างจากมารดาของเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญ
เรื่อดูได้ในข้อกระทงย่อยที่สอง, สาม, สี่และหก หมายความว่ามารดาของเด็กชายให้ความไว้วางใจ
ภาคภูมิใจและเกลียดชังมากกว่ามารดาของเด็กหญิง มารดาของเด็กหญิงรู้สึกเฉยๆ ไม่ยินดียินร้ายมาก
กว่ามารดาของเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่มิอันดับแตกต่างกันดังนี้

เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑ รักและเอ็นดู	๕๘.๖๗	รักและเอ็นดู	๗๘.๓๖

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๒	ให้ความไว้วางใจ	๑๕.๓๓	เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๑๕.๓๘
อันดับ ๓	เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๕.๓๓	ให้ความไว้วางใจ	๕.๑๓
อันดับ ๔	ไม่เชื่อว่าทำอะไรได้	๕.๖๗	ไม่เชื่อว่าทำอะไรได้	๕.๑๓
อันดับ ๕	ภาคภูมิใจ	๕.๓๓	ภาคภูมิใจ	๐
อันดับ ๖	เกลียดชัง	๕.๖๗	เกลียดชัง	๐

ตาราง ๔๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกรักต่อบิดามารดา

๒๐ เรอรู้สึกอย่างไรต่อบิดามารดา	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) รักบิดามารดาทั้งสองคน	๒๒๔	๓๖	๗๖.๐๐	๕๒.๓๑	๑.๒๔
๒) ไม่ชอบบิดามารดาทั้งสองคน	๘	๐	๑.๓๓	๐	*๖.๖๓
๓) รักบิดาและไม่ชอบมารดา	๑๘	๒	๕.๖๗	๕.๑๓	*๐.๖๕
๔) รักมารดาแต่ไม่ชอบบิดา	๘๘	๑	๑๘.๖๗	๒.๕๖	*๕.๕๔
๕) เฉยๆ	๑๐	๐	๓.๓๓	๐	*๖.๘๐
รวม	๓๐๐	๓๙	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๔๕ ความรู้สึกของเด็กชายต่อบิดามารดาแตกต่างจากความรู้สึกของเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญ เชื่อถือได้ในข้อกระทงย่อยที่สอง, สี่และห้า หมายความว่า เด็กชายไม่ชอบบิดามารดาทั้งสองคน, รักมารดาแต่ไม่ชอบบิดาและเฉยๆ มากกว่าเด็กหญิง นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	รักบิดามารดาทั้งสองคน	๗๖.๐๐	รักบิดามารดาทั้งสองคน	๕๒.๓๑
อันดับ ๒	รักมารดาแต่ไม่ชอบบิดา	๑๘.๖๗	รักบิดาแต่ไม่ชอบมารดา	๕.๑๓

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๓	รักบิดาแต่ไม่ชอบมารดา	๘.๖๗	รักมารดาแต่ไม่ชอบบิดา	๒.๕๖
อันดับ ๔	เฉยๆ	๓๑.๓๓	ไม่ชอบบิดามารดาทั้งสองคน	๐
อันดับ ๕	ไม่ชอบบิดามารดาทั้งสองคน	๑๑.๓๓	เฉยๆ	๐

ตาราง ๕๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของเด็กชาย และเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกต่อการได้อยู่กับบิดามารดา

๒๐ เรารู้สึกอย่างไรเวลาอยู่กับบิดามารดา ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) เป็นสุขมาก	๓๐	๑๗	๒๓.๓๓	๘๓.๕๘	* ๘.๓๓
๒) เป็นสุขบางเวลา	๑๓๘	๑๕	๘๖.๐๐	๓๘.๘๖	๐.๘๘
๓) เป็นทุกข์ไม่สบายใจเลย	๘๐	๘	๑๓.๓๓	๑๐.๒๖	๑.๘๘
๔) อึดอัดใจมาก	๑๗	๑	๕.๖๗	๒.๕๖	* ๓.๗๘
๕) ทางเห็นไม่คุ้นเคย	๑๖	๐	๕.๓๓	๐	* ๓.๕๑
๖) เฉยๆ	๑๘	๒	๖.๓๓	๕.๑๓	๑.๒๖
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๐ ความรู้สึกของเด็กชายต่อการได้อยู่กับบิดามารดาแตกต่างกับเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญ เรารู้ได้จากในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สอง และ ห้า หมายความว่า เมื่ออยู่กับบิดามารดาเด็กชายรู้สึกอึดอัดใจมากและทางเห็นไม่คุ้นเคยมากกว่าเด็กหญิง เมื่ออยู่กับบิดามารดาเด็กหญิงรู้สึกเป็นสุขมากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญแต่มีอันดับความแตกต่างดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	เป็นสุขบางเวลา	๘๖.๐๐	เป็นสุขมาก	๘๓.๕๘
อันดับ ๒	เป็นสุขมาก	๒๓.๓๓	เป็นสุขบางเวลา	๓๘.๘๖
อันดับ ๓	เป็นทุกข์ไม่สบายใจเลย	๑๓.๓๓	เป็นทุกข์ไม่สบายใจเลย	๑๐.๒๖

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๔	เฉยๆ	๖.๓๘	เฉยๆ	๕.๑๓
อันดับ ๕	ฉีกชักรใจมาก	๕.๖๗	ฉีกชักรใจมาก	๒.๕๖
อันดับ ๖	ทางเห็นไม่คุ้นเคย	๕.๓๓	ทางเห็นไม่คุ้นเคย	๐

ตาราง ๕๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าของของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่อไม่ได้อยู่กับบิดามารดา

๒๒ เมื่อไม่ได้อยู่กับบิดา รู้สึกอย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) คิดถึง	๑๔๑	๒๕	๖๐.๓๓	๖๘.๑๐	๐.๓๗
๒) อยากกลับไปอยู่กับท่าน	๘๕	๘	๒๘.๓๓	๒๐.๕๑	๑.๗๐
๓) กังใจ	๑๓	๑	๘.๓๘	๒.๕๗	๒.๘๐
๔) เฉยๆ	๒๑	๕	๗.๐๐	๑๒.๘๒	๕.๗๗
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๐ ความรู้สึกของเด็กชายเมื่อไม่ได้อยู่กับบิดามารดา แตกต่างจากรู้สึกของเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญ เรือถือได้ในข้อกระทงย่อยที่สามและสี่ หมายความว่า เมื่อไม่ได้อยู่กับบิดามารดา เด็กชายรู้สึกคิดถึงใจมากกว่าเด็กหญิง เมื่อไม่ได้อยู่กับบิดามารดาเด็กหญิงรู้สึกเฉยๆ มากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ มีอันดับดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	คิดถึง	๖๐.๓๓	คิดถึง	๖๘.๑๐
อันดับ ๒	อยากกลับไปอยู่กับท่าน	๒๘.๓๓	อยากกลับไปอยู่กับท่าน	๒๐.๕๑
อันดับ ๓	เฉยๆ	๗.๐๐	เฉยๆ	๑๒.๘๒
อันดับ ๔	กังใจ	๘.๓๘	กังใจ	๒.๕๗

ตาราง ๕๒ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าเฉลี่ย
ของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความใกล้ชิดกับนิกามารคา

๒๓ นิกามารคาที่มีเวลาใกล้ชิด เรื่องเพียงไร ?	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๑) ไม่ได้อยู่กับนิกามารคาคั้งแต่เด็ก	๑๔	๐	๔.๒๗	๐	*๗.๖๖
๒) ใกล้เคียงกันทุกวัน	๔๔	๑๔	๒๘.๐๐	๓๕.๔๐	๑.๖๔
๓) ใกล้เคียงกันบ้างแต่ไม่มากนัก	๑๖๑	๑๕	๕๓.๖๗	๓๘.๘๖	๑.๗๔
๔) ไม่มีเวลาใกล้เคียงกันเลย	๔๑	๑๐	๑๓.๖๖	๒๕.๖๔	*๘.๘๕
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๒ ความใกล้ชิดกับนิกามารคาของเด็กรายแตกต่างจากเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญ เชื่อถือได้
ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งและสี่ หมายความว่าเด็กรายไม่ได้อยู่กับนิกามารคาคั้งแต่เด็กๆ มากกว่าเด็ก
หญิง และนิกามารคาของเด็กหญิงออกไปทำธุระนอกบ้านจนไม่มีเวลาพบกันเลยมากกว่านิกามารคาของ
เด็กราย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญ มีอันที่ดังนี้

	เด็กราย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันที่ ๑	ใกล้เคียงกันบ้าง	๕๓.๖๗	ใกล้เคียงกันบ้าง	๓๘.๘๖
อันที่ ๒	ใกล้เคียงกันทุกวัน	๒๘.๐๐	ใกล้เคียงกันทุกวัน	๓๕.๔๐
อันที่ ๓	ไม่มีเวลาพบกันเลย	๑๓.๖๖	ไม่มีเวลาพบกันเลย	๒๕.๖๔
อันที่ ๔	ไม่ได้อยู่กับนิกามารคา	๔.๒๗	ไม่ได้อยู่กับนิกามารคา	๐

ตาราง ๕๓ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของเด็กชาย และเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับการปรองคองกันระหว่าง

บิกามารคา

๒๔ บิกามารคาทะเลาะกันบ่อยแค่ไหน ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) ทุกวัน	๓๖	๓	๑๒.๐๐	๓.๖๘	* ๒.๓๐
๒) นานๆ ครั้ง	๑๓๓	๒๖	๕๓.๖๓	๖๖.๖๓	๐.๘๑
๓) ปานกลาง	๕๐	๘	๑๖.๖๓	๑๐.๒๖	* ๒.๘๘
๔) ไม่เคยทะเลาะกันเลย	๘๑	๖	๑๓.๖๖	๑๘.๓๘	๐.๓๖
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๓ การปรองคองกันระหว่างบิกามารคาของเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชื่อกันได้ในข้อระทงยอยที่หนึ่งและสาม หมายความว่าบิกามารคาของเด็กชายทะเลาะกันทุกวันและปานกลางมากกว่าบิกามารคาของเด็กหญิง นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแต่มิอันคัมแตกต่างกันทั้งนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันคัม ๑ นานๆ ครั้ง	๕๓.๖๓	๑๖.๖๖	๖๖.๖๓	๑๖.๖๖
อันคัม ๒ ปานกลาง	๑๖.๖๓	๕.๑๖	๑๐.๒๖	๒.๖๓
อันคัม ๓ ไม่เคยทะเลาะกันเลย	๑๓.๖๖	๔.๕๑	๑๘.๓๘	๔.๕๑
อันคัม ๔ ทุกวัน	๑๒.๐๐	๓.๖๖	๓.๖๘	๐.๙๒

ตาราง ๕๔ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชาย และเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความเห็นเมื่อถูกมิกมารคทำโทษ

๒๕ เมื่อมิกมารคทำโทษเธอ มีความเห็นอย่างไร ?	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๑) ปิดกักรถูกทำโทษ	๑๗๐	๓๐	๕๖.๖๗	๑๖.๘๒	*๒.๐๓
๒) ถูกทำโทษอย่างไม่ยุติธรรม	๔๐	๗	๒๖.๖๗	๑๗.๘๕	*๒.๖๖
๓) ทำโทษรุนแรงเกินกว่าเหตุ	๓๘	๐	๑๒.๖๖	๐	*๖.๘๖
๔) ไม่เคยถูกทำโทษเลย	๑๑	๒	๓.๖๗	๕.๑๓	๑.๐๓
๕) ไม่อยากให้ทำโทษ	๑	๐	๐.๓๓	๐	*๘.๑๓
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๔ ความเห็นของเด็กชายเมื่อถูกมิกมารคทำโทษต่างจากเด็กหญิง อย่างมีนัยสำคัญเรื่องใดก็ได้ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สอง, สามและห้า หมายความว่า เด็กชายมีความเห็นว่าถูกทำโทษอย่างไม่ยุติธรรม, ถูกทำโทษรุนแรงเกินกว่าเหตุและไม่อยากให้ทำโทษมากกว่าเด็กหญิง เด็กหญิงเห็นว่าปิดกักรถูกทำโทษมากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่มิฉะนั้นแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ปิดกักรถูกทำโทษ	๕๖.๖๗	ปิดกักรถูกทำโทษ	๑๖.๘๒
อันดับ ๒	ถูกทำโทษอย่างไม่ยุติธรรม	๒๖.๖๗	ถูกทำโทษอย่างไม่ยุติธรรม	๑๗.๘๕
อันดับ ๓	ทำโทษรุนแรงเกินกว่าเหตุ	๑๒.๖๖	ไม่เคยถูกทำโทษเลย	๕.๑๓
อันดับ ๔	ไม่เคยถูกทำโทษเลย	๓.๖๗	ทำโทษรุนแรงเกินกว่าเหตุ	๐
อันดับ ๕	ไม่อยากให้ทำโทษ	๐.๓๓	ไม่อยากให้ทำโทษ	๐

ตาราง ๕๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและ
และเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่อถูกทำโทษ

๒๒ เวลาเรอดูกทำโทษ รู้สึกอย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) สำนึกผิด	๑๕๕	๑๘	๕๑.๖๗	๘๘.๗๒	๐.๓๘
๒) น้อยใจเพราะไม่ยุติธรรม	๓๓	๘	๑๑.๐๐	๑๐.๒๒	๐.๓๖
๓) ขยากแก่แค้นบิดามารดา	๗	๐	๓.๓๓	๐	*๘.๓๒
๔) ขยากไปโทษมัน	๕๘	๑๑	๑๘.๖๗	๒๘.๒๐	*๒.๘๘
๕) ขยากทำลายตัวเอง	๒	๒	๒.๐๐	๕.๑๓	*๑๐.๘๗
๖) เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๓๐	๑	๑๐.๐๐	๒.๕๖	*๕.๐๖
๗) ไม่เคยถูกทำโทษ	๑๐	๒	๓.๓๓	๕.๑๓	*๓.๕๓
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๕ เมื่อถูกทำโทษทั้งเด็กชายและเด็กหญิงมีความรู้สึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเรื่องคือได้
ในข้อกระทงย่อยที่สาม,สี่,ห้า,หกและเจ็ด หมายความว่า เมื่อถูกทำโทษเด็กชายขยากแก่แค้นบิดา
มารดาและเฉยๆ ไม่ยินดียินร้ายมากกว่าเด็กหญิง เมื่อถูกทำโทษเด็กหญิงขยากไปโทษมัน, ขยาก
ทำลายตัวเองและไม่เคยถูกทำโทษเลยมากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทาง
สถิติ แคมีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	สำนึกผิด	๕๑.๖๗	สำนึกผิด	๘๘.๗๒
อันดับ ๒	ขยากไปโทษมัน	๑๘.๖๗	ขยากไปโทษมัน	๒๘.๒๐
อันดับ ๓	น้อยใจเพราะไม่ยุติธรรม	๑๑.๐๐	น้อยใจเพราะไม่ยุติธรรม	๑๐.๒๒
อันดับ ๔	เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๑๐.๐๐	ขยากทำลายตัวเอง	๕.๑๓
อันดับ ๕	ไม่เคยถูกทำโทษ	๓.๓๓	ไม่เคยถูกทำโทษ	๕.๑๓

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๖	อยากแก้แค้นบิดามารดา	๒.๓๓	เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๒.๕๖
อันดับ ๗	อยากทำลายตัวเอง	๒.๐๐	อยากแก้แค้นบิดามารดา	๐

ตาราง ๕๖ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความสนใจของบิดามารดา

๒๗ บิดามารดาสนใจเธอ เพียงไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) สนใจมากที่สุด	๒๔	๒	๘.๐๐	๕.๑๓	* ๒.๓๕
๒) สนใจมาก	๕๕	๑๔	๑๘.๓๓	๓๕.๕๐	* ๕.๑๔
๓) สนใจปานกลาง	๑๖๔	๑๔	๕๘.๖๗	๓๕.๕๐	* ๒.๑๒
๔) ไม่สนใจ	๓๐	๖	๑๐.๐๐	๑๕.๓๔	* ๓.๑๓
๕) ไม่สนใจเลย	๒๗	๓	๙.๐๐	๓.๖๘	๐.๘๒
รวม	๓๐๐	๓๙	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๖ ความสนใจของบิดามารดาของเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชื่อถือได้ในเรื่องระยะหยงที่หนึ่งถึงสี่ หมายความว่า บิดามารดาของเด็กชายสนใจมากที่สุดและสนใจปานกลางมากกว่าบิดามารดาของเด็กหญิง บิดามารดาของเด็กหญิงสนใจมากและไม่สนใจมากกว่าบิดามารดาของเด็กชาย นอกนั้นก็แตกต่างกันอย่างไม่นัยสำคัญ มีอันดับดังนี้คือ

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	สนใจปานกลาง	๕๘.๖๗	สนใจปานกลาง	๓๕.๕๐
อันดับ ๒	สนใจมาก	๑๘.๓๓	สนใจมาก	๓๕.๕๐
อันดับ ๓	ไม่สนใจ	๑๐.๐๐	ไม่สนใจ	๑๕.๓๔
อันดับ ๔	ไม่สนใจเลย	๙.๐๐	ไม่สนใจเลย	๓.๖๘
อันดับ ๕	สนใจมากที่สุด	๘.๐๐	สนใจมากที่สุด	๕.๑๓

ตาราง ๕๗ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของเด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับความใกล้ชิดกับบิดามารดา

๒๔ เวลาใดที่เธอได้ใกล้ชิดกับบิดามารดามากที่สุด ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) รับประทานอาหาร	๑๖๖	๒๕	๕๕.๓๓	๖๘.๑๐	๐.๘๒
๒) กอนนอน	๕๕	๖	๑๘.๖๗	๑๘.๓๘	๑.๓๕
๓) ที่นอนตอนเช้า	๒๗	๕	๘.๐๐	๑๒.๘๒	*๒.๕๑
๔) ไปเที่ยว	๗	๑	๒.๓๓	๒.๕๖	*๗.๗๐
๕) ทำงาน	๑	๐	๐.๓๓	๐	*๘.๑๓
๖) ไม่มีเวลาใกล้ชิด	๕๐	๒	๑๓.๓๓	๕.๑๓	*๘.๐๖
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๗ ความใกล้ชิดกับบิดามารดาของเด็กชายแตกต่างกับเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญ เพื่อถือได้ในเรื่องระยะเวลาที่สามถึงหก หมายความว่า ความใกล้ชิดกับบิดามารดาของเด็กชายขณะทำงานและไม่มีเวลาได้ใกล้ชิดกันเลยมากกว่าเด็กหญิง ความใกล้ชิดกับบิดามารดาของเด็กหญิงขณะกอนนอนตอนเช้าและไปเที่ยวมีมากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มิฉะนั้นแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	รับประทานอาหาร	๕๕.๓๓	รับประทานอาหาร	๖๘.๑๐
อันดับ ๒	กอนนอน	๑๘.๖๗	กอนนอน	๑๘.๓๘
อันดับ ๓	ไม่มีเวลาใกล้ชิด	๑๓.๓๓	ที่นอนตอนเช้า	๑๒.๘๒
อันดับ ๔	ที่นอนตอนเช้า	๘.๐๐	ไม่มีเวลาใกล้ชิดกัน	๕.๑๓
อันดับ ๕	ไปเที่ยว	๒.๓๓	ไปเที่ยว	๒.๕๖
อันดับ ๖	ทำงาน	๐.๓๓	ทำงาน	๐

ตาราง ๕๔ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของเด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของนิคามารคาต่อเด็กเมื่อเปรียบเทียบกับพี่น้อง

๒๔ เมื่อเปรียบเทียบกับพี่น้องเธอ รู้สึกอย่างไร ?	X_1	X_2	p_1	p_2	t
๑) นิคามารคารักเธอมากกว่า	๓๒	๑๐	๑๐.๖๗	๒๕.๖๔	* ๗.๔๑
๒) นิคามารคารักพี่มากกว่า	๔๒	๓	๑๔.๐๐	๗.๖๔	* ๒.๔๑
๓) นิคามารคารักน้องมากกว่า	๔๔	๔	๒๔.๖๗	๒๓.๐๘	๑.๓๒
๔) นิคามารคาไม่รักใครเลย	๒๑	๐	๗.๐๐	๐	* ๗.๒๕
๕) นิคามารคารักเท่ากัน	๑๐๕	๑๖	๓๖.๓๓	๔๑.๐๓	๐.๔๕
๖) ไม่มีพี่น้อง	๗	๑	๒.๓๓	๒.๕๖	๐.๗๗
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๕ ความรู้สึกของนิคามารคาเมื่อเปรียบเทียบกับพี่น้องเด็กชายรู้สึกแตกต่างจากเด็กหญิง
อย่างมีนัยสำคัญ เชื่อถือได้ในร้อยละของชายที่หนึ่ง, สอง และสี่ หมายความว่า เมื่อเปรียบเทียบกับพี่น้อง
เด็กชายรู้สึกวานิคมารคารักพี่มากกว่าและนิคามารคาไม่รักใครเลยมากกว่าเด็กหญิง เด็กหญิงรู้สึก
วานิคมารคารักเธอมากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีอันคัมแตกต่าง
ต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันคัม ๑	รักเท่ากันทุกคน	๓๖.๓๓	รักเท่ากันทุกคน	๔๑.๐๓
อันคัม ๒	รักน้องมากกว่า	๒๔.๖๗	รักเธอมากกว่า	๒๕.๖๔
อันคัม ๓	รักพี่มากกว่า	๑๔.๐๐	รักน้องมากกว่า	๒๓.๐๘
อันคัม ๔	รักเธอมากกว่า	๑๐.๖๗	รักพี่มากกว่า	๗.๖๔
อันคัม ๕	ไม่รักใครเลย	๗.๐๐	ไม่มีพี่น้อง	๒.๕๖
อันคัม ๖	ไม่มีพี่น้อง	๒.๓๓	ไม่รักใครเลย	๐

๒) ระหว่างพี่น้องของเด็ก

ตาราง ๕๔ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตบของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วย
 ทวิค่า t เกี่ยวกับลักษณะพื้นของของ เด็ก

๓๐ พื้นของของ เธอเป็นอย่าง ไร ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) รักใคร่ปรองคองกันดี	๑๗๓	๒๐	๕๗.๖๗	๕๑.๒๘	๐.๖๗
๒) ชอบทะเลาะกันเสมอ	๒๘	๕	๙.๖๗	๒๓.๐๘	*๗.๓๕
๓) ชอบแข่งกันแรงเค้น	๕	๐	๓.๐๐	๐	*๕.๓๓
๔) มีความเกลียดชังกัน	๕	๑	๑.๖๗	๒.๕๗	*๕.๘๖
๕) เห็นแก่ตัว	๕	๑	๑.๖๗	๒.๕๗	*๕.๘๖
๖) ช่วยเหลือกันดี	๕๖	๖	๑๘.๖๗	๑๕.๓๘	๑.๐๘
๗) ไม่ให้ความช่วยเหลือ	๓	๐	๑.๐๐	๐	๒๐.๐๐
๘) ไม่รู้สึกอย่างไรต่อกัน	๑๕	๑	๕.๐๐	๒.๕๖	*๓.๕๕
๙) ไม่มีพื้นของ	๗	๑	๒.๓๓	๒.๕๖	*๗.๗๗
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๔ ลักษณะพื้นของของ เด็กชายแตกต่างจากลักษณะพื้นของของ เด็กหญิง อย่างมีนัยสำคัญ เชื่อถือ
 ได้ในข้อกระทงย่อยที่สอง, สาม, สี่, ห้า, เจ็ด, แปดและเก้า หมายความว่าพื้นของของ เด็กชายชอบแข่ง
 กันแรงเค้น, ไม่เคยให้ความช่วยเหลือกันเลยและไม่มีความรู้สึกอย่างไรต่ออีกมากกว่าพื้นของของ เด็ก
 หญิง พื้นของของ เด็กหญิงชอบทะเลาะกันเสมอ, มีความเกลียดชังกัน, เห็นแก่ตัวและไม่มีพื้นของมากกว่า
 พื้นของของ เด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มิอันคัมแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันคัม ๑	รักใคร่ปรองคองกันดี	๕๗.๖๗	รักใคร่ปรองคองกันดี	๕๑.๒๘
อันคัม ๒	ช่วยเหลือกันดี	๑๘.๖๗	ชอบทะเลาะกันเสมอ	๒๓.๐๘

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๓	ชอบทะเลาะกันเสมอ	๕.๖๗	ช่วยเหลือกันดี	๑๕.๓๘
อันดับ ๔	ไม่รู้สึกอย่างไรต่อกัน	๕.๐๐	มีความเกลียดชังกัน	๒.๕๗
อันดับ ๕	ชอบแข่งกีฬาแข่งกัน	๓.๐๐	เห็นแก่ตัว	๒.๕๗
อันดับ ๖	ไม่มีพี่น้อง	๒.๓๓	ไม่รู้สึกอย่างไรต่อกัน	๒.๕๖
อันดับ ๗	มีความเกลียดชังกัน	๑.๓๓	ไม่มีพี่น้อง	๒.๕๖
อันดับ ๘	เห็นแก่ตัว	๑.๓๓	ชอบแข่งกีฬาแข่งกัน	๐
อันดับ ๙	ไม่ช่วยเหลือกัน	๑.๐๐	ไม่ช่วยเหลือกัน	๐

ตาราง ๒๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคหของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของพี่น้อง

๓๑) พี่น้องมีความรู้สึกต่อเธออย่างไร	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) รักใคร่	๑๓๗	๒๓	๕๕.๖๗	๕๘.๕๘	๑.๖๗
๒) หวังดี	๔๔	๗	๒๔.๐๐	๑๗.๕๕	*๒.๒๔
๓) เมตตากรุณา	๑๔	๐	๖.๓๓	๐	*๗.๓๖
๔) เกลียดชัง	๑๗	๓	๕.๖๗	๗.๖๘	*๒.๒๐
๕) อิจฉาริษยา	๔	๑	๑.๓๓	๒.๕๖	*๔.๗๘
๖) เจ็บๆ ไม่เป็นศิโยนร้าย	๓๒	๔	๑๐.๖๗	๑๐.๒๖	๐.๒๔
๗) ไม่มีพี่น้อง	๗	๑	๒.๓๓	๒.๕๖	๐.๗๐
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๒๐ ความรู้สึกของพี่น้องต่อเด็กชายและต่อเด็กหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เรื่อยถือได้ใน
ข้อกระทงย่อยที่สอง, สาม, สี่, ห้า หมายความว่า พี่น้องของเด็กชายหวังดี, เมตตากรุณา, ต่อเด็กชาย
มากกว่าพี่น้องของเด็กหญิงและพี่น้องของเด็กหญิงเกลียดชัง และอิจฉาริษยาเด็กหญิงมากกว่าพี่น้อง
ของเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เรียงสถิติตามอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	รักใคร่	๕๕.๖๗	รักใคร่	๕๘.๕๘
อันดับ ๒	หวังดี	๒๔.๐๐	หวังดี	๑๗.๕๕
อันดับ ๓	เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๑๐.๖๗	เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๑๐.๒๖
อันดับ ๔	เมตตากรุณา	๖.๓๓	เกลียดชัง	๗.๖๕
อันดับ ๕	เกลียดชัง	๕.๖๗	ชิงชังริษยา	๒.๕๖
อันดับ ๖	ไม่มีที่นอน	๒.๓๓	ไม่มีที่นอน	๒.๕๖
อันดับ ๗	ชิงชังริษยา	๑.๓๓	เมตตากรุณา	๐

ตาราง ๒๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าความของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกละอาย

๓๒ เชนมีความรู้สึกอย่างไร ต่อตนเอง ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) รักทุกๆ คน	๑๕๒	๒๕	๖๕.๐๐	๗๕.๓๖	๐.๕๕
๒) เกลียดทุกๆ คน	๕	๐	๓.๐๐	๐	* ๘.๓๓
๓) บางคนเกลียด	๕๗	๗	๑๕.๖๗	๑๗.๕๕	๐.๘๗
๔) ไม่อยากให้เขาได้ดีกว่า	๐	๐	๐	๐	๐
๕) อยากให้ทุกคนได้ดี	๕๕	๒	๑๕.๐๐	๕.๑๓	* ๕.๓๕
๖) ไม่มีที่นอน	๗	๐	๒.๓๓	๒.๕๖	๐.๗๗
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๒๐ เด็กชายมีความรู้สึกต่อตนเองแตกต่างจากเด็กหญิงอย่างมีนัยสำคัญ เรือถือได้ในข้อกระทง
ย่อยที่สอง, ทำ หมายความว่า เด็กชายมีความรู้สึกทั้งนี้ต่อตนเองคือ เกลียดทุกๆ คน และอยากให้ทุกคน
ได้ดีมากกว่าเด็กหญิง นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เรืองสถิติแต่มิอันดับแตกต่างกันคือ

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	รักทุกๆ คน	๒๘.๐๐	รักทุกๆ คน	๓๘.๓๖
อันดับ ๒	รักบางคนเกลียดบางคน	๑๕.๖๗	รักบางคนเกลียดบางคน	๑๗.๕๕
อันดับ ๓	อยากให้ทุกคนได้ดี	๑๕.๐๐	อยากให้ทุกคนได้ดี	๕.๑๓
อันดับ ๔	เกลียดทุกๆ คน	๓.๐๐	ไม่มีที่นอ	๓.๕๖
อันดับ ๕	ไม่มีที่นอ	๒.๓๓	เกลียดทุกๆ คน	๐
อันดับ ๖	ไม่ขอให้เขาได้ดีกว่า	๐	ไม่ขอให้เขาได้ดีกว่า	๐

ตาราง ๖๒ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของเด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับการหาทางออกเมื่อมีความทุกข์

๓๓ เวลาที่มีความทุกข์ เคยทำอย่างไร ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) ระบายให้ที่ๆ นอๆ ฟัง	๔๕	๖	๑๕.๐๐	๑๕.๓๘	๐.๑๕
๒) ไม่เคยปรึกษาที่นอเลย	๘๗	๘	๒๘.๐๐	๑๐.๒๖	*๕.๑๖
๓) ไม่คิดว่าที่นอจะช่วยให้	๒๐	๓	๖.๖๗	๓.๖๘	๐.๘๕
๔) ปรึกษาคณะที่ปรึกษา	๘๒	๑๘	๓๐.๖๗	๓๕.๘๐	๑.๐๐
๕) ปรึกษาญาติผู้ใหญ่	๑๗	๑	๕.๖๗	๒.๕๖	*๓.๘๘
๖) ไม่ปรึกษาใครเลย	๓๒	๗	๑๐.๖๖	๑๗.๕๕	*๓.๘๐
๗) ปรึกษาเพื่อน	๐	๓	๐	๓.๖๘	*๕.๕๐
๘) ไม่มีที่นอ	๗	๑	๒.๓๓	๒.๕๗	๐.๘๐
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๖๒ เมื่อมีความทุกข์เด็กชายและเด็กหญิงจะหาทางออกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชื่อถือได้
ในข้อกระทงย่อยที่สอง, ห้า, หก, เจ็ด หมายความว่าเมื่อเด็กชายมีความทุกข์ ไม่เคยปรึกษาที่นอเลย,
ปรึกษาญาติผู้ใหญ่มากกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงไม่ปรึกษาใครเลย และปรึกษาเพื่อนมากกว่าเด็กชาย

นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ปรึกษามิตามารคา	๓๐.๖๗	ปรึกษามิตามารคา	๓๕.๕๐
อันดับ ๒	ไม่เคยปรึกษาทันทีเลย	๒๕.๐๐	ไม่ปรึกษาใครเลย	๑๗.๕๕
อันดับ ๓	ระบวยให้ทีๆ นองๆ ฟัง	๑๕.๐๐	ระบวยให้ทีๆ นองๆ ฟัง	๑๕.๓๘
อันดับ ๔	ไม่ปรึกษาใครเลย	๑๐.๖๖	ไม่เคยปรึกษาทันทีเลย	๑๐.๒๖
อันดับ ๕	ไม่คิดว่าทีนองจะช่วยให้	๖.๖๗	ไม่คิดว่าทีนองจะช่วยให้	๗.๖๕
อันดับ ๖	ปรึกษาญาติผู้ใหญ่	๕.๖๗	ปรึกษาเพื่อน	๗.๖๕
อันดับ ๗	ไม่มีทีนอง	๒.๓๓	ไม่มีทีนอง	๒.๕๗
อันดับ ๘	ปรึกษาเพื่อน	๐	ปรึกษาญาติผู้ใหญ่	๒.๕๖

ตาราง ๒๓ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับการแบ่งมันของกินของไรกับทีนอง

๓๔ เวลาที่มีของกินของไร ทำอย่างไร ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) แบ่งมันให้ทีๆ นองๆ	๒๐๖	๒๗	๒๕.๖๗	๒๕.๒๓	๐.๐๕
๒) ไม่แบ่งให้ทีๆ นองๆ	๑๗	๒	๕.๖๗	๕.๑๓	๐.๖๓
๓) แบ่งบางไม่แบ่งบาง	๗๐	๕	๒๓.๓๓	๒๓.๐๘	๐.๐๖
๔) ไม่มีทีนอง	๗	๑	๒.๓๓	๒.๕๖	๐.๗๗
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๒๓ การแบ่งมันของกินของไรกับทีนองของ เด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	แบ่งมันให้ทีๆ นองๆ	๒๕.๖๗	แบ่งมันให้ทีๆ นองๆ	๒๕.๒๓

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๒	แย่งบ้าง ไม่แย่งบ้าง	๒๓.๓๓	แย่งบ้าง ไม่แย่งบ้าง	๒๓.๐๘
อันดับ ๓	ไม่แย่งให้พี่ๆ น้องๆ	๕.๖๗	ไม่แย่งให้พี่ๆ น้องๆ	๕.๑๓
อันดับ ๔	ไม่แย่งพี่น้อง	๒.๓๓	ไม่แย่งพี่น้อง	๒.๕๖

ตาราง ๖๔ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าของของเด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับพี่น้อง

๓๕ เรือสัมพันธ์กับพี่น้องมาก เพียงไร ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) มากที่สุด	๕๑	๓	๓๐.๓๓	๓.๖๘	* ๕.๘๕
๒) มาก	๕๓	๑๕	๑๗.๖๗	๓๘.๕๖	* ๖.๒๕
๓) ปานกลาง	๑๑๐	๑๓	๓๖.๖๗	๓๓.๓๓	๐.๕๕
๔) น้อย	๒๒	๕	๘.๖๗	๑๒.๘๒	* ๒.๘๒
๕) น้อยมาก	๑๓	๒	๕.๓๓	๕.๑๓	๑.๒๑
๖) ไม่แย่งพี่น้อง	๗	๑	๒.๓๓	๒.๕๖	๐.๗๗
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๖๕ ความสัมพันธ์กับพี่น้องของเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชื้อถือได้ใน
ซอกทรงยอยที่หนึ่ง, สอง, ที่ หมายความว่าเด็กชายสัมพันธ์กับพี่น้องมากที่สุด, มากกว่าเด็กหญิง และ
เด็กหญิงสัมพันธ์กับพี่น้อง มาก, และน้อยมากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญเชิง
สถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ปานกลาง	๓๖.๖๗	มาก	๓๘.๕๖
อันดับ ๒	มากที่สุด	๓๐.๓๓	ปานกลาง	๓๓.๓๓
อันดับ ๓	มาก	๑๗.๖๗	น้อย	๑๒.๘๒

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๔	น้อย	๘.๖๗	มากที่สุด	๗.๖๘
อันดับ ๕	น้อยมาก	๘.๓๓	น้อยมาก	๕.๑๓
อันดับ ๖	ไม่มีที่นอน	๒.๓๓	ไม่มีที่นอน	๒.๕๖

๓) ญาติผู้ใหญ่กับเด็ก

ตาราง ๒๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าความของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับลักษณะของญาติผู้ใหญ่

๓๖ ญาติผู้ใหญ่ในยามเป็น อย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ชอบค่าไม่เว้นแต่ละวัน	๑๓	๓	๘.๓๓	๗.๖๘	* ๘.๗๓
๒) ชอบเก็บเงินเหลือเอาไว้เป็นคนดี	๑๒๒	๑๘	๘๐.๖๗	๘๖.๑๕	๐.๗๘
๓) ชอบพูดแต่พูดแต่ทะเลาะกัน	๖	๐	๒.๐๐	๐	* ๐.๐๐
๔) พูดตลกโกร่งง่าย	๕	๑	๑.๖๗	๒.๕๗	* ๘.๕๐
๕) ไม่มีความเป็นระเบียบ	๘	๐	๑.๓๓	๐	* ๖.๖๓
๖) ไม่มีประโยชน์ต่อครอบครัวเลย	๑	๑	๐.๓๓	๒.๕๗	๒๘.๐๐
๗) ใจน้อยเอาใจยาก	๘	๐	๒.๖๗	๐	* ๘.๖๑
๘) เจ้าระเบียบ	๒๑	๐	๗.๐๐	๐	* ๗.๒๘
๙) ใจดี	๖๑	๑	๒๐.๓๓	๒.๕๖	* ๒.๕๖
๑๐) เห็นแก่ตัว	๐	๓	๐	๗.๖๘	๑๕๓.๘๐
๑๑) ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๕๘	๑๒	๑๘.๖๗	๓๐.๗๗	* ๓.๑๘
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๒๕ ลักษณะญาติผู้ใหญ่ของเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชื่อถือได้ในข้อ

กระทั่งขอยที่หนึ่ง, สาม, สี่, ห้า, หก, เจ็ด, แปด, เก้า, สิบ, สิบเอ็ด หมายความว่าลักษณะญาติผู้ใหญ่ของ
เด็กชายขอมุแทนให้มีความรคาทะเลาะกัน, ไม่มีความเป็นระเบียบ, ใจน้อยเอาใจยาก, เจ้าระเบียบ,
ใจดี, มากกว่าญาติผู้ใหญ่ของเด็กหญิง และญาติผู้ใหญ่ของเด็กหญิงชอบคำไม่เว้นแต่ละวัน, พุคหงิกโกรธ,
ง่าย, ไม่มีประโยชน์ต่อครอบครัวเลย, เห็นแก่ตัวและไม่มีความยิ่งใหญ่มากกว่าของเด็กชาย ส่วนข้อกระทง
ขอยที่สองเพียงข้อเดียวที่แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันตบความสำคัญแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑ ขอมุแทนให้เป็นคนดี	๕๐.๖๗	๕๐.๖๗	๕๖.๑๕	๕๖.๑๕
อันดับ ๒ ใจดี	๒๐.๓๓	๒๐.๓๓	๓๐.๗๗	๓๐.๗๗
อันดับ ๓ ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๑๕.๖๗	๑๕.๖๗	๓.๖๕	๓.๖๕
อันดับ ๔ เจ้าระเบียบ	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๖๕	๓.๖๕
อันดับ ๕ ชอบคำไม่เว้นแต่ละวัน	๕.๓๓	๕.๓๓	๒.๕๗	๒.๕๗
อันดับ ๖ ใจน้อยเอาใจยาก	๒.๖๗	๒.๖๗	๒.๕๗	๒.๕๗
อันดับ ๗ ขอมุแทนพอมทะเลาะกัน	๒.๐๐	๒.๐๐	๒.๕๖	๒.๕๖
อันดับ ๘ พุคหงิกโกรธง่าย	๑.๖๗	๑.๖๗	๐	๐
อันดับ ๙ ไม่มีความเป็นระเบียบ	๑.๓๓	๑.๓๓	๐	๐
อันดับ ๑๐ ไม่มีประโยชน์ต่อครอบครัวเลย	๐.๓๓	๐.๓๓	๐	๐
อันดับ ๑๑ เห็นแก่ตัว	๐	๐	๐	๐

ตาราง ๒๒ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคตมของเด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับจำนวนญาติผู้ใหญ่

๓๗ ญาติผู้ใหญ่ในนาม กี่คน ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) ๑ - ๒	๑๕๑	๒๐	๕๐.๓๓	๕๑.๒๕	๐.๑๑
๒) ๓ - ๔	๒๕	๓	๒๒.๖๗	๑๓.๕๕	๑.๓๖
๓) ๕ - ๖	๑๐	๐	๓.๓๓	๐	* ๕.๑๒
๔) มากกว่า ๖	๑๒	๐	๕.๐๐	๐	* ๓.๕๕

ตาราง ๖๖ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับจำนวนญาติผู้ใหญ่ (ต่อ)

๓๗ ญาติผู้ใหญ่ในน้ำมึกักน ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๕) ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๕๕	๑๒	๑๕.๖๗	๓๐.๗๗	*๓.๑๕
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๖๖ จำนวนญาติผู้ใหญ่ซึ่ง เด็กหญิงและเด็กชายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชื่อถือได้ในข้อ
กระทงย่อยที่สาม,สี่,ห้า, หมายความว่าจำนวนญาติผู้ใหญ่ของเด็กชายที่มีจำนวนห้าถึงหกคน,มากกว่า
หกคน มากกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงไม่มีญาติผู้ใหญ่มากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มี
นัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	๑ - ๒ คน	๕๐.๓๓	๑ - ๒ คน	๕๑.๒๘
อันดับ ๒	๓ - ๔ คน	๒๒.๖๗	ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๓๐.๗๗
อันดับ ๓	ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๑๕.๖๗	๓ - ๔ คน	๑๗.๕๕
อันดับ ๔	มากกว่า ๒ คน	๕.๐๐	๕ - ๖ คน	๐
อันดับ ๕	๕ - ๖ คน	๓.๓๓	มากกว่า ๖ คน	๐

ตาราง ๖๖ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับจำนวนญาติผู้ใหญ่ (ต่อ)

๓) ญาติผู้ใหญ่ในบ้านมีกี่คน ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๔) ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๕๕	๑๒	๑๕.๖๗	๓๐.๗๗	*๓.๑๕
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๖๖ จำนวนญาติผู้ใหญ่หรือเด็กหญิงและเด็กชายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชื่อถือได้ในเรื่อง
กระหยดยอยที่สาม,สี่,ห้า, หมายความว่าจำนวนญาติผู้ใหญ่ของเด็กชายที่มีจำนวนห้าถึงหกคน,มากกว่า
หกคน มากกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงไม่มีญาติผู้ใหญ่มากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มี
นัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	๑ - ๒ คน	๕๐.๓๓	๑ - ๒ คน	๕๑.๒๕
อันดับ ๒	๓ - ๔ คน	๒๒.๖๗	ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๓๐.๗๗
อันดับ ๓	ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๑๕.๖๗	๓ - ๔ คน	๑๗.๕๕
อันดับ ๔	มากกว่า ๒ คน	๕.๐๐	๕ - ๖ คน	๐
อันดับ ๕	๕ - ๖ คน	๓.๓๓	มากกว่า ๖ คน	๐

ตาราง ๒๗ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของเด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของญาติผู้ใหญ่

๓๘ เหมมีความรู้สึกของญาติผู้ใหญ่อย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) รัก เคารพ	๒๐๕	๑๘	๒๘.๓๓	๔๖.๑๕	* ๒.๐๐
๒) เกือบครึ่ง	๕	๑	๓.๐๐	๒.๕๗	๑.๐๕
๓) รำคาญ	๘	๓	๒.๖๗	๗.๖๕	* ๑๓.๕๕
๔) เฉยๆ	๑๕	๓	๖.๓๓	๗.๖๕	๑.๓๕
๕) ไม่ชอบ	๐	๒	๐	๕.๑๓	* ๑๘.๑๓
๖) ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๕๕	๑๒	๑๕.๖๗	๓๐.๗๗	* ๓.๑๕
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๒๗ เด็กชายและเด็กหญิงมีความรู้สึกของญาติผู้ใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เรือถือได้ในข้อ
กระขยอบที่หนึ่ง, สาม, ห้าหก หมายความว่าเด็กชายรัก เคารพญาติผู้ใหญ่มากกว่าเด็กหญิง และเด็ก
หญิงรำคาญ, ไม่ชอบ, และไม่มีญาติผู้ใหญ่มากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ จึง
สถิติ แต่มิขึ้นคัมแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	รัก เคารพ	๒๘.๓๓	รัก เคารพ	๔๖.๑๕
อันดับ ๒	ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๑๕.๖๗	ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๓๐.๗๗
อันดับ ๓	เฉยๆ	๖.๓๓	เฉยๆ	๗.๖๕
อันดับ ๔	เกือบครึ่ง	๓.๐๐	รำคาญ	๗.๖๕
อันดับ ๕	รำคาญ	๒.๖๗	ไม่ชอบ	๕.๑๓
อันดับ ๖	ไม่ชอบ	๐	เกือบครึ่ง	๒.๕๗

ตาราง ๒๔ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของญาติผู้ใหญ่

๓๕ ญาติผู้ใหญ่มีความรู้สึกต่อ เธออย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) รักและเอ็นดู	๓๓	๑๒	๒๕.๖๓	๓๐.๓๓	๑.๑๖
๒) อยากให้โต	๑๓๔	๔	๕๖.๐๐	๒๐.๕๑	* ๕.๓๖
๓) ไม่อยากให้โต	๕	๑	๑.๖๓	๒.๕๖	* ๕.๕๕
๔) กลียดชัง	๔	๒	๒.๖๖	๕.๑๓	* ๖.๐๒
๕) เฉยๆ	๑๓	๔	๕.๓๓	๑๐.๒๖	* ๓.๓๐
๖) ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๕๕	๑๒	๑๕.๖๓	๓๐.๓๓	* ๓.๑๕
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๒๔ ความรู้สึกของญาติผู้ใหญ่ต่อเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเชิงสถิติ เชื่อ
ถือได้ในซอกกระงะขอยที่สองถึงหก หมายความว่าญาติผู้ใหญ่ของเด็กชายอยากให้โต, มากกว่าญาติ
ผู้ใหญ่ของเด็กหญิงและญาติผู้ใหญ่ของเด็กหญิงไม่อยากให้โต, กลียดชัง, เฉยๆ, และไม่มีญาติผู้ใหญ่
มากกว่าญาติผู้ใหญ่ของเด็กชาย ส่วนซอกกระงะขอยที่หนึ่งแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่
มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	อยากให้โต	๕๖.๐๐	รักและเอ็นดู	๓๐.๓๓
อันดับ ๒	รักและเอ็นดู	๒๕.๖๓	ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๓๐.๓๓
อันดับ ๓	ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๑๕.๖๓	อยากให้โต	๒๐.๕๑
อันดับ ๔	เฉยๆ	๕.๓๓	เฉยๆ	๑๐.๒๖
อันดับ ๕	กลียดชัง	๒.๖๖	กลียดชัง	๕.๑๓
อันดับ ๖	ไม่อยากให้โต	๑.๖๓	ไม่อยากให้โต	๒.๕๖

๘) ความรู้สึกของเด็กต่อสภาพภายในครอบครัว
 ตาราง ๖๘ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงด้วย
 ค่า t เกี่ยวกับความว่าพอใจ

๘) เคยรู้สึกว่าเป็นหรือไม่	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ไม่เคยพบความสนใจเลย	๓๑	๘	๑๐.๓๓	๑๐.๒๖	๐.๐๘
๒) ว่าเป็นมาก	๕๓	๑๐	๑๗.๖๗	๒๕.๖๘	* ๒.๕๘
๓) บางครั้งรู้สึกแต่ไม่บ่อยนัก	๑๘๑	๑๘	๖๓.๖๗	๓๕.๘๖	* ๒.๗๒
๔) ไม่เคยรู้สึกเลย	๒๕	๑๑	๘.๓๓	๒๘.๒๐	* ๑๑.๕๐
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๖๘ ความว่าพอใจของเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือถือได้ในข้อสรุปของข้อที่สอง, สาม, สี่ หมายความว่าเด็กชายเคยรู้สึกว่าเป็นแต่ไม่บ่อยนักมากกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงว่าเป็นมากและไม่เคยรู้สึกเลยมากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติแต่มีอันที่แตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	บางครั้งรู้สึกแต่ไม่บ่อยนัก	๖๓.๖๗	บางครั้งรู้สึกแต่ไม่บ่อยนัก	๓๕.๘๖
อันดับ ๒	ว่าเป็นมาก	๑๗.๖๗	ไม่เคยรู้สึกเลย	๒๘.๒๐
อันดับ ๓	ไม่เคยพบความสนใจเลย	๑๐.๓๓	ว่าเป็นมาก	๒๕.๖๘
อันดับ ๔	ไม่เคยรู้สึกเลย	๘.๓๓	ไม่เคยพบความสนใจเลย	๑๐.๒๖

ตาราง ๗๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับการหาทางออกเมื่อว่าหัวใจ

๗๐ เมื่อว่าหัวใจเธอทำอย่างไร	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ร้องไห้	๑	๐	๐.๓๓	๐	* ๘.๑๓
๒) ทำสิ่งแปลกๆ เพื่อเรียกความสนใจ	๗๒	๓	๑๐.๖๗	๓.๖๘	๑.๗๘
๓) ออกเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูง	๑๘๖	๑๒	๘๘.๖๗	๓๐.๗๗	* ๒.๒๘
๔) นิ่งเงียบกลางวัน	๓๑	๗	๑๐.๓๓	๑๓.๘๕	* ๘.๑๘
๕) ทำงานทำ	๒๘	๕	๒๑.๓๓	๑๒.๘๒	* ๒.๕๓
๖) อ่านหนังสือเสร์ๆ	๑	๑	๐.๓๓	๒.๕๖	* ๒๓.๘๘
๗) ไม่เคยรู้สึกเลย	๒๕	๑๑	๘.๓๘	๒๘.๒๑	* ๑๑.๕๐
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๗๐ เมื่อว่าหัวใจเด็กชายและเด็กหญิงมีการแสดงออกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชื่อถือได้
ในข้อระงะขอยยที่หนึ่ง, สาม, สี่, ห้า, หก, เจ็ด หมายความว่าเมื่อว่าหัวใจเด็กชายจะต้องให้, ออก
เที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูง, ทำงานทำ, มากกว่าเด็กหญิง และเมื่อเด็กหญิงว่าหัวใจ จะนิ่งเงียบกลางวัน,
อ่านหนังสือเสร์ๆ และไม่เคยรู้สึกว่าหัวใจเลยมากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ
เชิงสถิติ แต่มิฉะนั้นต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ออกเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูง	๘๘.๖๗	ออกเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูง	๓๐.๗๗
อันดับ ๒	ทำงานทำ	๒๑.๓๓	ไม่เคยรู้สึกเลย	๒๘.๒๑
อันดับ ๓	ทำสิ่งแปลกๆ เพื่อเรียกความสนใจ	๑๐.๖๗	นิ่งเงียบกลางวัน	๑๓.๘๕
อันดับ ๔	นิ่งเงียบกลางวัน	๑๐.๓๓	ทำงานทำ	๑๒.๘๒
อันดับ ๕	ไม่เคยรู้สึกเลย	๘.๓๘	ทำสิ่งแปลกๆ เพื่อเรียกความสนใจ	๓.๖๘

	เด็กชาย	รอยละ	เด็กหญิง	รอยละ
อันดับ ๖ รองให้		๐.๓๓	อ่านหนังสือเสิร์ฟ	๒.๕๖
อันดับ ๗ อ่านหนังสือเสิร์ฟ		๐.๓๓	รองให้	๐

ตาราง ๗๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับสาเหตุที่เด็กทำผิดต่างๆ ที่รู้

๘๒ ที่เรขอทำอะไรผิดต่างๆ ที่รู้ เพราะต้องการอะไร ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) ประชดปิตามารคา	๕๕	๑๕	๑๕.๖๗	๓๕.๕๐	* ๕.๕๓
๒) ประชดคนอื่นที่เรอไม่พอใจ	๕๕	๕	๑๖.๐๐	๒๓.๐๗	* ๒.๕๕
๓) ระบายความคับแค้นใจ	๑๐๐	๒	๓๓.๓๓	๕.๑๓	* ๕.๖๑
๔) ระบายความโกรธ	๗๑	๕	๒๓.๖๗	๑๒.๔๒	* ๒.๕๒
๕) เพื่อนชักนำ	๑๗	๐	๕.๖๗	๐	* ๗.๓๖
๖) ต้องการเงิน	๕	๗	๑.๓๓	๑๗.๕๕	* ๓๖.๑๑
๗) คิดเป็นนิสัย	๐	๒	๐	๕.๑๓	* ๖๔.๑๓
๘) สนุก	๑	๐	๐.๓๓	๐	* ๕.๑๓
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๗๑ สาเหตุที่เด็กชายและเด็กหญิงทำผิดต่างๆ ที่รู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อระทงขอย
ที่หนึ่งถึงแปด หมายความว่าสาเหตุของการกระทำผิดที่เนื่องมาจากต้องการระบายความคับแค้นใจ,
ระบายความโกรธ, เพื่อนชักนำและความสนุกนั้น เด็กชายมีมากกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงมีสาเหตุมา
จากต้องการประชดปิตามารคา, ประชดคนอื่นที่ไม่พอใจ, ต้องการเงิน, และคิดเป็นนิสัยมากกว่าเด็กชาย
อันดับสาเหตุของการกระทำผิดแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	รอยละ	เด็กหญิง	รอยละ
อันดับ ๑ ระบายความคับแค้นใจ		๓๓.๓๓	ประชดปิตามารคา	๓๕.๕๐

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๒	ระบายนวกรรม	๒๓.๖๗	ประชคนอื่นที่ไม่พอใจ	๒๓.๐๗
อันดับ ๓	ประชคนมารคา	๑๘.๖๗	ตองการเงิน	๑๗.๘๘
อันดับ ๔	ประชคนอื่นที่ไม่พอใจ	๑๖.๐๐	ระบายนวกรรม	๑๒.๘๒
อันดับ ๕	เพื่อนรักนำ	๕.๖๗	ระบายนวกรรมกับแกใจ	๕.๑๓
อันดับ ๖	ตองการเงิน	๑.๓๓	ตักเป็นนิสัย	๕.๑๓
อันดับ ๗	สนุก	๐.๓๓	เพื่อนรักนำ	๐
อันดับ ๘	ตักเป็นนิสัย	๐	สนุก	๐

ตาราง ๗๒ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของเด็กชายและเด็กหญิงด้วย
 ค่า t เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เด็กตองคดี

๘๓ มีสาเหตุใบบางที่ทำให้เธอ ทำควมผิด ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) ขาดควมยังตัก	๑๖๕	๑๒	๕๕.๐๐	๓๐.๗๗	*๒.๗๕
๒) ไม่รู้ว่าผิดหรือถูก	๑๑	๕	๓.๖๗	๑๒.๘๘	*๓.๐๗
๓) บิดามารคาไม่ชมรม	๑๑	๐	๓.๖๗	๐	*๗.๘๘
๔) ควมยากจน	๒๕	๑๑	๘.๓๓	๒๔.๒๑	*๑๑.๕๒
๕) เพื่อนรักนำ	๘๓	๑๐	๒๗.๖๗	๒๕.๖๘	๐.๘๘
๖) ไม่คังใจ	๐	๑	๐	๒.๕๖	๓๒.๐๐
๗) ตนเองไม่คิ	๓	๐	๑.๐๐	๐	๕๐.๐๐
๘) ถูกกลาวหา	๒	๐	๐.๖๖	๐	*๕.๖๕
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๗๒ สาเหตุที่ทำให้เด็กหญิงและเด็กชายตองคดีแตกต่างกันอบ้างมีนัยสำคัญเชือถือได้ในข้อ
 กระหงอยยที่หนึ่งถึงสี่, หกถึงแปด หมายความว่าสาเหตุที่เด็กชายตองคดีเพราะขาดควมยังตักบิดา
 มารคาไม่ชมรม, ถูกกลาวหา, ตนเองไม่คิมากกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงตองคดีเพราะไม่รู้ว่าผิดหรือ
 ถูก

ถูก, ความยากจนและไม่ตั้งใจ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ขาดความขี้เกียจ	๕๕.๐๐	ขาดความขี้เกียจ	๓๐.๗๗
อันดับ ๒	เพื่อนรักนำ	๒๗.๖๗	ความยากจน	๒๔.๒๑
อันดับ ๓	ความยากจน	๘.๓๓	เพื่อนรักนำ	๒๕.๖๘
อันดับ ๔	ไม่รู้ว่ามีหรือถูก	๓.๖๗	ไม่รู้ว่ามีหรือถูก	๑๒.๘๒
อันดับ ๕	บิตามารคาไม่ชอบ	๓.๖๗	ไม่ตั้งใจ	๒.๕๖
อันดับ ๖	ตนเองไม่คิด	๑.๐๐	บิตามารคาไม่ชอบ	๐
อันดับ ๗	ถูกกล่าวหา	๐.๖๖	ตนเองไม่คิด	๐
อันดับ ๘	ไม่ตั้งใจ	๐	ถูกกล่าวหา	๐

ตาราง ๗๓ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคะแนนของเด็กชายและเด็กหญิงด้วย
 ค่า t เกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้ไม่สนใจมากที่สุด

๔๔ สิ่งที่ทำให้ไม่สนใจมากที่สุดคืออะไร ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) บ้าน	๔๔	๘	๑๘.๖๗	๒๐.๕๑	* ๒.๓๓
๒) บิตามารคา	๗๘	๖	๒๘.๖๗	๑๕.๓๘	* ๒.๓๖
๓) บิคาเลี้ยงหรือมารคาเลี้ยง	๖๓	๗	๒๑.๐๐	๑๗.๕๕	๐.๘๓
๔) ฟินองรวมบิตามารคา	๖	๐	๒.๐๐	๐	* ๑๐.๐๐
๕) ฟินองต่างบิตามารคา	๘	๒	๓.๐๐	๕.๑๓	* ๘.๖๓
๖) ญาติผู้ใหญ่	๘	๐	๒.๖๗	๐	* ๘.๖๑
๗) ฐานะทางการเงิน	๗๖	๕	๒๘.๓๓	๒๓.๐๘	๐.๕๘
๘) เพื่อน	๒๐	๐	๖.๖๖	๐	* ๗.๓๖
๙) ไม่มี	๐	๗	๐	๑๗.๕๕	๒๒* ๘.๓๗
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๗๓ สิ่งที่เกิดขายและเกิดหญิงไม่สบายใจมากที่สุดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เรือถือไว้ในข้อ
 กระทบย่อยที่หนึ่ง, สอง, สี่, ห้า, หก, แปด, เก้า หมายความว่าสิ่งที่ทำให้เกิดขายไม่สบายใจมากที่สุด
 คือบิกามารคา, ฟินองรวมบิกามารคา, ญาตียูใหญ่, เพ็ณ มากกว่าเกิดหญิงและสิ่งที่ทำให้เกิดหญิงไม่
 สบายใจมากที่สุดคือ บ้าน, ฟินองต่างบิกามารคา และไม่มีอะไรที่ทำให้ไม่สบายใจมากกว่าเกิดขาย
 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เกิดขาย	ร้อยละ	เกิดหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ฐานะทางการเงิน	๒๕.๓๓	ฐานะทางการเงิน	๒๓.๐๘
อันดับ ๒	บิกามารคา	๒๔.๖๗	บ้าน	๒๐.๕๑
อันดับ ๓	บิคาเลี้ยงหรือมารคาเลี้ยง	๒๑.๐๐	บิคาเลี้ยงหรือมารคาเลี้ยง	๑๗.๘๕
อันดับ ๔	บ้าน	๑๔.๖๗	ไม่มีอะไรที่ทำให้ไม่สบายใจ	๑๗.๘๕
อันดับ ๕	เพ็ณ	๖.๖๖	บิกามารคา	๑๕.๓๘
อันดับ ๖	ฟินองต่างบิกามารคา	๓.๐๐	ฟินองต่างบิกามารคา	๕.๑๓
อันดับ ๗	ญาตียูใหญ่	๒.๖๗	ฟินองรวมบิกามารคา	๐
อันดับ ๘	ฟินองรวมบิกามารคา	๒.๐๐	ญาตียูใหญ่	๐
อันดับ ๙	ไม่มีอะไรที่ทำให้ไม่สบายใจ	๐	เพ็ณ	๐

ตาราง ๗๔ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคหของ เกิดขายและเกิดหญิงด้วย
 ค่า t เกี่ยวกับความแปรปรวนของเกิด

๕๕ ถ้าเลือกใดเธอจะเลือกสิ่งใด เป็นครั้งแรก ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) ความรักจากบิกามารคา	๑๘๘	๒๘	๖๒.๖๗	๗๑.๗๕	*๘.๘๘
๒) ความรักใคร่ปรองคองของฟีนอง	๑๘	๓	๖.๓๓	๗.๖๘	๑.๓๕
๓) ความมั่งมีเงินทอง	๑๘	๑	๘.๖๗	๒.๕๗	*๓.๑๘
๔) ความรักใคร่ระหว่างญาตียูใหญ่	๕	๐	๑.๖๗	๐	*๒.๐๐
๕) ขาซีพท์	๒๑	๒	๗.๐๐	๕.๑๓	*๑.๘๓
๖) การศึกษา	๘๑	๓	๑๓.๖๗	๗.๖๘	*๒.๘๑

ตาราง ๓๔ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของ เด็กชายและเด็กหญิงควม
ค่า t เกี่ยวกับความปรารถนาของ เด็ก (ต่อ)

๔๕ ถ้าเลือกใดเธอจะเลือกสิ่งใด เป็นสิ่งแรก ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๓) บ้านที่นาอยู่	๓	๒	๒.๓๓	๕.๑๓	* ๓.๓๘
๔) เพื่อนที่รัก	๔	๐	๑.๓๓	๐	* ๑๖.๖๓
๕) บวช	๑	๐	๐.๓๓	๐	* ๘.๑๓
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๓๕ ความปรารถนาของ เด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เรือถือได้ ในข้อ
กระพยอยที่หนึ่ง, สาม, สี่, หก, เจ็ด, แปด, เก้า หมายความว่า เด็กชายมีความปรารถนาความ
มีเงินทอง, ความรักใคร่ระหว่างญาติผู้ใหญ่, อาชีพที่รัก, การศึกษา, เพื่อนที่รักและบวช มากกว่าเด็กหญิง
และเด็กหญิงปรารถนาความรักจากบิดามารดาและบ้านที่นาอยู่มากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกัน
ไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิฉะนั้นแตกต่างกันดังนี้

เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑ ความรักจากบิดามารดา	๒๒.๖๓	ความรักจากบิดามารดา	๓๑.๓๘
อันดับ ๒ การศึกษา	๑๓.๖๓	ความรักใคร่ปรองคองของพี่น้อง	๓.๖๘
อันดับ ๓ อาชีพที่รัก	๓.๐๐	การศึกษา	๓.๖๘
อันดับ ๔ ความรักใคร่ปรองคองของพี่น้อง	๒.๓๓	อาชีพที่รัก	๕.๑๓
อันดับ ๕ ความมีเงินทอง	๘.๖๓	บ้านที่นาอยู่	๕.๑๓
อันดับ ๖ บ้านที่นาอยู่	๒.๓๓	ความมีเงินทอง	๒.๕๓
อันดับ ๗ ความรักใคร่ระหว่างญาติผู้ใหญ่	๑.๖๓	ความรักใคร่ระหว่างญาติผู้ใหญ่	๐
อันดับ ๘ เพื่อนที่รัก	๑.๓๓	เพื่อนที่รัก	๐
อันดับ ๙ บวช	๐.๓๓	บวช	๐

ตาราง ๑๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงทวย
 ตา t เกี่ยวกับความต้องการของ เด็กต้องการปฏิบัติคนของผู้อื่น

๘๖ เรือต้องการให้คนอื่นปฏิบัติ ต่อเขาอย่างไร ?	X ₁	X ₂	p ₁	p ₂	t
๑) ภัยความรัก	๘๐	๑๑	๒๖.๖๗	๒๘.๒๑	๐.๓๘
๒) ภัยความเข้าใจ	๓๓	๗	๒๘.๓๓	๑๗.๘๕	*๘.๑๗
๓) ภัยความเค็มอกเค็มใจ	๘๘	๘	๑๖.๓๓	๑๐.๒๖	*๒.๗๘
๔) ภัยความยุติธรรม	๘๘	๑๖	๒๘.๓๓	๘๑.๐๒	*๒.๒๘
๕) ภัยความเข้มงวดกวดขัน	๑๐	๑	๓.๓๘	๒.๕๖	๑.๗๐
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๕ ความต้องการของเด็กชายและเด็กหญิงต่อการปฏิบัติคนของผู้อื่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
 เชื่อกันได้ในข้อกระทงย่อยที่สองถึงสี่ หมายความว่าเด็กชายต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อตนด้วยความเข้าใจ,
 และภัยความเค็มอกเค็มใจมากกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อตนด้วยยุติธรรม
 มากกว่าเด็กชายนอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่มันต่างกันแตกต่างกันดังนี้

เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑ ภัยความยุติธรรม	๒๘.๓๓	ภัยความยุติธรรม	๘๑.๐๒
อันดับ ๒ ภัยความรัก	๒๖.๖๗	ภัยความรัก	๒๘.๒๑
อันดับ ๓ ภัยความเข้าใจ	๒๘.๓๓	ภัยความเข้าใจ	๑๗.๘๕
อันดับ ๔ ภัยความเกรงอกเกรงใจ	๑๖.๓๓	ภัยความเค็มอกเค็มใจ	๑๐.๒๖
อันดับ ๕ ภัยความเข้มงวดกวดขัน	๓.๓๘	ภัยความเข้มงวดกวดขัน	๒.๕๖

ตาราง ๗๖ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกว่ามีผู้อื่นเข้าใจตนเพียงไร

๘๗ เธอรู้สึกว่ามีคนอื่นเข้าใจเธอไหม ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) มีมาก	๒๐	๕	๖.๖๗	๑๒.๘๒	* ๕.๓๕
๒) ไม่ค่อยมี	๑๗๕	๒๔	๕๘.๓๓	๖๑.๕๘	๐.๓๒
๓) ไม่มีเลย	๑๐๕	๑๐	๓๕.๐๐	๒๕.๖๘	๑.๖๕
รวม	๓๐๐	๓๙	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๗๖ ความรู้สึกว่ามีผู้อื่นเข้าใจตนเพียงไรของเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
เชื่อถือได้ในข้อหระทงขอยที่หนึ่ง หมายความว่าเด็กหญิงรู้สึกว่ามีผู้อื่นเข้าใจตนมากและมากกว่าเด็ก
ชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติและมีอันคัมคังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันคัม ๑ ไม่ค่อยมี	๕๘.๓๓	ไม่คอยมี	๖๑.๕๘	
อันคัม ๒ ไม่มีเลย	๓๕.๐๐	ไม่มีเลย	๒๕.๖๘	
อันคัม ๓ มีมาก	๖.๖๗	มีมาก	๑๒.๘๒	

ตาราง ๗๗ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับทัศนคติต่อโลกที่ตนอาศัยอยู่

๘๘ เธอรู้สึกว่าโลกนี้เป็นอย่างไร ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) ไม่ยุติธรรม	๘๘	๑๐	๑๖.๓๓	๒๕.๖๘	* ๓.๒๘
๒) มีแต่การแก่งแย่งชิงดี	๖๒	๑๑	๒๐.๖๗	๒๘.๒๑	* ๒.๑๐
๓) โหดร้าย	๑๐	๘	๖.๓๓	๑๐.๒๖	* ๓.๖๗

ตาราง ๗๗ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับทัศนคติต่อโลกที่ตนอาศัยอยู่ (ต่อ)

๘๘ เรารู้สึกว่าโลกนี้เป็นอย่างไร	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๘) คับแคบ	๒๔	๐	๔.๐๐	๐	* ๗.๑๔
๘) อ่างว่าง	๔๑	๐	๒๗.๐๐	๐	* ๖.๗๔
๖) สบายงาม	๕๑	๑๒	๑๗.๐๐	๓๐.๗๗	* ๘.๘๗
๗) รมรื่น	๑๔	๒	๘.๖๗	๕.๑๒	๐.๖๓
รวม	๓๐๐	๓๕	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๗๗ ทัศนคติของเด็กชายและเด็กหญิงต่อโลกที่ตนอาศัยอยู่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชื้อชาติ
ได้ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงหก หมายความว่าเด็กชายรู้สึกว่โลกนี้คับแคบ, อ่างว่างมากกว่าเด็กหญิง
และเด็กหญิงรู้สึกว่โลกนี้ ไม่น่าพิศรม, มีแต่การแก่งแย่งชิงดี, โทคร้ายและสบายงามมากกว่าเด็กชาย
ส่วนข้อกระทงย่อยที่เจ็ดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่มิอันคัมแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันคัม ๑ อ่างว่าง		๒๗.๐๐	สบายงาม	๓๐.๗๗
อันคัม ๒ มีแต่การแก่งแย่งชิงดี		๒๐.๖๗	มีแต่การแก่งแย่งชิงดี	๒๔.๒๑
อันคัม ๓ สบายงาม		๑๗.๐๐	ไม่น่าพิศรม	๒๕.๖๘
อันคัม ๔ ไม่น่าพิศรม		๑๖.๓๓	โทคร้าย	๑๐.๒๖
อันคัม ๕ คับแคบ		๘.๐๐	รมรื่น	๕.๑๒
อันคัม ๖ โทคร้าย		๖.๓๓	คับแคบ	๐
อันคัม ๗ รมรื่น		๘.๖๗	อ่างว่าง	๐

ตาราง ๓๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วย
 ๓๕: เกี่ยวกับความบกพร่องของสิ่งต่างๆ ทำให้เด็กทำความผิด

๔๕ เรออาจจะไม่ทำผิดกาสิ่งใด ต่อไปนี้ไมบกพร่อง ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) บิดามารดา	๑๘๘	๑๐	๖๑.๓๓	๒๕.๖๘	* ๘.๐๘
๒) พี่น้อง	๓	๒	๑.๐๐	๕.๑๓	* ๒๕.๕๐
๓) ครู	๘	๐	๑.๓๓	๐	* ๑๖.๖๓
๔) เพื่อน	๓๖	๘	๑๒.๐๐	๒๐.๕๑	* ๘.๐๑
๕) บ้าน	๑๑	๐	๓.๖๗	๐	* ๓.๘๘
๖) การเงิน	๕๘	๑๗	๑๘.๓๓	๘๓.๕๘	* ๖.๕๘
๗) ตนเอง	๘	๐	๑.๓๓	๐	* ๑๖.๗๕
๘) ไม่มีสิ่งใดบกพร่อง	๐	๒	๐	๕.๑๓	* ๖๘.๑๓
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๓๕ ความบกพร่องของสิ่งต่างๆ ที่ทำให้เด็กชายและเด็กหญิงทำความผิดแตกต่างกันอย่างมี
 นัยสำคัญ เชื่อถือได้ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงแปด หมายความว่า ข้อบกพร่องของสิ่งเหล่านี้คือ บิดา
 มารดา, ครู, บ้าน, ตนเอง ทำให้เด็กชายทำความผิดมากกว่าเด็กหญิง และความบกพร่องของพี่น้อง,
 เพื่อน, การเงิน และไม่มีสิ่งใดบกพร่องที่ทำให้เด็กหญิงกระทำความผิดมากกว่าเด็กชาย โดยมีอันดับ
 แตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑ บิดามารดา		๖๑.๓๓	การเงิน	๘๓.๕๘
อันดับ ๒ การเงิน		๑๘.๓๓	บิดามารดา	๒๕.๖๘
อันดับ ๓ เพื่อน		๑๒.๐๐	เพื่อน	๒๐.๕๑
อันดับ ๔ บ้าน		๓.๖๗	พี่น้อง	๕.๑๓

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๕ คนเอง		๑.๓๘	ไม่มีสิ่งใดมกพรอง	๕.๑๓
อันดับ ๖ ญาติ		๑.๓๓	ญาติ	๐
อันดับ ๗ ที่นอน		๑.๐๐	บ้าน	๐
อันดับ ๘ ไม่มีสิ่งใดมกพรอง		๐	คนเอง	๐

ตาราง ๓๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับค่าที่ของ เด็กคอบาน

๕๐ ถ้าอนุญาตให้เธอออกจาก ที่นี้เธอจะไปไหน ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) บ้าน	๒๖๒	๓๘	๘๗.๓๘	๕๗.๘๘	๐.๖๗
๒) อยู่กับเพื่อน	๑๐	๐	๓.๓๓	๐	* ๘.๑๒
๓) ยังไม่รู้จักหมาย	๒๑	๐	๗.๐๐	๐	* ๗.๒๘
๔) อยากอยู่ที่นี้	๕	๐	๑.๖๗	๐	* ๘.๓๕
๕) ไปอยู่กับญาติ	๑	๑	๐.๓๓	๒.๕๖	* ๒๗.๘๘
๖) ทางานทำ	๑	๐	๐.๓๓	๐	* ๘.๑๓
รวม	๓๐๐	๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๓๕ ค่าที่ของ เด็กชายและเด็กหญิงคอบานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชื้อถือได้ในเรื่องกระพ
ยอยที่สอง, สาม, สี่, ห้า, หก หมายความว่าค่าที่ของ เด็กชายคอบานภายหลัง เมื่อออกจากสถานทีนี้จและ
คอบานของ คักกลางแล้ว เด็กชายจะไปอยู่กับเพื่อน, ยัง ไม่รู้จักหมาย, อยากอยู่ที่นี้, อยากทางานทำมาก
กว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงจะไปอยู่กับญาติมากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เชิง
สถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑ บ้าน		๘๗.๓๘	บ้าน	๕๗.๘๘

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๒	ยังไม่รู้จักหมาย	๓.๐๐	อยู่กับญาติ	๒.๕๖
อันดับ ๓	อยู่กับเพื่อน	๓.๓๓	อยู่กับเพื่อน	๐
อันดับ ๔	อยากอยู่ที่นี้	๑.๖๗	ยังไม่รู้จักหมาย	๐
อันดับ ๕	ไปอยู่กับญาติ	๐.๓๓	อยากอยู่ที่นี้	๐
อันดับ ๖	ทำงานทำ	๐.๓๓	ทำงานทำ	๐

๔ วิธีการที่มีความวากาใช้ธรรมเลียงกฎกร

ตาราง ๕๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วยค่า t เกี่ยวกับวิธีการที่มีความวากาใช้ธรรมเลียงกฎกรในสถานะการณต่างๆ

วิธีเลียงกฎ	๑	๒	๓	๔	๕
ข้อบัญญัติ	ทฤษฎีนิยม	เขมรวงก	ทอทังชิงชิง	ตามใจ	ประชาธิปไตย
๕๐ กังแจจ่าความไค้เธอ	X ₁ ๒๗	๒๕	๑๓๕	๓๗	๓๗
รู้สึกวากาความวากาปฏิบัติ	X ₂ ๕	๖	๕	๑๕	๖
ปฏิบัติคิอเธออย่างไร	P ₁ ๕.๐๐	๒๑.๓๕	๕๕.๐๐	๑๒.๓๓	๑๒.๓๓
	P ₂ ๒๓.๐๘	๑๕.๓๘	๑๐.๒๖	๓๕.๕๐	๑๕.๓๘
	t ๘.๑๕	๑.๗๕	๕.๐๕	๕.๕๕	๑.๕๗
การทำงานยามมิคา	X ₁	๑๕	๖๐	๑๒๕	๕๒
มารคาใช้วิธีใด	X ₂	๘	๓	๓	๖
	P ₁	๖.๓๓	๒๐.๐๐	๕๑.๖๗	๑๗.๓๓
	P ₂	๒๐.๕๑	๓.๖๕	๓.๖๕	๑๕.๓๕
	t	๑๑.๐๘	๕.๐๐	๕.๕๗	๘.๗๒

ตาราง ๔๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของ เด็กชายและเด็กหญิง
 ค่า t เกี่ยวกับวิธีการที่มีคามารคาใช้อบรมเลี้ยงดูครูในสถานการณต่างๆ (ต่อ)

วิธีเลี้ยงดู ข้อปัญหา	๑ ทพุดนณ	๒ เขมวงก	๓ ทอดทิ้งชิงชิง	๔ ตามใจ	๕ ประชาธิปไตย
๕๓ ขณะที่เราทำงาน X_1 บิการมารคาบักจะทำ อย่างไร X_2	๔๑	๖๒	๑๓๑	๔๓	๒๓
p_1	๑๓.๖๗	๒๐.๖๗	๔๓.๖๗	๑๔.๓๓	๗.๖๖
p_2	๑๗.๕๕	๑๐.๒๖	๕.๑๓	๕๔.๕๗	๗.๖๕
t	๑.๔๓	* ๓.๒๒	* ๕.๔๕	๖๓.๔๒	๐.๐๒
๕๔ บิการมารคาควบคุม การใช้จ่ายเงินของ เราอย่างไร X_1	๒๕	๕๕	๑๓๔	๔๕	๓๓
X_2	๕	๗	๕	๑๒	๗
p_1	๕.๖๗	๑๔.๓๓	๕๖.๐๐	๑๕.๐๐	๑๑.๐๐
p_2	๒๓.๐๗	๑๗.๕๕	๑๐.๒๖	๓๐.๗๗	๑๗.๕๕
t	* ๗.๓๒	* ๗.๕๗	* ๕.๐๔	* ๕.๖๗	* ๓.๒๐
๕๕ เมื่อบิการมารคาไป รวยเรอริอของไร ของเรอทานทำ อย่างไร X_1	๔๕	๕๖	๑๔๑	๒๕	๒๕
X_2	๑๑	๒	๓	๑๔	๕
p_1	๑๖.๓๓	๑๔.๖๗	๔๗.๐๐	๕.๖๗	๔.๓๓
p_2	๒๔.๒๑	๕.๑๓	๗.๖๕	๕๖.๑๕	๑๒.๕๒
t	* ๕.๐๗	๕.๗๔	* ๕.๕๒	๑๖.๐๗	* ๓.๑๔

ตาราง ๔๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับวิธีการที่มีคามารถใช้ยอมรับเองกฎในสถานการต่างๆ (กข)

วิธีเรียง ข้อมูล	๑ ทฤษฎี	๒ แซมวัก	๓ ทอดทิ้งจริงจัง	๔ ตามใจ	๕ ประชาธิปไตย
๔๖ บิคามารคาควม X ₁ การคมเพ็อมของ X ₂ เรออย่างไร P ₁ P ₂ t	๓๘ ๑๓ ๑๒.๖๓ ๓๓.๓๓ * ๘.๓๖	๕๘ ๓ ๑๘.๓๓ ๓.๖๘ * ๓.๘๑	๑๓๓ ๘ ๘๘.๓๓ ๑๐.๒๖ * ๕.๐๒	๓๒ ๑๑ ๑๐.๖๓ ๒๘.๒๑ * ๘.๘๓	๓๘ ๘ ๑๓.๐๐ ๒๐.๕๑ * ๓.๓๑
๔๗ เมือเรอทำบิภิกขา X ₁ มารคาก่าอย่างไร X ₂ P ₁ P ₂ t	๑๘ ๒ ๖.๐๐ ๕.๑๓ * ๘.๐๐	๓๑ ๓ ๒๓.๖๓ ๓๓.๘๕ ๑.๘๘	๑๓๓ ๓ ๘๘.๓๓ ๓.๖๘ * ๕.๘๓	๘๑ ๑๘ ๑๓.๖๓ ๘๖.๑๕ * ๑๑.๖๘	๓๗ ๘ ๑๒.๓๓ ๒๓.๐๘ * ๕.๘๒
๔๘ บิคามารคาควม X ₁ การเพ็วเครของ X ₂ เรออย่างไร P ₁ P ₂ t	๓๖ ๑๒ ๑๒.๐๐ ๓๐.๓๗ * ๘.๐๘	๖๑ ๕ ๒๐.๓๓ ๑๒.๘๒ * ๒.๓๓	๑๘๒ ๕ ๘๓.๓๘ ๑๒.๘๒ * ๘.๓๘	๒๕ ๑๑ ๘.๓๓ ๒๘.๒๑ * ๑๑.๘๘	๓๖ ๖ ๑๒.๐๐ ๑๕.๓๘ * ๑๖.๓๓

ตาราง ๔๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับวิธีการที่มีคามารคาใช้กรรมเฉลี่ยงูบุตรในสถานการณต่างๆ (ต่อ)

วิธีเลี้ยงดู ข้อปัญหา	วิธีเลี้ยงดู	๑	๒	๓	๔	๕
		ทพุดนณ	เขมิงวค	ทอคหิงชิงชัง	คามใจ	ประชาธิปไตย
๕๕ บิคามารคามิความ เห็นเกี่ยวกับการ แดงกายขมายไร	X_1	๓๐	๓๕	๑๕๒	๒๑	๒๒
	X_2	๑๐	๘	๕	๑๐	๖
	P_1	๑๐.๐๐	๒๕.๐๐	๕๐.๖๗	๓.๐๐	๓.๓๓
	P_2	๒๕.๖๘	๒๐.๕๑	๑๒.๘๒	๒๕.๖๘	๑๕.๓๘
	t	*๒.๘๘	๑.๑๐	*๘.๘๖	*๑๒.๖๘	*๖.๑๑
๖๐ บิคามารคาถูแถการ ไปโรงเรียนขมาย ไร	X_1	๒๒	๘๘	๑๓๘	๒๑	๓๘
	X_2	๓	๑๘	๘	๑๐	๘
	P_1	๓.๓๓	๒๘.๓๓	๘๘.๖๗	๓.๐๐	๑๑.๖๗
	P_2	๓.๖๘	๓๕.๘๐	๑๐.๒๖	๒๕.๖๘	๒๐.๕๑
	t	๐.๓๑	๑.๓๑	*๕.๐๒	*๑๒.๖๘	*๘.๒๗
๖๑ เมื่อเชอกลับบ้านไม ตรงเวลาบิค มารคาทำขมายไร	X_1	๖๕	๕๗	๑๓๘	๒๕	๑๕
	X_2	๑๓	๕	๓	๘	๖
	P_1	๒๑.๖๗	๑๘.๐๐	๘๖.๐๐	๘.๓๓	๕.๐๐
	P_2	๓๓.๓๓	๑๒.๘๒	๑๓.๘๕	๒๐.๕๑	๑๕.๓๘
	t	*๘.๖๘	*๒.๕๐	*๓.๘๐	*๓.๗๖	*๑๐.๓๑

ตาราง ๘๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของ เด็กชายและเด็กหญิงเกี่ยวกับ
 ๓๓๓ เกี่ยวกับวิธีการที่มีคามารคาใช้ธรรมเลียงกฎศรในสถานการณต่างๆ (ต่อ)

ข้อปัญหา	วิธีเลียงกฎ	วิธีเลียงกฎ				
		๑ ทฤษฎี	๒ เขมวงก	๓ ทอทังซิงซิง	๔ คามใจ	๕ ประชาธิปไตย
๒๒ ขอรับประทาน อาหารมีคามารคา ทำอย่างไร	X_1	๓๓	๖๔	๑๒๔	๖๖	๓
	X_2	๑๓	๔	๓	๑๔	๐
	p_1	๑๑.๐๐	๒๓.๐๐	๔๓.๐๐	๒๒.๐๐	๑.๐๐
	p_2	๓๓.๓๓	๑๐.๒๖	๓.๖๔	๔๔.๓๒	๐
	t	*๑๐.๐๖	*๓.๒๔	*๔.๑๔	*๖.๓๔	*๒๐.๐๐
๒๓ เมื่อขุคตทหน้าคน อื่นมีคามารคา ปฏิบัติคอเรออย่าง ไร	X_1	๕๑	๓๔	๑๓๔	๒๔	๑๒
	X_2	๑๓	๓	๕	๑๐	๐
	p_1	๑๓.๐๐	๒๔.๖๓	๔๖.๓๓	๔.๐๐	๔.๐๐
	p_2	๔๓.๕๕	๑๓.๕๕	๑๒.๕๒	๒๕.๖๔	๐
	t	*๓.๕๕	๑.๖๔	*๔.๓๐	*๑๐.๕๕	*๓.๕๕
๒๔ เมื่อไปทหีบของของ คนอื่นมีคามารคา ทำอย่างไร	X_1	๑๑	๔๓	๑๔๑	๒๑	๔๔
	X_2	๒	๒๐	๔	๔	๕
	p_1	๓.๖๓	๒๓.๖๓	๔๓.๐๐	๓.๐๐	๑๔.๖๖
	p_2	๕.๑๓	๕๑.๒๔	๑๐.๒๖	๒๐.๕๑	๑๒.๕๒
	t	*๒.๖๑	*๕.๖๓	*๔.๒๓	*๕.๕๖	๐.๓๕

ตาราง ๔๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับวิธีการที่มีความราคาใช้อบรมเลี้ยงดูบุตรในสถานการณต่างๆ (ต่อ)

ข้อปัญหา	วิธีเลี้ยงดู	วิธีเลี้ยงดู				
		๒ ทุนนิยม	๒ เซมวาค	๓ ทอดทิ้งชิงรัง	๔ ตามใจ	๕ ประชาธิปไตย
๖๕ ระเบียบข้อบังคับ ในบ้านเป็นอย่าง ไร	X_1	๑๕	๒๕	๑๔๑	๓๔	๔๕
	X_2	๔	๑๑	๖	๑๓	๕
	P_1	๕.๐๐	๒๑.๖๓	๔๓.๐๐	๑๑.๓๓	๑๕.๐๐
	P_2	๑๐.๒๖	๒๘.๒๑	๑๕.๓๘	๓๓.๓๓	๑๒.๘๒
	t	*๖.๑๒	๑.๓๕	*๓.๕๑	*๕.๖๕	๐.๕๐
๖๖ การเลือกอาชีพ ของเธอเป็นไป แบบไหน	X_1	๔๐	๕๑	๑๔๑	๔๔	๒๐
	X_2	๑๑	๑	๕	๑๖	๒
	P_1	๑๓.๓๓	๑๓.๐๐	๔๓.๐๐	๑๖.๐๐	๖.๖๓
	P_2	๒๘.๒๑	๒.๕๖	๒๓.๐๘	๔๑.๐๒	๕.๑๓
	t	*๕.๔๓	*๕.๓๓	*๓.๒๑	*๓.๕๕	๑.๕๑
๖๗ บิดามารดาปฏิบัติ ต่อเธออย่างไร	X_1	๒๓	๕๕	๑๓๓	๒๔	๒๑
	X_2	๓	๑๕	๖	๑๑	๔
	P_1	๓.๖๓	๓๑.๖๓	๔๔.๓๓	๕.๓๓	๓.๐๐
	P_2	๓.๖๕	๓๘.๕๖	๑๕.๓๘	๒๘.๒๑	๑๐.๒๖
	t	๐.๐๒	๑.๒๕	*๓.๕๒	*๑๐.๑๐	*๒.๓๕

ตาราง ๘๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กชายและเด็กหญิงด้วย
ค่า t เกี่ยวกับวิธีการที่มีคามารคาไรธรรมเลียงศูนย์ในสถานการณต่างๆ (ต่อ)

ข้อปัญหา	วิธีเลียงศูนย์	วิธีเลียงศูนย์				
		๑ ทฤษฎี	๒ เชิงวงศ	๓ ทศทังซิงซิง	๔ คามใจ	๕ ประชาธิปไตย
๖๘ ปิกามารคาของ เธอเป็นคนแบบ ไทย	X_1	๒๗	๔๒	๑๓๘	๒๓	๓๐
	X_2	๑๒	๑๑	๘	๘	๘
	P_1	๘.๐๐	๒๗.๓๓	๘๖.๐๐	๗.๖๗	๑๐.๐๐
	P_2	๓๖.๗๗	๒๘.๒๑	๑๐.๒๕	๒๐.๘๑	๑๐.๒๒
	t	*๑๑.๖๘	๐.๑๘	*๕.๐๘	*๘.๗๓	๐.๑๖
๖๘ สิ่งทำให้งงยาก ใจที่สุดเมื่ออยู่ บ้านคืออะไร	X_1	๒๘	๕๗	๑๘๕	๕๓	๒๑
	X_2	๘	๑๐	๕	๑๕	๕
	P_1	๘.๐๐	๑๘.๐๐	๘๘.๓๓	๑๗.๖๗	๗.๐๐
	P_2	๑๐.๒๒	๒๕.๖๘	๑๒.๘๒	๓๘.๘๖	๑๒.๘๒
	t	๑.๗๑	*๒.๐๒	*๘.๗๘	*๖.๒๘	*๕.๘๘
๗๐ ถ้าเธอมีลูกเธอจะ ปฏิบัติคอเขาแบบ ไทย	X_1	๑๓	๑๘	๐	๐	๒๗๓
	X_2	๖	๑	๐	๐	๓๒
	P_1	๘.๓๓	๘.๖๗	๐	๐	๘๑.๐๐
	P_2	๑๕.๓๘	๒.๕๖	๐	๐	๘๒.๐๕
	t	*๑๒.๘๕	*๓.๒๐	๐	๐	๐.๕๘
อัตราส่วนเฉลี่ย		๑๐.๘๘	๒๒.๕๑	๘๕.๗๘	๑๑.๗๒	๘.๕๐
		๒๒.๐๐	๑๘.๓๐	๑๑.๖๑	๓๘.๒๗	๑๒.๘๒

ตาราง ๕๐ วิธีการที่บิดามารดาใช้อบรมเลี้ยงดูบุตรของ เด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญและแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เจริญสถิติตามสถานการณต่างๆ ดังนี้

๕๑) ทั้งแต่จำนวนความถี่เด็กชายและเด็กหญิงรู้สึกว่ามีคามารคาปฏิบัติต่อกันมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชื้อถือได้ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สามและสี่ หมายความว่า บิดามารดาของเด็กชายเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งซึ่งมากกว่าบิดามารดาของเด็กหญิง และบิดามารดาของเด็กหญิงเลี้ยงดูแบบพุดนอมปกป้องและตามใจจนเกินไปมากกว่าบิดามารดาของเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ โดยมีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	<u>เด็กชาย</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>เด็กหญิง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑	ทอดทิ้งซึ่ง	๔๕.๓๘	ตามใจจนเกินไป	๓๘.๒๗
อันดับ ๒	เข้มงวดกวดขัน	๒๒.๕๑	พุดนอมปกป้อง	๒๒.๐๐
อันดับ ๓	ตามใจจนเกินไป	๑๑.๗๒	เข้มงวดกวดขัน	๑๘.๓๐
อันดับ ๔	พุดนอมปกป้อง	๑๐.๘๘	ประชาธิปไตย	๑๒.๘๒
อันดับ ๕	ประชาธิปไตย	๕.๕๐	ทอดทิ้งซึ่ง	๑๑.๖๑

๕๒) บิดามารดาของเด็กชายและเด็กหญิงใช้วิธีการเฝ้าบ้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชื้อถือได้ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงสี่คือ มีค่า ๑๑.๐๘, ๘.๐๐, ๘.๘๗, ๘.๗๒ ความลำดับ สิ่งที่มีค่ามากกว่า ๑.๕๖ หมายความว่า การแบ่งงานของบิดามารดาของเด็กชายใช้วิธีเข้มงวดกวดขัน, ทอดทิ้งซึ่ง, มากกว่าบิดามารดาของเด็กหญิงและบิดามารดาของเด็กหญิงใช้วิธีพุดนอมปกป้อง, และตามใจ มากกว่าบิดามารดาของเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เจริญสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	<u>เด็กชาย</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>เด็กหญิง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑	ทอดทิ้งซึ่ง	๔๑.๖๗	ตามใจจนเกินไป	๔๘.๗๒
อันดับ ๒	เข้มงวดกวดขัน	๒๐.๐๐	พุดนอมปกป้อง	๒๐.๕๑
อันดับ ๓	ตามใจจนเกินไป	๑๗.๓๓	ประชาธิปไตย	๑๕.๓๘
อันดับ ๔	ประชาธิปไตย	๑๘.๖๗	เข้มงวดกวดขัน	๗.๖๘
อันดับ ๕	พุดนอมปกป้อง	๒.๓๓	ทอดทิ้งซึ่ง	๗.๖๘

๕๓) ระหว่างทำงานมาน บิคารมารคาของ เด็กชายและเด็กหญิงปฏิบัติต่อเด็กแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ เชิงสถิติ ในข้อกระทงย่อยที่สอง, สาม, สี่ หมายความว่า บิคารมารคาของ เด็กชาย เข้มงวดกวากวช้น, ทอดทึงซิงซัง มากกว่า บิคารมารคาของ เด็กหญิงและ บิคารมารคาของ เด็กหญิงตามใจมากกว่า บิคารมารคาของ เด็กชาย นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ เชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทึงซิงซัง	๕๓.๖๗	ตามใจจนเกินไป	๕๔.๕๗
อันดับ ๒	เข้มงวดกวากวช้น	๒๐.๖๗	ทุดนอมปลบ้อง	๑๗.๕๕
อันดับ ๓	ตามใจจนเกินไป	๑๕.๓๓	เข้มงวดกวากวช้น	๑๐.๒๖
อันดับ ๔	ทุดนอมปลบ้อง	๑๓.๖๗	ประชาริปไตย	๗.๖๕
อันดับ ๕	ประชาริปไตย	๗.๖๖	ทอดทึงซิงซัง	๕.๑๓

๕๔) บิคารมารคาของ เด็กชายและเด็กหญิงควบคุมการใช้จ่ายเงินแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชิงสถิติได้ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงห้า หมายความว่า การควบคุมการใช้จ่ายเงินของ บิคารมารคาของ เด็กชายเป็นไปในแบบเข้มงวดกวากวช้น, ทอดทึงซิงซังมากกว่า บิคารมารคาของ เด็กหญิง และ บิคารมารคาของ เด็กหญิงใช้วิธีทุดนอมปลบ้อง, ตามใจจนเกินไปและประชาริปไตยมากกว่า บิคารมารคาของ เด็กชาย และอันดับความแตกต่างมีดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทึงซิงซัง	๕๖.๐๐	ตามใจจนเกินไป	๓๐.๓๗
อันดับ ๒	เข้มงวดกวากวช้น	๑๕.๓๓	ทุดนอมปลบ้อง	๒๓.๐๗
อันดับ ๓	ตามใจจนเกินไป	๑๕.๐๐	เข้มงวดกวากวช้น	๑๗.๕๕
อันดับ ๔	ประชาริปไตย	๑๑.๐๐	ประชาริปไตย	๑๗.๕๕
อันดับ ๕	ทุดนอมปลบ้อง	๕.๖๗	ทอดทึงซิงซัง	๑๐.๒๖

๕๕) การปฏิบัติของ บิคารมารคาของ เด็กชายและเด็กหญิงขณะไปซื้อของด้วยกันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เชิงสถิติได้ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงห้า หมายความว่า บิคารมารคาของ เด็กชายใช้วิธีเข้มงวดกวากวช้น, ทอดทึงซิงซังมากกว่า บิคารมารคาของ เด็กหญิง และ บิคารมารคาของ เด็กหญิงใช้วิธีทุดนอมปลบ้อง, ตามใจจนเกินไปและประชาริปไตยมากกว่า บิคารมารคาของ เด็กชาย และมีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	<u>เด็กชาย</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>เด็กหญิง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑	ทอکتังซิงซัง	๔๗.๐๐	ตามใจจนเกินไป	๔๖.๑๕
อันดับ ๒	เขมงวคกวคซัน	๑๘.๖๗	ทพุดนณมปลกป่อง	๒๘.๒๑
อันดับ ๓	ทพุดนณมปลกป่อง	๑๖.๓๓	ประชารชิปไทย	๑๒.๘๒
อันดับ ๔	ตามใจจนเกินไป	๕.๖๗	ทอکتังซิงซัง	๓.๖๕
อันดับ ๕	ประชารชิปไทย	๘.๓๓	เขมงวคกวคซัน	๕.๑๓

๕๖) การควบคุมการทงเพ็ธนของบิคามารคากของเด็กชายและเด็กหญิงแตกตางกันอยางมีนัยสำคัญ เรือดือไค ในช็อกกระทงยอยทหนึ่งถึงห้า หมายคความวบบิคามารคากของ เด็กชายใช้วิธีเขมงวคกวคซัน, ทอکتังซิงซัง, มากกวบบิคามารคากของ เด็กหญิงและบิคามารคากของ เด็กหญิงใช้วิธีทพุดนณมปลกป่อง, ตามใจจนเกินไป และประชารชิปไทย มากกวบบิคามารคากของ เด็กชาย และมีอันดับแตกตางกันคังนี้

	<u>เด็กชาย</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>เด็กหญิง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับที่ ๑	ทอکتังซิงซัง	๔๘.๓๓	ทพุดนณมปลกป่อง	๓๓.๓๓
อันดับ ๒	เขมงวคกวคซัน	๑๘.๓๓	ตามใจจนเกินไป	๒๘.๒๑
อันดับ ๓	ประชารชิปไทย	๑๓.๐๐	ประชารชิปไทย	๒๐.๕๑
อันดับ ๔	ทพุดนณมปลกป่อง	๒.๖๗	ทอکتังซิงซัง	๑๐.๒๒
อันดับ ๕	ตามใจจนเกินไป	๑๐.๖๗	เขมงวคกวคซัน	๗.๖๕

๕๗) เมือทาคความบิคบิคามารคากของ เด็กชายและเด็กหญิงปฏิบัติแตกตางกันอยางมีนัยสำคัญ เรือดือไค ในช็อกกระทงยอยทหนึ่ง, สาม, สี่, ห้า หมายคความวบบิคามารคากของ เด็กชายใช้วิธีทพุดนณมปลกป่อง ทอکتังซิงซัง มากกวบบิคามารคากของ เด็กหญิง และบิคามารคากของ เด็กหญิงใช้วิธีตามใจจนเกินไป และประชารชิปไทยมากกว่าบิคามารคากของ เด็กชาย นอกนันแตกตางอยางไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต มีอันดับแตกตางกันคังนี้

	<u>เด็กชาย</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>เด็กหญิง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑	ทอکتังซิงซัง	๔๘.๓๓	ตามใจจนเกินไป	๔๖.๑๕
อันดับ ๒	เขมงวคกวคซัน	๒๓.๖๗	ประชารชิปไทย	๒๓.๐๘
อันดับ ๓	ตามใจจนเกินไป	๑๓.๖๗	เขมงวคกวคซัน	๑๗.๕๕

	<u>เด็กชาย</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>เด็กหญิง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๔	ประชาธิปไตย	๑๒.๓๓	ทอक्ति์ริงรัง	๓.๖๘
อันดับ ๕	ทฤษฎีนิยมปกป้อง	๖.๐๐	ทฤษฎีนิยมปกป้อง	๕.๑๓

๕๘) การควบคุมการเที่ยวเตร่ของบิดามารดาของเด็กชายและเด็กหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงห้า หมายความว่า บิดามารดาของเด็กชายใช้วิธีเข้มงวดกวดขัน, ทอक्ति์ริงรังมากกว่าบิดามารดาของเด็กหญิง บิดามารดาของเด็กหญิงใช้วิธีทฤษฎีนิยมปกป้อง, ตามใจจนเกินไปและประชาธิปไตยมากกว่าบิดามารดาของเด็กชาย โดยมีอันดับมากน้อยดังนี้

	<u>เด็กชาย</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>เด็กหญิง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑	ทอक्ति์ริงรัง	๔๓.๓๘	ทฤษฎีนิยมปกป้อง	๓๐.๓๗
อันดับ ๒	เข้มงวดกวดขัน	๒๐.๓๓	ตามใจจนเกินไป	๒๘.๒๑
อันดับ ๓	ทฤษฎีนิยมปกป้อง	๑๒.๐๐	ประชาธิปไตย	๑๕.๓๘
อันดับ ๔	ประชาธิปไตย	๑๒.๐๐	เข้มงวดกวดขัน	๑๒.๘๒
อันดับ ๕	ตามใจจนเกินไป	๘.๓๓	ทอक्ति์ริงรัง	๑๒.๘๒

๕๙) บิดามารดาของเด็กชายและเด็กหญิง มีความเห็นเกี่ยวกับการแต่งกายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สาม, สี่และห้า หมายความว่า เกี่ยวกับการแต่งกายบิดามารดาของเด็กชายใช้วิธีทอक्ति์ริงรังมากกว่าบิดามารดาของเด็กหญิง บิดามารดาของเด็กหญิงใช้วิธีทฤษฎีนิยมปกป้อง, ตามใจจนเกินไปและประชาธิปไตยมากกว่าบิดามารดาของเด็กชาย นอกนั้นก็แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่มีอันดับมากน้อยต่างกันดังนี้

	<u>เด็กชาย</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>เด็กหญิง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑	ทอक्ति์ริงรัง	๕๐.๖๗	ทฤษฎีนิยมปกป้อง	๒๕.๖๘
อันดับ ๒	เข้มงวดกวดขัน	๒๕.๐๐	ตามใจจนเกินไป	๒๕.๖๘
อันดับ ๓	ทฤษฎีนิยมปกป้อง	๑๐.๐๐	เข้มงวดกวดขัน	๒๐.๕๑
อันดับ ๔	ประชาธิปไตย	๓.๓๓	ประชาธิปไตย	๑๕.๓๘
อันดับ ๕	ตามใจจนเกินไป	๓.๐๐	ทอक्ति์ริงรัง	๑๒.๘๒

๖๐) การดูแลการไปโรงเรียนของบิดามารดาของเด็กชายและเด็กหญิง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

ในข้อกระทงย่อยที่สาม,สี่และห้า หมายความว่าเกี่ยวกับการไปโรงเรียนของเด็กชายและเด็กหญิง บิคารมารคาของเด็กชายใช้วิธีทอดทิ้งซึ่งซึ่งมากกว่าบิคารมารคาของเด็กหญิง บิคารมารคาของเด็กหญิงใช้วิธีตามใจจนเกินไปและประชาธิปไตยมากกว่าบิคารมารคาของเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง	๔๔.๖๗	เข้มงวดกวดขัน	๓๕.๔๐
อันดับ ๒	เข้มงวดกวดขัน	๒๘.๓๓	ตามใจจนเกินไป	๒๕.๖๔
อันดับ ๓	ประชาธิปไตย	๑๑.๖๗	ประชาธิปไตย	๒๐.๕๑
อันดับ ๔	ทฤษฎีอุปถัมภ์	๑.๓๓	ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง	๑๐.๒๖
อันดับ ๕	ตามใจจนเกินไป	๑.๐๐	ทฤษฎีอุปถัมภ์	๑.๖๔

๒๑) การปฏิบัติของบิคารมารคาของเด็กชายและเด็กหญิง เมื่อเด็กกลับบ้านไม่ตรงเวลา แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเชิงสถิติ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงห้า หมายความว่าบิคารมารคาของเด็กชายใช้วิธีเข้มงวดกวดขัน,ทอดทิ้งซึ่งซึ่งมากกว่าบิคารมารคาของเด็กหญิง และบิคารมารคาของเด็กหญิงใช้วิธีทฤษฎีอุปถัมภ์,ตามใจจนเกินไปและประชาธิปไตยมากกว่าบิคารมารคาของเด็กชาย โดยมีอันดับมากน้อยดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง	๔๖.๐๐	ทฤษฎีอุปถัมภ์	๓๓.๓๓
อันดับ ๒	ทฤษฎีอุปถัมภ์	๒๑.๖๗	ตามใจจนเกินไป	๓๐.๕๑
อันดับ ๓	เข้มงวดกวดขัน	๑๔.๐๐	ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง	๑๓.๕๕
อันดับ ๔	ตามใจจนเกินไป	๘.๓๓	ประชาธิปไตย	๑๕.๓๘
อันดับ ๕	ประชาธิปไตย	๕.๐๐	เข้มงวดกวดขัน	๑๒.๘๒

๒๒) การปฏิบัติตนของเด็กหญิงและเด็กชายขณะรับประทานอาหารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงห้า หมายความว่าบิคารมารคาของเด็กชายใช้วิธีเข้มงวดกวดขัน,ทอดทิ้งซึ่งซึ่งและประชาธิปไตยมากกว่าบิคารมารคาของเด็กหญิงและบิคารมารคาของเด็กหญิงใช้วิธีทฤษฎีอุปถัมภ์ตามใจจนเกินไปมากกว่าบิคารมารคาของเด็กชาย โดยมีอันดับมากน้อยดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทิ้งชิงชิง	๔๓.๐๐	ตามใจจนเกินไป	๔๘.๗๒
อันดับ ๒	เข้มงวดกวดขัน	๒๓.๐๐	ทนุตนอมปรกปรอง	๓๓.๓๓
อันดับ ๓	ตามใจจนเกินไป	๒๒.๐๐	เข้มงวดกวดขัน	๑๐.๒๖
อันดับ ๔	ทนุตนอมปรกปรอง	๑๑.๐๐	ทอดทิ้งชิงชิง	๗.๖๕
อันดับ ๕	ประชาธิปไตย	๑.๐๐	ประชาธิปไตย	๐

๒๓) การปฏิบัติตนของบิดามารดาของเด็กชายและเด็กหญิงเมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สาม, สี่, ห้า หมายความว่าบิดามารดาของเด็กชายใช้วิธีทอดทิ้งชิงชิง, ประชาธิปไตยมากกว่าบิดามารดาของเด็กหญิง และบิดามารดาของเด็กหญิงใช้วิธีทนุตนอมปรกปรองและตามใจจนเกินไปมากกว่าบิดามารดาของเด็กชาย นอกนั้นแยกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ โดยมีอันดับแยกต่างกันคือ

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทิ้งชิงชิง	๔๖.๓๓	ทนุตนอมปรกปรอง	๔๓.๕๕
อันดับ ๒	เข้มงวดกวดขัน	๒๔.๖๗	ตามใจจนเกินไป	๒๕.๖๕
อันดับ ๓	ทนุตนอมปรกปรอง	๑๗.๐๐	เข้มงวดกวดขัน	๑๗.๕๕
อันดับ ๔	ตามใจจนเกินไป	๘.๐๐	ทอดทิ้งชิงชิง	๑๒.๘๒
อันดับ ๕	ประชาธิปไตย	๕.๐๐	ประชาธิปไตย	๐

๒๔) การปฏิบัติของบิดามารดาของเด็กชายและเด็กหญิงเมื่อไปเหยียบของของคนอื่นแยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงสี่ หมายความว่าบิดามารดาของเด็กชายใช้วิธีทอดทิ้งชิงชิงมากกว่าบิดามารดาของเด็กหญิง และบิดามารดาของเด็กหญิงใช้วิธีทนุตนอมปรกปรอง, เข้มงวดกวดขันและตามใจจนเกินไปมากกว่าบิดามารดาของเด็กชาย นอกนั้นแยกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแยกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทิ้งชิงชิง	๔๗.๐๐	เข้มงวดกวดขัน	๕๑.๒๘
อันดับ ๒	เข้มงวดกวดขัน	๒๗.๖๗	ตามใจจนเกินไป	๒๐.๕๑
อันดับ ๓	ประชาธิปไตย	๑๕.๖๖	ประชาธิปไตย	๑๒.๘๒

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๔	ตามใจจนเกินไป	๗.๐๐	ทอดทิ้งจริงจัง	๑๐.๒๖
อันดับ ๕	ทพุดนอมปกป้อง	๓.๖๗	ทพุดนอมปกป้อง	๕.๑๓

๖๕) ระเบียบข้อบังคับในบ้านของเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระหรงย่อยที่หนึ่ง, สาม, สี่ หมายความว่าบิคามารคาของ เด็กชายใช้วิธีทอดทิ้งจริงจังมากกว่าบิคามารคาของ เด็กหญิง และบิคามารคาของ เด็กหญิงใช้วิธีทพุดนอมปกป้องและตามใจจนเกินไปมากกว่าบิคามารคาของ เด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทิ้งจริงจัง	๔๗.๐๐	ตามใจจนเกินไป	๓๓.๓๓
อันดับ ๒	เข้มงวดกวดขัน	๒๑.๖๗	เข้มงวดกวดขัน	๒๔.๒๑
อันดับ ๓	ประชาธิปไตย	๑๕.๐๐	ทอดทิ้งจริงจัง	๑๕.๓๘
อันดับ ๔	ตามใจจนเกินไป	๑๑.๓๓	ประชาธิปไตย	๑๒.๘๒
อันดับ ๕	ทพุดนอมปกป้อง	๕.๐๐	ทพุดนอมปกป้อง	๑๐.๒๖

๖๖) บิคามารคาปฏิบัติคนเกี่ยวกับการเลือกอาชีพของเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระหรงย่อยที่หนึ่งถึงสี่ หมายความว่าบิคามารคาของ เด็กชายใช้วิธีเข้มงวดกวดขัน, ทอดทิ้งจริงจังมากกว่าบิคามารคาของ เด็กหญิง และบิคามารคาของ เด็กหญิงใช้วิธีทพุดนอมปกป้อง และตามใจจนเกินไปมากกว่าบิคามารคาของ เด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทิ้งจริงจัง	๔๗.๐๐	ตามใจจนเกินไป	๔๑.๐๒
อันดับ ๒	เข้มงวดกวดขัน	๑๗.๐๐	ทพุดนอมปกป้อง	๒๔.๒๑
อันดับ ๓	ตามใจจนเกินไป	๑๖.๐๐	ทอดทิ้งจริงจัง	๒๓.๐๘
อันดับ ๔	ทพุดนอมปกป้อง	๑๓.๓๓	ประชาธิปไตย	๕.๑๓
อันดับ ๕	ประชาธิปไตย	๖.๖๗	เข้มงวดกวดขัน	๒.๕๖

๕๓) การปฏิบัติตนของบิคารมารคาของเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระทงย่อยที่สาม,สี่,ห้า หมายความว่าบิคารมารคาของ เด็กชายใช้วิธีทอทังชิงซึ่งมากกว่าบิคารมารคาของ เด็กหญิง และบิคารมารคาของ เด็กหญิงใช้วิธีตามใจจนเกินไป, ประชาธิปไตยมากกว่าบิคารมารคาของ เด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีสันคัมแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันคัม ๑	ทอทังชิงชิง	๔๔.๓๓	เขมวคกวคชัน	๓๘.๘๖
อันคัม ๒	เขมวคกวคชัน	๓๑.๒๗	ตามใจจนเกินไป	๒๘.๒๑
อันคัม ๓	ตามใจจนเกินไป	๔.๓๓	ทอทังชิงชิง	๑๕.๓๘
อันคัม ๔	ทฤษฎนอมปกป้อง	๗.๒๗	ประชาธิปไตย	๑๐.๒๖
อันคัม ๕	ประชาธิปไตย	๗.๐๐	ทฤษฎนอมปกป้อง	๗.๒๘

๕๔) การตัดสินว่าบิคารมารคาของ เด็กชายและเด็กหญิงเป็นคนประเภทไหน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเชื่อถือได้ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง,สาม,สี่ หมายความว่าเด็กชายตัดสินว่าบิคารมารคาของตนเป็นคนทอทังชิงซึ่งมากกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงตัดสินว่าบิคารมารคาของตนเป็นคนทฤษฎนอมปกป้อง,ตามใจจนเกินไปมากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีสันคัมแตกต่างกันดังนี้

	เด็กชาย	ร้อยละ	เด็กหญิง	ร้อยละ
อันคัม ๑	ทอทังชิงชิง	๕๖.๐๐	ทฤษฎนอมปกป้อง	๓๐.๗๗
อันคัม ๒	เขมวคกวคชัน	๒๗.๓๓	เขมวคกวคชัน	๒๘.๒๐
อันคัม ๓	ประชาธิปไตย	๑๐.๐๐	ตามใจจนเกินไป	๒๐.๕๑
อันคัม ๔	ทฤษฎนอมปกป้อง	๘.๐๐	ประชาธิปไตย	๑๐.๒๖
อันคัม ๕	ตามใจจนเกินไป	๗.๖๗	ทอทังชิงชิง	๑๐.๒๘

๕๕) สิ่งที่ทำให้เด็กชายและเด็กหญิงยุ่งยากใจที่สุดเมื่ออยู่บ้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระทงย่อยที่สองถึงห้า หมายความว่าเด็กชายยุ่งยากใจที่สุดเมื่อบิคารมารคาใช้วิธีการทอทังชิงซึ่งมากกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงยุ่งยากใจที่สุดเมื่อบิคารมารคาใช้วิธีเขมวคกวคชัน,ตามใจจนเกินไป และประชาธิปไตย นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีสันคัมแตกต่างกันดังนี้

	<u>เด็กชาย</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>เด็กหญิง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑	ทอکتังซิงซัง	๔๔.๓๓	คามใจจนเกินไป	๓๔.๔๖
อันดับ ๒	เขมงวคกวคซัน	๑๕.๐๐	เขมงวคกวคซัน	๒๕.๖๔
อันดับ ๓	คามใจจนเกินไป	๑๗.๖๗	ทอکتังซิงซัง	๑๒.๔๒
อันดับ ๔	ทญุณอมปลกป้อง	๔.๐๐	ประชาชิปโคย	๑๒.๔๒
อันดับ ๕	ประชาชิปโคย	๗.๐๐	ทญุณอมปลกป้อง	๑๐.๒๖

๓๐) ความปรารถนาของเด็กชายและเด็กหญิงต่อวิธีการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งและสอง หมายความว่าเด็กชายชอบวิธีการเขมงวคกวคซันมากกว่าเด็กหญิง เด็กหญิงชอบวิธีการทญุณอมปลกป้อง มากกว่าเด็กชาย นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แตมีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	<u>เด็กชาย</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>เด็กหญิง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑	ประชาชิปโคย	๕๑.๐๐	ประชาชิปโคย	๔๒.๐๕
อันดับ ๒	เขมงวคกวคซัน	๔.๖๗	ทญุณอมปลกป้อง	๑๕.๓๕
อันดับ ๓	ทญุณอมปลกป้อง	๔.๓๓	เขมงวคกวคซัน	๒.๕๖
อันดับ ๔	ทอکتังซิงซัง	๐	ทอکتังซิงซัง	๐
อันดับ ๕	คามใจจนเกินไป	๐	คามใจจนเกินไป	๐

กล่าวโดยสรุปเด็กชายและเด็กหญิงได้รับวิธีการอบรมเลี้ยงดูจากบิดามารดาของคนแตกต่างมากน้อยดังนี้

	<u>เด็กชาย</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>เด็กหญิง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑	ทอکتังซิงซัง	๔๓.๔๕	คามใจจนเกินไป	๓๒.๕๖
อันดับ ๒	เขมงวคกวคซัน	๒๑.๖๒	ทญุณอมปลกป้อง	๒๑.๖๗
อันดับ ๓	ประชาชิปโคย	๑๓.๕๔	เขมงวคกวคซัน	๑๔.๕๗
อันดับ ๔	คามใจจนเกินไป	๑๑.๑๘	ประชาชิปโคย	๑๖.๒๔
อันดับ ๕	ทญุณอมปลกป้อง	๑๐.๑๗	ทอکتังซิงซัง	๑๑.๐๒

ค. เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับข้อปัญหาทางครอบครัว

• สภาพของบ้าน

ตาราง ๔๑. เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับประเภทของบ้าน

• บ้านเป็นบ้านชนิดใด	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) บ้านเช่า	๘๗	๒๐	๓๖.๗๑	๑๘.๖๑	๘.๒๗
๒) บ้านของนายจ้าง	๓	๑	๑.๒๗	๐.๕๔	๘.๘๐
๓) บ้านของบิดามารดา	๑๒๐	๗๑	๕๐.๖๓	๒๘.๖๑	๒.๘๗
๔) บ้านญาติของบิดามารดา	๒๑	๒	๘.๘๖	๘.๘๘	๓.๓๘
๕) บ้านคนอื่น	๓	๐	๑.๒๗	๐	๓๑.๗๕
๖) ไม่ทราบว่าเป็นบ้านใคร	๑	๐	๐.๕๒	๐	๘.๘๐
๗) บ้านพักข้าราชการ	๑	๘	๐.๕๒	๓.๘๒	๗.๐๐
๘) ศาลาวัด	๑	๐	๐.๕๒	๐	๘.๘๐
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๔๑. ประเภทบ้านของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อ
 กระงะขอยที่หนึ่งถึงแปด หมายความว่า เด็กที่มีฐานะยากจนอยู่ในบ้านทั้งนี้ บ้านเช่า, บ้านของนาย
 จ้าง, บ้านญาติของบิดามารดา, บ้านของคนอื่นที่บิดามารดาไปอาศัยอยู่, ไม่ทราบว่าเป็นบ้านของใคร,
 และศาลาวัดมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และเด็กที่มีฐานะปานกลางอาศัยอยู่ในบ้านของบิดา
 มารดาและบ้านพักข้าราชการมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน โดยมีอันดับมากน้อยแตกต่างกันดังนี้

อันดับ	• บ้านของบิดามารดา	๕๐.๖๓	บ้านของบิดามารดา	๒๘.๖๑
--------	--------------------	-------	------------------	-------

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๒	บ้านเรา	๓๖.๗๑	บ้านเรา	๑๘.๖๑
อันดับ ๓	บ้านญาติของบิดามารดา	๘.๘๒	บ้านญาติของบิดามารดา	๕.๘๘
อันดับ ๔	บ้านของนายจ้าง	๑๒.๗	บ้านพักข้าราชการ	๓.๘๒
อันดับ ๕	บ้านของคนอื่น	๑๐.๒๗	บ้านของนายจ้าง	๐.๘๘
อันดับ ๖	ไม่ทราบว่าเป็นบ้านของใคร	๐.๘๒	บ้านของคนอื่น	๐
อันดับ ๗	บ้านพักข้าราชการ	๐.๘๒	ไม่ทราบว่าเป็นบ้านของใคร	๐
อันดับ ๘	ศาลาวัด	๐.๘๒	ศาลาวัด	๐

ตาราง ๘๒ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยกัน เกี่ยวกับลักษณะของบ้าน

๒ ลักษณะของบ้านเป็นอย่างไร	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) มั่นคงแข็งแรง	๒๓	๓๗	๘.๗๐	๓๖.๒๗	*๑๓.๐๘
๒) กลางเก่ากลางใหม่	๑๑๑	๘๖	๘๖.๘๘	๘๕.๑๐	๐.๓๒
๓) ชำรุดทรุดโทรม	๕๘	๑๓	๒๘.๘๗	๑๒.๗๕	*๘.๘๘
๔) คับแคบไม่นาอยู่	๘๕	๖	๑๘.๘๘	๕.๘๘	*๗.๖๒
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๘๒ ลักษณะบ้านของเด็กยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สามและสี่ ลักษณะบ้านของเด็กยากจนชำรุดทรุดโทรม, คับแคบไม่นาอยู่มากกว่าของเด็กปานกลางและลักษณะบ้านของเด็กปานกลาง มั่นคงแข็งแรงมากกว่าของเด็กยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	กลางเก่ากลางใหม่	๘๖.๘๘	กลางเก่ากลางใหม่	๘๕.๑๐
อันดับ ๒	ชำรุดทรุดโทรม	๒๘.๘๗	มั่นคงแข็งแรง	๓๖.๒๗

	ຍາກຈນ	ໂຮມລະ	ປານກລາງ	ໂຮມລະ
ຂັ້ນຕົ້ນ ๓	ຕື້ບແຄບໄມນາອູ	๑๘.๘๘	ຂ່າຣຸກທຣຸກໂທຣນ	๑๒.๗໕
ຂັ້ນຕົ້ນ ๔	ມີ້ນຕຸງຂັ້ງແຮງ	๕.๗๐	ຕື້ບແຄບໄມນາອູ	๕.๘໘

ຕາຣາງ ๘๓ ເບຣື້ຍບເຕີບມັດຕາຣາສ່ວນໂຮມລະແລະຄວາມແຕກຕ່າງຮ່ວງຄ່າຄອມຂອງ ເດັກທີ່ມີຮູນະຍາກຈນ ແລະປານກລາງຄ່າຍຄ່າ t ເຖິງກັບລັກສະນະທີ່ຕັ້ງຂອງບ້ານ

๓ ຕັ້ງອູ່ທີ່ໃໝ່	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๑) ໃນທີ່ທີ່ເຈຣືງ	๕໕	๗๐	໔๑.๗๗	໖໔.໖๓	໒.໖๐
๒) ໃນຮ່ວງຄນໄມຕີ	໔໕	๑໕	๑໘.໔໔	๑໒.๗๑	໒.໐๗
๓) ໃນແຮງທີ່ສຸດປຣກອູ່ກັນອຸ່ງແອັດ	໕๗	๑๐	໒໒.໓໖	໔.໔໐	໕.໘໗
໔) ອູ່ງໄມເປັນທີ່ໂຍກຍ້າຍເຣື້ອຍໆ	໖໖	๓	๑๐.໔໗	໒.໔໔	໔.໔໕
໕) ພຸງນາ	๑๐	໔	໒.໖໖	໓.໔໖	໐.໗໑
໖) ໄກລຈາກຕົ້ວເມືອງ	໒	໐	๑.໖໔	໐	໓໓.໔໐
ຮວມ	໖໓໗	໑໐໖	໑໐໐.໐໐	໑໐໐.໐໐	-

ຕາຣາງ ๘๓ ລັກສະນະທີ່ຕັ້ງຂອງບ້ານຂອງເດັກທີ່ມີຮູນະຍາກຈນແລະປານກລາງແຕກຕ່າງກັນອຸ່ງມີນິຍສ່ຳຄື ໃນ ຂໍຣະຮ່ວງຍອມທີ່ຕັ້ງດີ່, ທຸກ ພາຍຄວາມວ່າບ້ານຂອງເດັກທີ່ມີຮູນະຍາກຈນຕັ້ງອູ່ງໃນຮ່ວງຄນໄມຕີ, ໃນ ແຮງທີ່ສຸດປຣກອູ່ກັນອຸ່ງແອັດ, ອູ່ງໄມເປັນທີ່ໂຍກຍ້າຍເຣື້ອຍໆ ແລະໄກລຈາກຕົ້ວເມືອງນາກກວ່າເດັກທີ່ມີ ຮູນະປານກລາງ ແລະເດັກທີ່ມີຮູນະປານກລາງຕັ້ງບ້ານເຣື້ອນອູ່ງໃນທີ່ທີ່ເຈຣືງນາກກວ່າເດັກທີ່ມີຮູນະຍາກຈນ ນອກນັ້ນແຕກຕ່າງກັນອຸ່ງໄມມີນິຍສ່ຳຄື ເຊິ່ງສຸດຄື ແຕ່ມີຂັ້ນຕົ້ນແຕກຕ່າງກັນດັ່ງນັ້ນ

	ຍາກຈນ	ໂຮມລະ	ປານກລາງ	ໂຮມລະ
ຂັ້ນຕົ້ນ ๑	ໃນທີ່ທີ່ເຈຣືງ	໔໑.໗໗	ໃນທີ່ທີ່ເຈຣືງ	໖໔.໖໓
ຂັ້ນຕົ້ນ ๒	ໃນແຮງທີ່ສຸດປຣກອູ່ກັນອຸ່ງແອັດ	໒໒.໓໖	ໃນຮ່ວງຄນໄມຕີ	໑໒.໗໑
ຂັ້ນຕົ້ນ ๓	ໃນຮ່ວງຄນໄມຕີ	໑໘.໔໔	ໃນແຮງທີ່ສຸດປຣກອູ່ກັນອຸ່ງແອັດ	໔.໔໐
ຂັ້ນຕົ້ນ ໔	ອູ່ງໄມເປັນທີ່ໂຍກຍ້າຍເຣື້ອຍໆ	໑໐.໔໗	ພຸງນາ	໓.໔໖

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับที่ ๕	ทุ้งนา	๔.๒๒	อยู่ไม่เป็นที่โยกย้ายเรื่อยๆ	๒.๘๔
อันดับที่ ๖	ไกลจากตัวเมือง	๑.๖๘	ไกลจากตัวเมือง	๐

ตาราง ๔๔ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจน และปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่ออยู่ที่บ้าน

๕ มีความรู้สึกอย่างไรเมื่ออยู่ที่บ้าน ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) มีความสุขมากกว่าอยู่ที่อื่น	๕๓	๖๐	๓๘.๒๔	๕๘.๘๒	* ๓.๗๑
๒) อึดอัดไม่อยากอยู่	๔๔	๑๕	๒๐.๒๖	๑๔.๗๑	* ๒.๕๘
๓) คับแคบไม่น่าอยู่	๑๗	๒	๗.๑๗	๑.๕๖	* ๕.๘๓
๔) สกปรกรกรุงรัง	๖	๑	๒.๕๓	๐.๕๘	* ๕.๑๒
๕) เฉยๆ	๓๓	๒๔	๓๐.๘๐	๒๓.๕๓	๒.๑๘
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๔๔ ความรู้สึกเมื่ออยู่ที่บ้านของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงห้า หมายความว่า เด็กที่มีฐานะยากจนรู้สึกอึดอัดไม่อยากอยู่, คับแคบ ไม่น่าอยู่, สกปรกรกรุงรังและเฉยๆ มากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และเด็กที่มีฐานะปานกลางมีความสุขมากกว่าอยู่ที่อื่นมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน โดยมีอันดับมากน้อยดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	มีความสุขมากกว่าอยู่ที่อื่น	๓๘.๒๔	มีความสุขมากกว่าอยู่ที่อื่น	๕๘.๘๒
อันดับ ๒	เฉยๆ	๓๐.๘๐	เฉยๆ	๒๓.๕๓
อันดับ ๓	อึดอัดไม่อยากอยู่	๒๐.๒๖	อึดอัดไม่อยากอยู่	๑๔.๗๑
อันดับ ๔	คับแคบไม่น่าอยู่	๗.๑๗	คับแคบไม่น่าอยู่	๑.๕๖
อันดับ ๕	สกปรกรกรุงรัง	๒.๕๓	สกปรกรกรุงรัง	๐.๕๘

ตาราง ๔๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคณของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับการปฏิบัติคนเมื่ออยู่บ้าน

๕ เวลาอยู่บ้านทำอะไรบ้าง ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ช่วยบิดามารดาทำงานบ้าน	๑๐๓	๓๕	๔๓.๕๖	๓๕.๓๑	๑.๕๒
๒) ช่วยบ้างไม่ช่วยบ้าง	๕๕	๒๑	๒๓.๒๐	๒๐.๕๔	๑.๐๑
๓) ไม่เคยทำอะไรเลย	๘	๔	๓.๓๘	๓.๕๒	๑.๕๔
๔) ชอบเก็บตัวอยู่คนเดียวเงียบๆ	๘	๖	๓.๓๘	๕.๘๘	๕.๕๕
๕) ชอบเที่ยวนอกบ้าน	๒๑	๑๓	๘.๘๖	๑๒.๗๕	๒.๖๓
๖) ชอบเล่นการพนัน	๕	๓	๓.๘๐	๒.๕๔	๒.๗๔
๗) ช่วยบิดามารดาหารายได้	๓๓	๒๐	๑๓.๕๒	๑๕.๖๑	๓.๑๘
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๔๕ การปฏิบัติคนเมื่ออยู่บ้านของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อระขงย่อยที่ ๔ - ๗ หมายความว่า เด็กที่มีฐานะยากจนชอบเล่นการพนันมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และเด็กที่มีฐานะปานกลางชอบเก็บตัวอยู่คนเดียวเงียบๆ, ชอบเที่ยวนอกบ้านและช่วยบิดามารดาหารายได้มากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ช่วยบิดามารดาทำงานบ้าน	๔๓.๕๖	ช่วยบิดามารดาทำงานบ้าน	๓๕.๓๑
อันดับ ๒	ช่วยบ้างไม่ช่วยบ้าง	๒๓.๒๐	ช่วยบ้างไม่ช่วยบ้าง	๒๐.๕๔
อันดับ ๓	ช่วยบิดามารดาหารายได้	๑๓.๕๒	ช่วยบิดามารดาหารายได้	๑๕.๖๑
อันดับ ๔	ชอบเที่ยวนอกบ้าน	๘.๘๖	ชอบเที่ยวนอกบ้าน	๑๒.๗๕
อันดับ ๕	ชอบเล่นการพนัน	๓.๘๐	ชอบเก็บตัวอยู่คนเดียวเงียบๆ	๕.๘๘

ตาราง ๘๗ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลาง ด้วยค่า t เกี่ยวกับลักษณะของคนที่อยู่ในบ้าน

๗ คนที่อยู่ในบ้านเป็นอย่างไร ?	X1	X2	P1	P2	t
๑) รักใคร่กลมเกลียวกันดี	๕๒	๓๐	๓๘.๕๒	๒๔.๖๓	* ๕.๓๒
๒) ทะเลาะวิวาทกันบ่อยๆ	๕๐	๑๘	๒๕.๕๓	๑๓.๗๒	* ๕.๕๑
๓) แย่งชิงกันเป็นใหญ่	๕	๑	๓.๘๐	๐.๕๔	* ๑๐.๐๗
๔) อิจฉาริษยากัน	๔	๑	๓.๓๘	๐.๕๔	* ๕.๖๐
๕) ตางคนตางอยู่	๕๔	๑๖	๒๘.๕๗	๑๕.๖๕	* ๓.๕๔
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๘๗ ลักษณะของคนที่อยู่ในบ้านของเด็กชายที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเชิงสถิติ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงห้า หมายความว่าคนที่อยู่ในบ้านของเด็กที่มีฐานะยากจนชอบทะเลาะวิวาทกันบ่อยๆ, แย่งชิงกันเป็นใหญ่, อิจฉาริษยากัน, และตางคนตางอยู่มากกว่าคนที่อยู่ในบ้านของเด็กที่มีฐานะปานกลาง และคนในบ้านของเด็กที่มีฐานะปานกลางรักใคร่กลมเกลียวกันดีมากกว่าคนในบ้านของเด็กที่มีฐานะยากจน โดยมีอันดับมากน้อยดังนี้

ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ รักใคร่กลมเกลียวกันดี	๓๘.๕๒	รักใคร่กลมเกลียวกันดี	๒๔.๖๓
อันดับ ๒ ทะเลาะวิวาทกันบ่อยๆ	๒๕.๕๓	ตางคนตางอยู่	๑๕.๖๕
อันดับ ๓ ตางคนตางอยู่	๒๘.๕๗	ทะเลาะวิวาทกันบ่อยๆ	๑๓.๗๒
อันดับ ๔ แย่งชิงกันเป็นใหญ่	๓.๘๐	แย่งชิงกันเป็นใหญ่	๐.๕๔
อันดับ ๕ อิจฉาริษยากัน	๓.๓๘	อิจฉาริษยากัน	๐.๕๔

๒ เพื่อนบ้าน

ตาราง ๔๔ เปรียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลาง ควบคู่กัน เกี่ยวกับลักษณะของเพื่อนบ้าน

๔ เพื่อนบ้านเป็นอย่างไร ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) ชอบให้ความช่วยเหลือ	๓๕	๕๕	๓๓.๓๕	๕๓.๐๖	* ๓.๑๓
๒) ชอบทะเลาะวิวาท	๒๑	๕	๕.๕๖	๕.๕๐	๕.๖๖
๓) ชอบดื่มสุราเมามาย	๒๑	๕	๕.๕๖	๓.๕๒	* ๖.๑๐
๔) พுகจาหยาบคาย นิสัยไม่ดี	๑๑	๑	๕.๖๕	๐.๕๕	* ๑๐.๕๖
๕) เป็นนักเลงหัวไม้	๑๑	๕	๕.๖๕	๓.๕๒	๑.๕๓
๖) มีความประพฤติดี	๓๕	๑๐	๑๕.๓๕	๕.๕๑	* ๓.๐๓
๗) ทางคนทางอายุ	๕๕	๒๕	๒๕.๕๓	๒๕.๕๓	๑.๓๓
๘) ชอบเล่นการพนัน	๒	๐	๐.๕๕	๐	* ๕.๐๐
๙) ชอบนิมทา	๐	๑	๐	๐.๕๕	* ๕.๖๐
รวม	๒๓๓	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	--

ตาราง ๔๔ ลักษณะของเพื่อนบ้านของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงสี่, หก, แปดและเก้า หมายความว่า ลักษณะเพื่อนบ้านของเด็กที่มีฐานะยากจน ชอบทะเลาะวิวาท, ชอบดื่มสุราเมามาย, ชอบพุกจาหยาบคาย นิสัยไม่ดี, มีความประพฤติดีและชอบเล่นการพนัน มากกว่าเพื่อนบ้านของเด็กที่มีฐานะปานกลาง เพื่อนบ้านของเด็กที่มีฐานะปานกลางชอบให้ความช่วยเหลือและชอบนิมทามากกว่าเพื่อนบ้านของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกจากนี้แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่มิฉะนั้นแตกต่างกันดังนี้

	<u>ยากจน</u>		<u>ร้อยละ</u>		<u>ปานกลาง</u>		<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑	ชอบให้ความช่วยเหลือ		๓๓.๓๕		ชอบให้ความช่วยเหลือ		๕๓.๐๖

	<u>ยากจน</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>ปานกลาง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๒	ต่างคนต่างอยู่	๒๘.๘๓	ต่างคนต่างอยู่	๒๘.๘๓
อันดับ ๓	มีความประพฤติดี	๑๘.๓๕	มีความประพฤติดี	๕.๘๑
อันดับ ๔	ชอบดื่มสุราเมามาย	๘.๘๖	ชอบทะเลาะวิวาท	๘.๘๐
อันดับ ๕	ชอบทะเลาะวิวาท	๘.๘๖	ชอบดื่มสุราเมามาย	๓.๕๒
อันดับ ๖	เป็นนักเลงหัวไม้	๘.๖๘	เป็นนักเลงหัวไม้	๓.๕๒
อันดับ ๗	พูดจาหยาบคายนิสัยไม่ดี	๘.๖๘	พูดจาหยาบคายนิสัยไม่ดี	๐.๕๔
อันดับ ๘	ชอบเล่นการพนัน	๐.๕๔	ชอบกินหา	๐.๕๔
อันดับ ๙	ชอบกินหา	๐	ชอบเล่นการพนัน	๐

ตาราง ๘๘ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับฐานะของเพื่อนบ้าน

๕ ฐานะของเพื่อนบ้านส่วนมากเป็นอย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ร่ำรวยมาก	๑๘	๓	๘.๘๑	๖.๘๖	๑.๘๒
๒) พอมีพอใช้	๑๕๘	๘๒	๖๘.๕๔	๘๐.๓๕	๑.๘๘
๓) ยากจน	๖๕	๑๑	๒๗.๘๒	๑๐.๓๕	*๖.๘๒
๔) มักขอยืมเงินจากบ้านเธอเสมอ	๘	๒	๑.๖๘	๑.๕๖	๑.๕๓
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๘๘ ฐานะเพื่อนบ้านของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สาม หมายความว่า เพื่อนบ้านของเด็กที่มีฐานะยากจนยากจนมากกว่าเพื่อนบ้านของเด็กที่มีฐานะปานกลาง นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ โดยมีอันดับมากน้อยดังนี้

	<u>ยากจน</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>ปานกลาง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑	พอมีพอใช้	๖๘.๕๔	พอมีพอใช้	๘๐.๓๕

อันดับ	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๒	ยากจน	๒๗.๘๒	ยากจน	๑๐.๗๕
อันดับ ๓	ร่ำรวยมาก	๕.๕๑	ร่ำรวยมาก	๖.๘๖
อันดับ ๔	มักขอยืมเงินจากบ้านเรา	๑๐.๖๕	มักขอยืมเงินจากบ้านเรา	๑๐.๕๖

ตาราง ๕๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับอาชีพของเพื่อนบ้าน

๑๐ เพื่อนบ้านส่วนมากมีอาชีพอะไร	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) รับราชการ	๓๘	๒๒	๑๘.๓๕	๒๑.๕๗	*๓.๗๖
๒) ค้าขาย	๔๕	๓๑	๓๕.๘๗	๓๐.๓๕	๑.๓๗
๓) รับจ้าง	๕๑	๑๘	๒๑.๕๒	๑๗.๖๕	๑.๖๕
๔) เป็นกรรมกร	๒๑	๖	๘.๘๖	๕.๘๘	*๓.๓๕
๕) ประกอบอาชีพที่ทุจริต	๒๓	๑๕	๙.๗๐	๑๘.๗๑	*๓.๕๘
๖) ประกอบอาชีพที่สังคมรังเกียจ	๐	๐	๐	๐	๐
๗) ทำนา - ไร่	๑๑	๒	๕.๖๕	๑.๕๖	๖.๘๗
๘) ไม่ได้ทำงานประจำ	๑๒	๘	๕.๐๖	๗.๘๕	๕.๓๕
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๐ อาชีพเพื่อนบ้านของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, ี่, ห้า, เจ็ดและแปด หมายความว่า เพื่อนบ้านของเด็กที่มีฐานะยากจนมีอาชีพเป็นกรรมกร ทำนา - ไร่มากกว่าเพื่อนบ้านของเด็กที่มีฐานะปานกลาง และเพื่อนบ้านของเด็กที่มีฐานะปานกลางมีอาชีพรับราชการ, ประกอบอาชีพที่ทุจริต, ไม่ได้ทำงานประจำมากกว่าเพื่อนบ้านของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แม้มีอันดับมากน้อยดังนี้

	ยาจน	รอยละ	ปานกลาง	รอยละ
อันดับ ๑	กาขาย	๓๕.๘๓	กาขาย	๓๐.๓๘
อันดับ ๒	รับจ้าง	๒๑.๕๒	รับราชการ	๒๑.๕๓
อันดับ ๓	รับราชการ	๑๘.๓๕	รับจ้าง	๑๓.๖๕
อันดับ ๔	ประกอบอาชีพที่ทุจริต	๘.๓๐	ประกอบอาชีพที่ทุจริต	๑๘.๓๑
อันดับ ๕	เป็นกรรมกร	๘.๘๖	ไม่ได้ทำงานประจำ	๓.๘๘
อันดับ ๖	ไม่ได้ทำงานประจำ	๕.๐๖	เป็นกรรมกร	๕.๘๘
อันดับ ๗	ทำนา - ไร่	๘.๖๘	ทำนา - ไร่	๑.๘๖
อันดับ ๘	ประกอบอาชีพที่สังคมรังเกียจ	๐	ประกอบอาชีพที่สังคมรังเกียจ	๐

๓ สัมพันธภาพภายในครอบครัว

๑) ระหว่างบิดามารดากับเด็ก

ตาราง ๕๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนรอยและความแตกต่างของค่าตอบของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับบิดามารคายังมีชีวิตหรือไม่

๑๑ บิดามารดาของเขายังมีชีวิตหรือไม่ ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) ยังมีชีวิตอยู่ทั้งคู่	๑๖๑	๓๓	๖๓.๘๓	๓๑.๕๓	๐.๘๕
๒) เสียชีวิตแล้วทั้งคู่	๑๐	๒	๘.๒๒	๑.๕๖	๑.๖๓
๓) บิดาเสียชีวิตมารคายังอยู่	๘๓	๑๘	๑๘.๕๕	๑๘.๖๓	๐.๒๓
๔) มารคาเสียชีวิตบิดายังอยู่	๒๑	๘	๘.๘๖	๓.๘๘	๑.๐๓
๕) ไม่ทราบว่ายังมีชีวิตหรือไม่	๒	๐	๐.๘๘	๐	๑๘.๐๐
รวม	๒๓๓	๑๐๖	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๑ การมีชีวิตอยู่หรือไม่ของบิดามารดาของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อระงะขอยที่ห้า หมายความว่า เด็กที่มีฐานะยากจนไม่ทราบว่าบิดามารดาของตนยังมีชีวิตอยู่หรือไม่มากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ

มีอันดับดังนี้

	ยาจกจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ยังมีชีวิตอยู่ทั้งคู่	๒๗.๕๓	ยังมีชีวิตอยู่ทั้งคู่	๓๑.๕๓
อันดับ ๒	บิดาเสียชีวิตมารคายังอยู่	๑๘.๑๕	บิดาเสียชีวิตมารคายังอยู่	๑๘.๖๓
อันดับ ๓	มารคเสียชีวิตบิดายังอยู่	๘.๘๖	มารคเสียชีวิตบิดายังอยู่	๓.๘๘
อันดับ ๔	เสียชีวิตแล้วทั้งคู่	๔.๒๒	เสียชีวิตแล้วทั้งคู่	๑.๕๖
อันดับ ๕	ไม่ทราบว่ามีชีวิตหรือไม่	๐.๘๘	ไม่ทราบว่ามีชีวิตหรือไม่	๐

ตาราง ๕๒ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยาจกจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับสภาพของบิดามารค

๑๒ บิดามารคาคอยควบกันหรือไม่ ?	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๑) บิดามารค	๐	๑	๐	๐.๕๘	* ๑๘.๖๐
๒) อยู่ควบกัน	๕๖	๕๑	๕๐.๕๑	๕๐.๐๐	๑.๘๓
๓) แยกกันอยู่	๒๘	๓	๑๐.๑๒	๖.๘๖	* ๓.๒๐
๔) ทหาร่างกัน	๘๐	๑๓	๑๖.๘๘	๑๖.๖๓	๐.๑๑
๕) คายจากกัน	๓๓	๒๖	๓๒.๘๘	๒๕.๘๘	๐.๐๒
รวม	๒๓๓	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๒ สภาพบิดามารคของเด็กที่มีฐานะยาจกจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งและสาม หมายความว่า บิดามารคของเด็กที่มีฐานะยาจกจนแยกกันอยู่มากกว่าบิดามารคของเด็กที่มีฐานะปานกลาง บิดามารคของเด็กที่มีฐานะปานกลางบวชมากกว่าบิดามารคของเด็กที่มีฐานะยาจกจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ มีอันดับดังนี้

	ยาจกจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	อยู่ควบกัน	๕๐.๕๑	อยู่ควบกัน	๕๐.๐๐

ที่อยู่ก่อนการถูกจับของ เด็กที่มีฐานะยากจนคือ อยู่กับมารดาเพราะมารดาแยกกันอยู่กับบิดา, บิดาและมารดาเลี้ยง, พี่น้องและไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง เด็กที่มีฐานะปานกลางอยู่กับบิดาหรือมารดาและญาติฝ่ายบิดามากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิอันคืบแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันคืบ ๑	บิดาและมารดา	๓๘.๑๘	บิดาและมารดา	๘๒.๑๕
อันคืบ ๒	มารดาและบิดาเลี้ยง	๑๒.๒๘	บิดาหรือมารดา	๑๒.๗๕
อันคืบ ๓	คนอื่นที่ไม่ใช่ญาติ	๑๒.๒๘	คนอื่นที่ไม่ใช่ญาติ	๑๒.๗๕
อันคืบ ๔	บิดาหรือมารดา	๕.๗๐	มารดาและบิดาเลี้ยง	๑๐.๗๕
อันคืบ ๕	บิดาและมารดาเลี้ยง	๕.๗๐	ญาติฝ่ายบิดา	๕.๘๘
อันคืบ ๖	ญาติฝ่ายมารดา	๖.๓๓	ญาติฝ่ายมารดา	๕.๘๘
อันคืบ ๗	มารดา	๕.๐๖	บิดา	๒.๕๘
อันคืบ ๘	ญาติฝ่ายบิดา	๘.๒๒	มารดา	๒.๕๘
อันคืบ ๙	พี่น้อง	๒.๕๖	บิดาและมารดาเลี้ยง	๒.๕๘
อันคืบ ๑๐	บิดา	๒.๕๓	พี่น้อง	๐.๕๘
อันคืบ ๑๑	ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง	๐.๘๘	ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง	๐

ตาราง ๕๘ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละ และความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับฐานะของบิดามารดา

๑๘ ครอบคลุมมีฐานะอย่างไรเมื่อเทียบกับคนอื่น ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) มีหน้ามิตาเป็นพิเศษ	๓	๑	๑.๒๗	๐.๕๘	* ๕.๘๐
๒) เหมือนๆ กับคนอื่น	๑๒๘	๘๖	๕๘.๘๓	๘๘.๓๑	* ๕.๓๕
๓) ค่าคอมยากจน	๑๐๘	๑๑	๘๓.๘๘	๑๐.๗๕	* ๘.๓๖
๔) รักรวยกว่าคนอื่น	๑	๘	๐.๕๒	๓.๕๒	*๓๕.๐๐
รวม	๒๓๗	๑๐๖	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๔ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางมีความเห็นว่า บิคารมารคาของคนมีฐานะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในทุกข้อกระทงย่อย หมายความว่า เด็กที่มีฐานะยากจนมีความเห็นว่า บิคารมารคาของคนมีหน้ามิตาเป็นพิเศษ, ค่าค้อยยากจนมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง เด็กที่มีฐานะปานกลางมีความเห็นว่า บิคารมารคาของคนมีฐานะเหมือนกันและร่ำรวยกว่าคนอื่นมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน โดยมีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	เหมือนกันกับคนอื่น	๕๔.๘๓	เหมือนกันกับคนอื่น	๔๘.๓๑
อันดับ ๒	ค่าค้อยยากจน	๔๓.๘๘	ค่าค้อยยากจน	๑๐.๗๕
อันดับ ๓	มีหน้ามิตาเป็นพิเศษ	๑.๒๗	ร่ำรวยกว่าคนอื่น	๓.๙๒
อันดับ ๔	ร่ำรวยกว่าคนอื่น	๐.๑๒	มีหน้ามิตาเป็นพิเศษ	๐.๙๘

ตาราง ๕๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอบของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับลักษณะของบิคารมารคา

๑๕ บิคารมารคาเป็นอย่างไร	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๑) รักใคร่ปรองคองกันดี	๗๐	๖๓	๒๕.๕๓	๒๑.๗๖	* ๗.๐๑
๒) ทะเลาะกันเสมอ	๗๕	๑๓	๓๓.๓๔	๑๒.๗๕	* ๖.๕๘
๓) มักมีความเห็นไม่ตรงกัน	๒๔	๖	๑๑.๘๑	๕.๘๘	* ๗.๑๓
๔) ไม่พยายามเข้าใจกัน	๑๘	๓	๕.๕๑	๒.๘๘	* ๕.๐๖
๕) เขมงวดกวัดกัน	๖	๑	๒.๕๓	๐.๘๘	* ๕.๑๕
๖) ชอบตีลูกๆ เสมอ	๕	๔	๓.๘๐	๓.๙๒	๐.๓๑
๗) เฉยๆ ไม่คอยพูดจา	๓๑	๑๒	๑๓.๐๘	๑๑.๗๗	๐.๘๑
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๕ ลักษณะบิคารมารคาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงห้า หมายความว่า บิคารมารคาของเด็กที่มีฐานะยากจน ชอบทะเลาะกันเสมอ มักมีความเห็นไม่ตรงกัน, ไม่พยายามเข้าใจกันและเขมงวดกวดขันมากกว่า บิคารมารคาของเด็กที่มีฐานะปานกลาง บิคารมารคาของเด็กที่มีฐานะปานกลาง รักใคร่ปรองคองกันดีมากกว่า บิคารมารคาของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นก็แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิฉะนั้นแตกต่างกันดังนี้

	<u>ยากจน</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>ปานกลาง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑	ทะเลาะกันเสมอ	๓๓.๓๘	รักใคร่ปรองคองกันดี	๖๑.๗๖
อันดับ ๒	รักใคร่ปรองคองกันดี	๒๕.๕๓	ทะเลาะกันเสมอ	๑๒.๗๕
อันดับ ๓	เฉยๆ ไม่คอยพูดจา	๑๓.๐๘	เฉยๆ ไม่คอยพูดจา	๑๑.๗๗
อันดับ ๔	มักมีความเห็นไม่ตรงกัน	๑๑.๘๑	มักมีความเห็นไม่ตรงกัน	๕.๘๘
อันดับ ๕	ไม่พยายามเข้าใจกัน	๕.๘๑	ชอบคึกคักๆ เสมอ	๓.๕๒
อันดับ ๖	ชอบคึกคักๆ เสมอ	๓.๘๐	ไม่พยายามเข้าใจกัน	๒.๕๘
อันดับ ๗	เขมงวดกวดขัน	๒.๕๓	เขมงวดกวดขัน	๐.๕๘

ตาราง ๘๖ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลาง ควบคู่กัน เกี่ยวกับชนิดของบิคา

t

๑๖ บิคาเป็นชนิดใดไทย ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน	๑๘	๑	๕.๘๑	๐.๕๘	๘.๗๒
๒) ชอบคึกคักๆ เสมอ	๕๘	๑๘	๒๒.๗๕	๑๘.๖๓	๑.๖๗
๓) ชอบเล่นการพนัน	๑๓.	๘	๕.๘๘	๓.๕๒	๒.๕๘
๔) ไม่ชอบทำงาน	๓	๑	๑.๒๗	๐.๕๘	๕.๘๐
๕) หงุดหงิดโกรธง่าย	๑๕	๘	๖.๓๓	๗.๘๘	๒.๐๘
๖) ขีบน	๑๗	๑๑	๗.๑๗	๑๐.๗๕	๘.๒๖
๗) กุร้าย	๑๘	๘	๗.๕๕	๓.๕๒	๕.๖๗
๘) เจ้าระเบียบ	๗๕	๓๕	๓๓.๓๘	๓๘.๒๘	๑.๒๑
๙) ฉำฉียงรักลูกไม่เท่ากัน	๑๐	๕	๘.๒๒	๘.๘๐	๑.๘๘

ตาราง ๔๖ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับชนิดของบิดา (ต่อ)

๑๖ บิดาเป็นคนชนิดไหน ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑๐) ใจดี	๑๓	๑๐	๕.๕๕	๕.๕๐	*๕.๕๒
๑๑) เจ้าชู้	๑	๐	๐.๕๒	๐	*๕.๕๐
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๔๖ บิดาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สาม, สี่, ห้า, หก, เจ็ด, สิบและสิบเอ็ด หมายความว่า บิดาของเด็กที่มีฐานะยากจน มีลักษณะดังนี้ ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน, ชอบเล่นการพนัน, ไม่ชอบทำงาน, ดูร้ายและเจ้าชู้มากกว่า บิดาของเด็กที่มีฐานะปานกลาง บิดาของเด็กที่มีฐานะปานกลางหงุดหงิดและโกรธง่าย, ขี้บ่นและใจดีมากกว่าบิดาของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นก็แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิฉะนั้นแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	เจ้าระเบียบ	๓๓.๓๕	เจ้าระเบียบ	๓๕.๒๕
อันดับ ๒	ชอบดื่มสุราเสมอ	๒๒.๓๕	ชอบดื่มสุราเสมอ	๑๕.๖๓
อันดับ ๓	ดูร้าย	๗.๕๕	ขี้บ่น	๑๐.๗๕
อันดับ ๔	ขี้บ่น	๗.๑๗	ใจดี	๕.๕๐
อันดับ ๕	หงุดหงิดและโกรธง่าย	๒.๓๓	หงุดหงิดและโกรธง่าย	๗.๕๕
อันดับ ๖	ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน	๕.๕๑	ลำเอียงรักลูกไม่เท่ากัน	๕.๕๐
อันดับ ๗	ใจดี	๕.๕๕	ชอบเล่นการพนัน	๓.๕๒
อันดับ ๘	ชอบเล่นการพนัน	๕.๕๕	ดูร้าย	๓.๕๒
อันดับ ๙	ลำเอียงรักลูกไม่เท่ากัน	๕.๒๒	ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน	๐.๕๕

ยากจน
รอยละ
ปานกลาง
รอยละ

อันดับ ๑๐ ไม่ชอบทำงาน ๑.๒๗ ไม่ชอบทำงาน ๐.๕๘
 อันดับ ๑๑ เจ้าชู้ ๐.๕๒ เจ้าชู้ ๐

ตาราง ๕๗ เปรียบเทียบอัตราส่วนรอยและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและ
 ปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับชนิดของมารดา

๑๗ มารดาเป็นคนชนิดไหน ?	X_1	X_2	p_1	p_2	t
๑) ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน	๑๓	๐	๕.๕๕	๐	* ๑๕.๐๘
๒) ชอบดื่มสุราเสมอ	๑๔	๒	๕.๕๑	๑.๕๖	* ๗.๕๐
๓) ชอบเล่นการพนัน	๗	๖	๒.๕๖	๕.๘๘	* ๗.๕๕
๔) ไม่ชอบทำงาน	๒	๒	๐.๘๘	๑.๕๖	* ๒๒.๕๐
๕) หงุดหงิดและโกรธง่าย	๘	๑	๓.๓๘	๐.๕๘	* ๕.๖๐
๖) ขี้บน	๑๗	๕	๗.๑๗	๘.๘๒	๑.๕๕
๗) ทุราญ	๕	๕	๓.๘๐	๔.๕๐	* ๒.๖๒
๘) เจ้าระเบียบ	๓๘	๑๖	๑๖.๐๓	๑๕.๖๕	๐.๑๕
๙) ลำเอียงรักลูกไม่เท่ากัน	๒	๓	๐.๘๘	๒.๕๕	* ๑๑.๐๐
๑๐) ปากร้ายแต่ใจดี	๒๗	๑๕	๑๑.๓๕	๑๔.๗๑	* ๒.๓๕
๑๑) เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	๒๒	๑๐	๕.๒๘	๕.๘๑	๐.๕๐
๑๒) ใจดี	๗๘	๓๓	๓๖.๕๑	๓๒.๓๕	๐.๑๕
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๗ มารดาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเชิงสถิติ ใน
 ขั้วของหย่อมที่หนึ่ง, สอง, สาม, สี่, ห้า, เจ็ด, เก้าและสิบ หมายความว่า มารดาของเด็กที่มีฐานะยาก
 จนชอบทะเลาะกับคนในบ้าน, ชอบดื่มสุราเสมอและหงุดหงิดและโกรธง่ายมากกว่ามารดาของเด็กที่

มีฐานะปานกลาง มารดาของเด็กที่มีฐานะปานกลางชอบเล่นการพนัน, ไม่ชอบทำงาน, ดูร้าย, ลำเอียง รักลูกไม่เท่ากันและปากร้ายแต่ใจดี นอกนั้นก็แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกัน

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ใจดี	๓๒.๘๑	ใจดี	๓๒.๓๕
อันดับ ๒	เจ้าระเบียบ	๑๖.๐๓	เจ้าระเบียบ	๑๕.๖๘
อันดับ ๓	ปากร้ายแต่ใจดี	๑๑.๓๘	ปากร้ายแต่ใจดี	๑๘.๓๑
อันดับ ๔	เอือมเพื่อผืนผ้า	๕.๒๘	เอือมเพื่อผืนผ้า	๕.๘๑
อันดับ ๕	ขี้บน	๓.๑๓	ขี้บน	๘.๘๒
อันดับ ๖	ชอบดื่มสุราเสมอ	๕.๘๑	ชอบเล่นการพนัน	๕.๘๘
อันดับ ๗	ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน	๕.๘๘	ดูร้าย	๘.๘๐
อันดับ ๘	ดูร้าย	๓.๘๐	ลำเอียงรักลูกไม่เท่ากัน	๒.๘๘
อันดับ ๙	หงุดหงิดและโกรธง่าย	๓.๘๘	ไม่ชอบทำงาน	๑.๘๖
อันดับ ๑๐	ชอบเล่นการพนัน	๒.๘๖	ชอบดื่มสุราเมามาย	๑.๘๖
อันดับ ๑๑	ไม่ชอบทำงาน	๐.๘๘	หงุดหงิดและโกรธง่าย	๐.๘๘
อันดับ ๑๒	ลำเอียงรักลูกไม่เท่ากัน	๐.๘๘	ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน	๐

ตาราง ๔๔ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของบิดาคือเด็ก

๑๔ บิดามีความรู้สึกต่อเธอ อย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) รักและเอื้อหนุน	๑๐๕	๕๓	๘๘.๓๐	๕๑.๘๖	๑.๕๐
๒) ให้ความไว้วางใจ	๒๘	๒๐	๑๐.๑๒	๑๘.๖๑	๒.๘๑
๓) ภาคภูมิใจในเธอ	๑๐	๓	๘.๒๒	๒.๘๘	๓.๒๘
๔) กลียดชัง	๓๘	๑๑	๑๖.๘๖	๑๐.๓๘	๓.๓๖
๕) ไม่เชื่อว่าเธอจะทำอะไรได้	๑๘	๓	๘.๐๒	๒.๘๘	๓.๑๕

ตาราง ๕๔ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของบิดาคอเด็ก (ต่อ)

๑๔ บิดามีความรู้สึกต่อเรื่อง อย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๖) เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๘๐	๑๒	๑๖.๘๘	๑๑.๗๖	๒.๘๑
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๕ ความรู้สึกของบิดาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สอง, สาม, สี่, ห้า, หก, หมายความว่า บิดาของเด็กที่มีฐานะยากจนรู้สึกภาคภูมิใจ, เกลียศรั้ง, ไม่เชื่อว่าทำอะไรได้, เฉยๆ ไม่ยินดียินร้ายมากกว่าบิดาของเด็กที่มีฐานะปานกลาง และบิดาของเด็กที่มีฐานะปานกลางให้ความไว้วางใจ, มากกว่าบิดาของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เจริญสติแต่มีอันกับแตกต่างกันดังนี้

ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ รักและเอ็นดู	๘๘.๓๐	รักและเอ็นดู	๘๑.๘๖
อันดับ ๒ เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๑๖.๘๘	ให้ความไว้วางใจ	๑๘.๖๑
อันดับ ๓ เกลียศรั้ง	๑๖.๘๖	เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๑๑.๗๖
อันดับ ๔ ให้ความไว้วางใจ	๑๐.๑๒	เกลียศรั้ง	๑๐.๗๘
อันดับ ๕ ไม่เชื่อว่าทำอะไรได้	๘.๐๒	ภาคภูมิใจในเธอ	๒.๘๘
อันดับ ๖ ภาคภูมิใจในเธอ	๘.๒๒	ไม่เชื่อว่าทำอะไรได้	๒.๘๘

ตาราง ๕๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของมารดา

๑๕ มารดามีความรู้สึกอย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) รักและเอ็นดู	๑๘๖	๖๒	๖๑.๖๐	๖๐.๓๘	๐.๑๑
๒) ให้ความไว้วางใจ	๒๘	๑๘	๑๒.๒๘	๑๘.๖๓	*๓.๘๘
๓) ภาคภูมิใจในเธอ	๑๑	๕	๘.๖๘	๘.๘๐	๐.๕๓
๔) เกลียคั้ง	๘	๖	๓.๓๘	๕.๘๘	*๕.๘๕
๕) ไม่เชื่อว่าเธอจะทำอะไรได้	๑๕	๘	๖.๓๓	๓.๘๒	*๘.๐๒
๖) เจๆ ไม่ยินดียินร้าย	๒๘	๖	๑๑.๘๑	๕.๘๘	*๕.๒๘
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๕๕ ความรู้สึกของมารดาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อระพยขยที่สอง, สี่, ห้า, หก หมายความว่ามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจนรู้สึกไม่เชื่อว่าเด็กจะทำอะไรได้, เจๆ ไม่ยินดียินร้ายมากกว่ามารดาของเด็กที่มีฐานะปานกลาง และมารดาของเด็กที่มีฐานะปานกลางให้ความไว้วางใจ, เกลียคั้งมากกว่ามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิอันคัมแตกต่างกันดังนี้

ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันคัม ๑ รักและเอ็นดู	๖๑.๖๐	รักและเอ็นดู	๖๐.๓๘
อันคัม ๒ ให้ความไว้วางใจ	๑๒.๒๘	ให้ความไว้วางใจ	๑๘.๖๓
อันคัม ๓ เจๆ ไม่ยินดียินร้าย	๑๑.๘๑	เกลียคั้ง	๕.๘๘
อันคัม ๔ ไม่เชื่อว่าเธอจะทำอะไรได้	๖.๓๓	เจๆ ไม่ยินดียินร้าย	๕.๘๘
อันคัม ๕ ภาคภูมิใจในเธอ	๘.๖๘	ภาคภูมิใจในเธอ	๘.๘๐
อันคัม ๖ เกลียคั้ง	๓.๓๘	ไม่เชื่อว่าจะทำอะไรได้	๓.๘๒

ตาราง ๑๐๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจน และปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกชอบปีติคามารคา

๒๐ เรอรู้สึกอย่างไรคตปีติคามารคา ?	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๑) รักปีติคามารคาทั้งสองคน	๑๘๓	๘๑	๗๗.๒๒	๗๕.๕๑	๐.๒๕
๒) ไม่ชอบปีติคามารคาทั้งสองคน	๒	๒	๐.๘๕	๑.๕๖	* ๒๒.๕๐
๓) รักปีติคาแต่ไม่ชอบมารคา	๕	๗	๓.๕๐	๖.๕๖	* ๖๑.๒๐
๔) รักมารคาแต่ไม่ชอบปีติคา	๓๓	๑๒	๑๓.๕๒	๑๑.๗๗	๑.๕๒
๕) เฉยๆ	๑๐	๐	๕.๒๒	๐	* ๑๕.๐๗
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๐๐ ความรู้สึกคตปีติคามารคาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระทงย่อยที่สอง, สามและห้า หมายความว่าเด็กที่มีฐานะยากจนรักมารคาแต่ไม่ชอบปีติคา, เฉยๆ มากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง, และเด็กที่มีฐานะปานกลางไม่ชอบปีติคามารคาทั้งสองคนมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ รักปีติคามารคาทั้งสองคน	๗๗.๒๒	รักปีติคามารคาทั้งสองคน	๗๕.๕๑	
อันดับ ๒ รักมารคาแต่ไม่ชอบปีติคา	๑๓.๕๒	รักมารคาแต่ไม่ชอบปีติคา	๑๑.๗๗	
อันดับ ๓ เฉยๆ	๕.๒๒	รักปีติคาแต่ไม่ชอบมารคา	๖.๕๖	
อันดับ ๔ รักปีติคาแต่ไม่ชอบมารคา	๓.๕๐	ไม่ชอบปีติคามารคาทั้งสองคน	๑.๕๖	
อันดับ ๕ ไม่ชอบปีติคามารคาทั้งสองคน	๐.๘๕	เฉยๆ	๐	

ตาราง ๑๐๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจน และปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกต่อการได้อยู่กับบิดามารดา

๒๑ เรอรู้สึกอย่างไรเวลา อยู่กับบิดามารดา ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) เป็นสุขมาก	๓๓	๕๘	๑๓.๘๒	๕๒.๘๘	*๑๓.๐๘
๒) เป็นสุขบางเวลา	๑๒๘	๒๘	๕๘.๘๓	๒๓.๕๓	* ๕.๘๕
๓) เป็นทุกข์ไม่สบายใจเลย	๓๕	๘	๑๘.๓๓	๘.๘๓	* ๘.๐๑
๔) อึดอัดใจมาก	๑๕	๓	๒.๓๓	๒.๕๘	* ๓.๒๑
๕) ทางเห็นไม่คุ้นเคย	๑๑	๕	๘.๒๘	๘.๘๐	๐.๕๓
๖) เฉยๆ	๑๘	๓	๕.๘๑	๒.๘๒	๑.๘๒
รวม	๒๓๓	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๐๒ ความรู้สึกต่อการได้อยู่กับบิดามารดาของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในซอกระพยอยที่หนึ่งถึงสี่ หมายความว่า เด็กที่มีฐานะยากจนรู้สึกเป็นสุขบางเวลา, เป็นทุกข์ไม่สบายใจเลย, อึดอัดใจมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และเด็กที่มีฐานะปานกลางรู้สึกเป็นสุขมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันที่แตกต่างกันดังนี้

ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันที่ ๑ เป็นสุขบางเวลา	๕๘.๘๓	เป็นสุขมาก	๕๒.๘๘
อันที่ ๒ เป็นทุกข์ไม่สบายใจเลย	๑๘.๓๓	เป็นสุขบางเวลา	๒๓.๕๓
อันที่ ๓ เป็นสุขมาก	๑๓.๘๒	เป็นทุกข์ไม่สบายใจเลย	๘.๘๓
อันที่ ๔ อึดอัดใจมาก	๒.๓๓	เฉยๆ	๒.๘๒
อันที่ ๕ เฉยๆ	๕.๘๑	ทางเห็นไม่คุ้นเคย	๘.๘๐
อันที่ ๖ ทางเห็นไม่คุ้นเคย	๘.๒๘	อึดอัดใจมาก	๒.๕๘

ตาราง ๑๐๒ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าความของ เด็กที่มีฐานะยากจน และปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่อไม่ได้อยู่กับบิดามารดา

๒๒ เมื่อไม่ได้อยู่กับบิดามารดา เรารู้สึกอย่างไร ?	X_1	X_2	p_1	p_2	t
๑) คิดถึง	๑๘๕	๒๑	๒๑.๑๘	๕๕.๘๐	๐.๑๘
๒) อยากกลับไปอยู่กับท่าน	๒๒	๓๑	๒๒.๑๒	๓๐.๓๘	๑.๓๓
๓) กังใจ	๑๓	๑	๕.๘๘	๐.๕๘	๑๐.๘๘
๔) เฉยๆ	๑๗	๕	๗.๑๗	๘.๘๓	๑.๕๕
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๐๒ ความรู้สึกเมื่อไม่ได้อยู่กับบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในซอกตรงขอยุทธสาม หมายความว่า เด็กที่มีฐานะยากจนรู้สึกคิดถึงเมื่อไม่ได้อยู่กับบิดามารดา มากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ และมีอัน
กันมากน้อยดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ คิดถึง		๒๑.๑๘	คิดถึง	๕๕.๘๐
อันดับ ๒ อยากกลับไปอยู่กับท่าน		๒๒.๑๒	อยากกลับไปอยู่กับท่าน	๓๐.๓๘
อันดับ ๓ เฉยๆ		๗.๑๗	เฉยๆ	๘.๘๓
อันดับ ๔ กังใจ		๕.๘๘	กังใจ	๐.๕๘

ตาราง ๑๐๓ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของเด็กที่มีฐานะยากจน และปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความใกล้ชิดกับบิคารมารคา

๒๓ บิคารมารคาที่มีเวลาใกล้ชิด เธอเพียงไร ?	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๑) ไม่ได้อยู่กับบิคารมารคาคั้งแต่เล็ก	๑๔	๐	๕.๕๐	๐	* ๑๔.๕๐
๒) ใกล้เคียงกับบิคารมารคาคั้งแต่เล็ก	๔๕	๕๓	๑๘.๕๕	๕๑.๕๖	* ๕.๘๑
๓) ใกล้เคียงกับบิคารมารคาคั้งแต่เล็ก	๑๖๐	๓๖	๕๕.๐๘	๓๕.๒๘	* ๓.๕๑
๔) ไม่มีเวลาอยู่ด้วยกันเลย	๓๘	๑๓	๑๒.๐๓	๑๒.๗๕	๑.๕๑
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๐๓ ความใกล้ชิดกับบิคารมารคาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลาง แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สองและสาม หมายความว่าเด็กที่มีฐานะยากจนไม่ได้อยู่กับบิคารมารคาคั้งแต่เล็กและใกล้เคียงกับบิคารมารคามากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง เด็กที่มีฐานะปานกลางใกล้เคียงกับบิคารมารคาทุกวัน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ และมีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ ใกล้เคียงกับบิคารมารคาคั้งแต่เล็ก	๕.๕๐	๕.๕๐	๐	๐
อันดับ ๒ ใกล้เคียงกับบิคารมารคาคั้งแต่เล็ก	๑๘.๕๕	๑๘.๕๕	๕๑.๕๖	๕๑.๕๖
อันดับ ๓ ใกล้เคียงกับบิคารมารคาคั้งแต่เล็ก	๕๕.๐๘	๕๕.๐๘	๓๕.๒๘	๓๕.๒๘
อันดับ ๔ ไม่มีเวลาอยู่ด้วยกันเลย	๑๒.๐๓	๑๒.๐๓	๑๒.๗๕	๑๒.๗๕

ตาราง ๑๐๘ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจน
และปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับการปรองคองกันระหว่างปีคามารคา

๒๘ ปีคามารคาทะเลาะ กันบ่อยแค่ไหน ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ทุกวัน	๓๓	๖	๑๓.๕๓	๕.๘๘	* ๖.๑๕
๒) นานๆ ครั้ง	๑๕๖	๕๓	๖๑.๖๐	๕๑.๕๖	๑.๕๐
๓) ปานกลาง	๓๕	๒๐	๑๕.๓๕	๑๕.๖๑	* ๒.๘๗
๔) ไม่เคยทะเลาะกันเลย	๒๕	๒๓	๑๐.๑๒	๒๒.๕๕	* ๗.๘๗
รวม	๒๓๙	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๐๘ การปรองคองกันระหว่างปีคามารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สามและสี่ หมายความว่า ปีคามารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจน
ทะเลาะกันทุกวันและมากกว่าปีคามารคาของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง ปีคามารคาของ เด็กที่มีฐานะ
ปานกลางทะเลาะกันปานกลางและไม่เคยทะเลาะกันเลยมากกว่าปีคามารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจน
นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิฉะนั้นแตกต่างกันดังนี้

ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ นานๆ ครั้ง	๖๑.๖๐	นานๆ ครั้ง	๕๑.๕๖
อันดับ ๒ ปานกลาง	๑๕.๓๕	ไม่เคยทะเลาะกันเลย	๒๒.๕๕
อันดับ ๓ ทุกวัน	๑๓.๕๓	ปานกลาง	๑๕.๖๑
อันดับ ๔ ไม่เคยทะเลาะกันเลย	๑๐.๑๒	ทุกวัน	๕.๘๘

ตาราง ๑๐๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าความของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วย t เกี่ยวกับความเห็นเมื่อถูกมิกามารกาทำโทษ

๒๕ เมื่อมิกามารกาทำโทษ เขามีความเห็นอย่างไร	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ปีกควรถูกทำโทษ	๑๒๐	๘๐	๕๐.๖๓	๓๕.๘๓	* ๘.๐๑
๒) ถูกทำโทษอย่างไม่ยุติธรรม	๓๓	๑๘	๓๐.๘๐	๑๓.๓๓	* ๕.๓๓
๓) ถูกทำโทษรุนแรงเกินไป	๓๘	๘	๑๘.๓๕	๓.๘๒	* ๘.๒๑
๔) ไม่เคยถูกทำโทษเลย	๕	๘	๓.๘๐	๓.๘๒	๐.๓๑
๕) ไม่อยากให้ถูกทำโทษ	๑	๐	๐.๘๒	๐	* ๘.๘๐
รวม	๒๓๕	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๐๕ ความเห็นเมื่อถูกมิกามารกาทำโทษของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อระงหยงยดที่หนึ่ง, สอง, สามและห้า หมายความว่าเมื่อถูกมิกามารกาทำโทษเด็กที่มีฐานะยากจนเห็นว่า ถูกทำโทษอย่างไม่ยุติธรรม, ถูกทำโทษรุนแรงเกินไปและไม่อยากให้ทำโทษมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง เห็นว่าปีกควรถูกทำโทษมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิอันคัยคังนี้

ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ ปีกควรถูกทำโทษ	๕๐.๖๓	ปีกควรถูกทำโทษ	๓๕.๘๓
อันดับ ๒ ถูกทำโทษอย่างไม่ยุติธรรม	๓๐.๘๐	ถูกทำโทษอย่างไม่ยุติธรรม	๑๓.๓๓
อันดับ ๓ ถูกทำโทษรุนแรงเกินไป	๑๘.๓๕	ถูกทำโทษรุนแรงเกินไป	๓.๘๒
อันดับ ๔ ไม่เคยถูกทำโทษเลย	๓.๘๐	ไม่เคยถูกทำโทษเลย	๓.๘๒
อันดับ ๕ ไม่อยากให้ทำโทษ	๐.๘๒	ไม่อยากให้ทำโทษ	๐

ตาราง ๑๐๖ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจน และปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกเมื่อถูกทำโทษ

๒๖ เวลาถูกทำโทษความรู้สึกอย่างไร ?	X_1	X_2	p_1	p_2	t
๑) สำนึกผิด	๑๑๓	๖๑	๘๗.๖๘	๕๕.๘๐	* ๒.๐๑
๒) น้อยใจเพราะไม่ยุติธรรม	๓๑	๖	๑๓.๐๘	๕.๘๘	* ๕.๘๕
๓) ขยากแค้นแค้นมีความมารดา	๗	๐	๒.๕๕	๐	* ๑๗.๓๕
๔) ขยากไปโทพพยาน	๕๐	๒๐	๒๑.๑๐	๑๘.๖๑	๐.๖๓
๕) ขยากทำลายตัวเอง	๗	๑	๒.๕๕	๐.๕๘	* ๕.๓๘
๖) เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๒๐	๑๑	๘.๘๘	๑๐.๗๕	* ๒.๓๐
๗) ไม่เคยถูกทำโทษ	๕	๓	๓.๘๐	๒.๕๕	* ๒.๕๖
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๐๖ ความรู้สึกเมื่อถูกทำโทษของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเชิงสถิติ ในข้อทรงขอยที่หนึ่งถึงสาม, หาดังเจ็ด หมายความว่าเด็กที่มีฐานะยากจนรู้สึกน้อยใจเพราะไม่ยุติธรรม, ขยากแค้นแค้นมีความมารดา, ขยากทำลายตัวเอง, ไม่เคยถูกทำโทษมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง เด็กที่มีฐานะปานกลางรู้สึกสำนึกผิดและเฉยๆ ไม่ยินดียินร้ายมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติแต่มีขึ้นกับแตกต่างดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	สำนึกผิด	๘๗.๖๘	สำนึกผิด	๕๕.๘๐
อันดับ ๒	ขยากไปโทพพยาน	๒๑.๑๐	ขยากไปโทพพยาน	๑๘.๖๑
อันดับ ๓	น้อยใจเพราะไม่ยุติธรรม	๑๓.๐๘	เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๑๐.๗๕
อันดับ ๔	เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๘.๘๘	น้อยใจเพราะไม่ยุติธรรม	๕.๘๘
อันดับ ๕	ไม่เคยถูกทำโทษ	๓.๘๐	ไม่เคยถูกทำโทษ	๒.๕๕
อันดับ ๖	ขยากแค้นแค้นมีความมารดา	๒.๕๕	ขยากทำลายตัวเอง	๐.๕๘

ยากจน   ร้อยละ   ปานกลาง   ร้อยละ

อันดับ ๑ ยากทำลายตัวเอง   ๒.๕๕   ยากแก่แค้นบิคมารคา   ๐

ตาราง ๑๐๓ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความสนใจของบิคมารคา

๒๓ บิคมารคาสนใจเรื่องเพียงไร?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) สนใจมากที่สุด	๑๓	๑๓	๕.๕๕	๑๒.๗๕	*๕.๕๕
๒) สนใจมาก	๓๕	๓๕	๑๕.๗๗	๓๓.๓๓	*๗.๕๐
๓) สนใจปานกลาง	๑๓๕	๕๕	๕๖.๕๕	๕๓.๑๕	*๒.๑๕
๔) ไม่สนใจ	๒๕	๗	๑๒.๒๓	๖.๕๖	*๕.๕๕
๕) ไม่สนใจเลย	๒๖	๕	๑๐.๕๗	๓.๕๒	*๗.๑๒
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๐๓ ความสนใจของบิคมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในร้อยละของยอยที่หนึ่งถึงห้า หมายความว่าบิคมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจนสนใจปานกลาง, ไม่สนใจและไม่สนใจเลยมากกว่าบิคมารคาของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง และบิคมารคาของ เด็กที่มีฐานะปานกลางสนใจมากที่สุด, สนใจมากกว่าบิคมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจน โดยมีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	<u>ยากจน</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>ปานกลาง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑ สนใจปานกลาง	๕๖.๕๕	สนใจปานกลาง	๕๓.๑๕	
อันดับ ๒ สนใจมาก	๑๕.๗๗	สนใจมาก	๓๓.๓๓	
อันดับ ๓ ไม่สนใจ	๑๒.๒๓	สนใจมากที่สุด	๑๒.๗๕	
อันดับ ๔ ไม่สนใจเลย	๑๐.๕๗	ไม่สนใจ	๖.๕๖	
อันดับ ๕ สนใจมากที่สุด	๕.๕๕	ไม่สนใจเลย	๓.๕๒	

ตาราง ๑๐๘ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเค็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความใกล้ชิดกับมิกามารคา

๒๘ เวลาใดที่เธอได้ใกล้ชิดกับมิกามารคามากที่สุด ?	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๑) รับประทานอาหาร	๑๒๘	๒๒	๕๘.๘๓	๒๐.๗๘	๐.๘๖
๒) กอนนอน	๘๘	๒๑	๑๘.๕๗	๒๐.๕๘	๐.๘๑
๓) คั่นนอนตอนเช้า	๒๒	๑๐	๘.๒๘	๘.๘๑	๐.๕๐
๔) ไปเที่ยว	๖	๒	๒.๕๓	๑.๘๖	๐.๐๓
๕) ทำงาน	๐	๑	๐	๐.๘๘	๑๘.๖๐
๖) ไม่มีเวลาใกล้ชิดกันเลย	๓๖	๖	๑๕.๑๘	๕.๘๘	๐.๐๗
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๐๘ ความใกล้ชิดกับมิกามารคาของเค็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อระหว่างขอยที่ห้า หมายความว่าเวลาที่เค็กที่มีฐานะยากจนใกล้ชิดกับมิกามารคาคือเวลาทำงานด้วยกันซึ่งมากกว่าเค็กที่มีฐานะปานกลาง นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	รับประทานอาหาร	๕๘.๘๓	รับประทานอาหาร	๒๐.๗๘
อันดับ ๒	กอนนอน	๑๘.๕๗	กอนนอน	๒๐.๕๘
อันดับ ๓	ไม่มีเวลาใกล้ชิดกันเลย	๑๕.๑๘	คั่นนอนตอนเช้า	๘.๘๑
อันดับ ๔	คั่นนอนตอนเช้า	๘.๒๘	ไม่มีเวลาใกล้ชิดกันเลย	๕.๘๘
อันดับ ๕	ไปเที่ยว	๒.๕๓	ไปเที่ยว	๑.๘๖
อันดับ ๖	ทำงาน	๐	ทำงาน	๐.๘๘

ตาราง ๑๐๘ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของบิดามารคาคอเด็กเมื่อเปรียบเทียบกับพี่น้อง

๒๘ เมื่อเปรียบเทียบกับพี่น้อง เขอรูสึกอย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) บิดามารคารักเขามากกว่า	๒๘	๑๘	๑๑.๘๑	๑๓.๗๓	๑.๓๖
๒) บิดามารคารักพี่มากกว่า	๓๘	๖	๑๖.๘๖	๕.๘๘	๗.๐๑
๓) บิดามารคารักน้องมากกว่า	๗๓	๒๕	๓๐.๘๐	๒๘.๕๑	๑.๘๗
๔) บิดามารคาไม่รักใครเลย	๑๒	๕	๕.๐๖	๘.๘๒	๕.๖๑
๕) บิดามารคารักเท่ากัน	๗๘	๘๗	๓๒.๕๑	๘๖.๐๘	*๓.๐๖
๖) ไม่มีพี่น้อง	๗	๑	๒.๕๖	๐.๕๘	*๕.๘๓
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๐๘ ความรู้สึกของบิดามารคาคอเด็กเมื่อเปรียบเทียบกับพี่น้องของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สอง, สี่, ห้า, หก หมายความว่า บิดามารคาของเด็กที่มีฐานะยากจนรักพี่มากกว่า, และไม่มีพี่น้องมากกว่าบิดามารคาของเด็กที่มีฐานะปานกลาง และบิดามารคาของเด็กที่มีฐานะปานกลางไม่รักใครเลย, รักเท่ากันมากกว่าบิดามารคาของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิฉะนั้นแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ บิดามารคารักเท่ากัน	๗๘	๕๑	๘๖	๐๘
อันดับ ๒ บิดามารคารักน้องมากกว่า	๓๐	๘๐	๒๘	๕๑
อันดับ ๓ บิดามารคารักพี่มากกว่า	๑๖	๘๖	๑๓	๗๓
อันดับ ๔ บิดามารคารักเขามากกว่า	๑๑	๘๑	๕	๘๒
อันดับ ๕ บิดามารคาไม่รักใครเลย	๕	๐๖	๘	๘๘
อันดับ ๖ ไม่มีพี่น้อง	๒	๕๖	๐	๕๘

๒) ระหว่างพี่น้องกับเด็ก

ตาราง ๑๑๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับลักษณะพี่น้องของเด็ก

๓๐ พี่น้องของเธอเป็นอย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) รักใคร่ปรองคองกันดี	๑๓๓	๖๐	๕๖.๑๑	๕๔.๘๒	๐.๘๑
๒) ชอบทะเลาะกันเสมอ	๒๔	๑๐	๑๑.๘๑	๕.๘๑	๑.๕๓
๓) ชอบแข่งกันแข่งกัน	๓	๒	๒.๕๖	๑.๕๖	* ๘.๐๐
๔) มีความเกลียดชังกัน	๘	๑	๑.๖๘	๐.๕๘	* ๓๑.๐๐
๕) เห็นแก่ตัว	๘	๑	๑.๖๘	๐.๕๘	* ๓๑.๐๐
๖) ให้ความช่วยเหลือกันดี	๘๐	๒๒	๑๖.๘๘	๒๑.๕๓	* ๒.๒๓
๗) ไม่เคยให้ความช่วยเหลือกันเลย	๒	๑	๐.๘๘	๐.๕๘	* ๓.๕๐
๘) ไม่มีความรู้สึกอย่างไรต่อกัน	๑๒	๘	๕.๐๖	๓.๕๒	* ๒.๓๓
๙) ไม่มีพี่น้อง	๓	๑	๒.๕๖	๐.๕๘	* ๘.๘๓
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๑๐ ลักษณะพี่น้องของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สามถึงเก้า หมายความว่าพี่น้องของเด็กที่มีฐานะยากจนชอบแข่งกันแข่งกัน, มีความเกลียดชังกัน, เห็นแก่ตัว, ไม่มีความรู้สึกอย่างไรต่อกันและไม่มีพี่น้องมากกว่าพี่น้องของเด็กที่มีฐานะปานกลาง และพี่น้องของเด็กที่มีฐานะปานกลางให้ความช่วยเหลือกันดีและไม่เคยให้ความช่วยเหลือกันเลยมากกว่าพี่น้องของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	รักใคร่ปรองคองกันดี	๕๖.๑๑	รักใคร่ปรองคองกันดี	๕๔.๘๒

ขากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๒ ให้ความช่วยเหลือกันดี	๑๒.๘๘	ให้ความช่วยเหลือกันดี	๒๑.๕๗
อันดับ ๓ ชอบทะเลาะกันเสมอ	๑๑.๘๑	ชอบทะเลาะกันเสมอ	๕.๘๑
อันดับ ๔ ไม่มีความรู้สึกอย่างไรต่อกัน	๕.๐๖	ไม่มีความรู้สึกอย่างไรต่อกัน	๓.๕๒
อันดับ ๕ ไม่มีพี่น้อง	๒.๕๖	ชอบแข่งกีแข่งเคน	๑.๕๖
อันดับ ๖ ชอบแข่งกีแข่งเคน	๒.๕๖	มีความเกลียดชังกัน	๐.๕๘
อันดับ ๗ มีความเกลียดชังกัน	๑.๖๕	เห็นแก่ตัว	๐.๕๘
อันดับ ๘ เห็นแก่ตัว	๑.๖๕	ไม่เคยให้ความช่วยเหลือกันเลย	๐.๕๘
อันดับ ๙ ไม่เคยให้ความช่วยเหลือกันเลย	๐.๕๘	ไม่มีพี่น้อง	๐.๕๘

ตาราง ๑๑๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของพี่น้อง

๓๑ พี่น้องมีความรู้สึกอย่างไร ?	X ₁	X ₂	p ₁	p ₂	t
๑) รักใคร่	๑๐๕	๕๑	๕๕.๕๕	๕๐.๐๐	๐.๗๓
๒) หวังดี	๒๕	๒๗	๒๗.๐๐	๒๖.๕๗	๐.๑๗
๓) เมตตากรุณา	๑๕	๕	๖.๓๓	๓.๕๒	๕.๐๒
๔) เกลียดชัง	๑๕	๖	๕.๕๑	๕.๘๘	๐.๐๕
๕) อิจฉาริษยา	๕	๑	๑.๖๕	๐.๕๘	๗๑.๐๐
๖) เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๒๕	๑๒	๑๐.๑๒	๑๑.๗๗	๑๓.๗๕
๗) ไม่มีพี่น้อง	๗	๑	๒.๕๖	๐.๕๘	๕.๕๓
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๑๑ ความรู้สึกของพี่น้องของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อระงขยอบที่สาม, ห้า, หก, เจ็ด หมายความว่าพี่น้องของเด็กที่มีฐานะยากจนมีความเมตตา

กรุณา, อิจจารินยา, ไม่มีพื้นองมากกว่าพื้นองของเด็กที่มีฐานะปานกลาง และพื้นองของเด็กที่มีฐานะปานกลางรู้สึกเฉยๆ ไม่ยินดียินร้ายมากกว่าพื้นองของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ รักใคร่		๔๕.๕๔	รักใคร่	๕๐.๐๐
อันดับ ๒ หวังดี		๒๗.๐๐	หวังดี	๒๖.๕๗
อันดับ ๓ เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย		๑๐.๑๒	เฉยๆ ไม่ยินดียินร้าย	๑๑.๗๗
อันดับ ๔ เมตตากฎา		๖.๓๓	เกลียดชัง	๕.๘๘
อันดับ ๕ เกลียดชัง		๕.๕๑	เมตตากฎา	๓.๕๒
อันดับ ๖ ไม่มีพื้นอง		๒.๕๖	อิจจารินยา	๐.๕๔
อันดับ ๗ อิจจารินยา		๑.๖๔	ไม่มีพื้นอง	๐.๕๔

ตาราง ๑๑๒ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกต่อพื้นอง

๓๒ เปรียบเทียบความรู้สึกต่อพื้นอง อย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) รักทุกๆคน	๑๕๕	๖๖	๖๕.๕๐	๖๕.๗๐	๐.๐๘
๒) เกลียดๆทุกคน	๗	๒	๒.๕๕	๑.๕๖	*๓.๕๖
๓) รักบางคนเกลียดบางคน	๓๘	๑๕	๑๖.๕๖	๑๕.๗๑	๐.๕๖
๔) ไม่อยากให้เขาได้ศึกษา	๐	๐	๐	๐	๐
๕) อยากให้ทุกคนได้ศึกษา	๒๘	๑๘	๑๒.๒๘	๑๗.๖๕	*๓.๕๖
๖) ไม่มีพื้นอง	๗	๑	๒.๕๕	๐.๕๔	*๕.๓๘
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๑๒ ความรู้สึกต่อพื้นองของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระ

หญิงสอง, ทำ, ทก หมายความว่าเด็กที่มีฐานะยากจนมีความรู้สึกต่อพี่น้องดังนี้ เกลียดทุกๆ คน และไม่พี่น้องมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และเด็กที่มีฐานะปานกลางอยากให้อีกพี่น้องของตนได้มากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่มิอันตัมแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันตัม ๑	รักทุกๆ คน	๒๕.๘๐	รักทุกๆ คน	๒๘.๗๐
อันตัม ๒	รักบางคนเกลียดบางคน	๑๖.๘๖	อยากให้อีกคนได้	๑๗.๖๕
อันตัม ๓	อยากให้อีกคนได้	๑๒.๒๘	รักบางคนเกลียดบางคน	๑๘.๗๑
อันตัม ๔	เกลียดทุกๆ คน	๒.๘๕	เกลียดทุกๆ คน	๑.๘๖
อันตัม ๕	ไม่มีพี่น้อง	๒.๘๕	ไม่มีพี่น้อง	๐.๘๘
อันตัม ๖	ไม่อยากจะให้เขาได้ดีกว่า	๐	ไม่อยากจะให้เขาได้ดีกว่า	๐

ตาราง ๑๑๓ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของคำตอบของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับการหาทางออกเมื่อมีความทุกข์

๓๓ เวลาที่มีความทุกข์เคยทำอะไร	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ระบายให้พี่ๆ น้องๆ ฟัง	๓๘	๑๓	๑๖.๐๓	๑๒.๗๕	๑.๘๑
๒) ไม่เคยปรึกษาพี่น้องเลย	๒๘	๒๓	๒๘.๖๘	๒๒.๕๕	*๑.๘๗
๓) ไม่คิดว่าพี่น้องจะช่วยได้	๑๘	๕	๗.๕๘	๕.๘๐	*๓.๖๘
๔) ปรึกษามีความราคา	๒๘	๘๒	๒๗.๐๐	๘๑.๑๘	*๓.๕๐
๕) ปรึกษาญาติผู้ใหญ่	๑๓	๕	๕.๘๘	๕.๘๐	๑.๐๘
๖) ไม่ปรึกษาใคร	๒๘	๑๐	๑๒.๒๘	๕.๘๑	๑.๘๗
๗) ปรึกษาเพื่อน	๐	๓	๐	๒.๘๘	๓.๕๐
๘) ไม่มีพี่น้อง	๗	๑	๒.๘๖	๑.๘๘	*๕.๘๓
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๑๓ การหาทางออกเมื่อมีความทุกข์ของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สอง, สาม, สี่, เจ็ด, แปด หมายความว่าเมื่อมีความทุกข์เด็กที่มีฐานะยากจนจะไม่ปรึกษาพี่น้องเลย, ไม่คิดว่าพี่น้องจะช่วยให้และไม่มีพี่น้องมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และเด็กที่มีฐานะปานกลางจะปรึกษามีคณาการ, ปรึกษาเพื่อนมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลางนอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เจริญสถิติแต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ ไม่เคยปรึกษาพี่น้องเลย		๒๔.๖๘	ปรึกษามีคณาการ	๘๑.๑๘
อันดับ ๒ ปรึกษามีคณาการ		๒๗.๐๐	ไม่ปรึกษาพี่น้องเลย	๒๒.๕๕
อันดับ ๓ ระบายให้พี่ๆ น้องๆ ฟัง		๑๖.๐๓	ระบายให้พี่ๆ น้องๆ ฟัง	๑๒.๗๕
อันดับ ๔ ไม่ปรึกษาใคร		๑๒.๒๘	ไม่ปรึกษาใคร	๘.๘๑
อันดับ ๕ ไม่คิดว่าพี่น้องจะช่วยให้		๗.๕๘	ไม่คิดว่าพี่น้องจะช่วยให้	๘.๕๐
อันดับ ๖ ปรึกษาญาติผู้ใหญ่		๕.๘๘	ปรึกษาญาติผู้ใหญ่	๘.๕๐
อันดับ ๗ ไม่มีพี่น้อง		๒.๘๖	ปรึกษาเพื่อน	๒.๘๘
อันดับ ๘ ปรึกษาเพื่อน		๐	ไม่มีพี่น้อง	๐.๘๘

ตาราง ๑๑๔ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับการแบ่งเงินของกินของใช้กับพี่น้อง

๓๘ เวลาที่มีของกินของใช้ทำอย่างไร	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) แบ่งเงินให้พี่ๆ น้องๆ	๑๕๘	๗๕	๖๖.๖๖	๗๓.๕๓	๐.๘๕
๒) ไม่แบ่งเงินให้พี่ๆ น้องๆ	๑๓	๖	๕.๘๘	๕.๘๘	๐.๖๕
๓) แบ่งบ้างไม่แบ่งบ้าง	๕๘	๒๐	๒๘.๘๘	๑๘.๖๑	๑.๘๖
๔) ไม่มีพี่น้อง	๗	๑	๒.๘๖	๐.๘๘	๘.๘๓
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๑๔ การแบ่งปันของกินของไรกับพื้นองของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สาม, สี่ หมายความว่าเด็กที่มีฐานะยากจนแบ่งบางไม่แบ่งบาง, ไม่มีพื้นองมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิอันดับ มากน้อยดังนี้

	ยากจน	รอยละ	ปานกลาง	รอยละ
อันดับ ๑	แบ่งปันให้ทีๆ นองๆ	๖๖.๖๖	แบ่งปันให้ทีๆ นองๆ	๗๓.๕๓
อันดับ ๒	แบ่งบางไม่แบ่งบาง	๒๘.๘๘	แบ่งบางไม่แบ่งบาง	๑๘.๖๑
อันดับ ๓	ไม่แบ่งให้ทีๆ นองๆ	๕.๘๘	ไม่แบ่งให้ทีๆ นองๆ	๕.๘๘
อันดับ ๔	ไม่มีพื้นอง	๒.๘๒	ไม่มีพื้นอง	๐.๘๘

ตาราง ๑๑๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนรอยและความแตกต่างของค่าคอบของ เด็กที่มีฐานะยากจนและ ปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับความสนิหสนมกับพื้นอง

๓๕	เชอสนิหสนมกับพื้นอง มากเพียงไร ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑)	มากที่สุด	๖๕	๒๘	๒๗.๘๒	๒๘.๘๘	๐.๓๒
๒)	มาก	๘๑	๒๗	๑๗.๓๐	๒๖.๘๗	๓.๕๗
๓)	ปานกลาง	๘๒	๓๑	๓๘.๘๑	๓๐.๓๘	๑.๘๘
๔)	น้อย	๒๘	๗	๑๐.๑๓	๖.๘๖	๓.๒๑
๕)	น้อยมาก	๘	๗	๓.๓๘	๖.๘๖	๗.๕๗
๖)	ไม่มีพื้นอง	๗	๑	๒.๘๖	๐.๘๘	๕.๘๓
	รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๑๖ ความสนิหสนมกับพื้นองของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในข้อกระทงย่อยที่สอง, สาม, สี่, ห้า, หก หมายความว่าเด็กที่มีฐานะยากจนสนิหสนมกับพื้นองปานกลาง, น้อย, ไม่มีพื้นองมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และเด็กที่มีฐานะปานกลางสนิหสนมกับพื้นองมาก, น้อย

มากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีสันกับมากน้อยดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ปานกลาง	๓๘.๘๑	ปานกลาง	๓๐.๓๘
อันดับ ๒	มากที่สุด	๒๗.๘๒	มากที่สุด	๒๔.๘๘
อันดับ ๓	มาก	๑๗.๓๐	มาก	๒๒.๘๗
อันดับ ๔	น้อย	๑๐.๑๓	น้อย	๒.๘๒
อันดับ ๕	น้อยมาก	๓.๓๘	น้อยมาก	๒.๘๒
อันดับ ๖	ไม่มีที่นอน	๒.๘๒	ไม่มีที่นอน	๐.๘๘

๓) ระหว่างญาติผู้ใหญ่กับเด็ก

ตาราง ๑๑๖ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับลักษณะของญาติผู้ใหญ่

๑๖ ญาติผู้ใหญ่ในบ้านเป็นอย่างไร ?	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๑) ชอบค่าไม่เว้นแต่ละวัน	๑๓	๓	๕.๘๘	๒.๘๘	๕๑.๐๐
๒) ชอบเก็บเงินให้เธอเป็นคนดี	๑๐๓	๓๗	๘๓.๘๒	๓๖.๒๘	๑.๘๘
๓) ชอบพูดให้มีความมารดาทะเลาะกัน	๘	๒	๑.๒๘	๑.๘๒	๑.๘๓
๔) หลงผิดใจโกรธง่าย	๘	๒	๑.๒๘	๑.๘๒	๑.๘๓
๕) ไม่มีความเป็นระเบียบ	๘	๐	๑.๒๘	๐	๓๓.๘๐
๖) ไม่มีประโยชน์ต่อครอบครัวเลย	๒	๐	๐.๘๘	๐	๑๘.๐๐
๗) ใจน้อยเอาใจยาก	๒	๒	๒.๘๓	๑.๘๒	๒.๗๑
๘) เจ้าระเบียบ	๑๘	๗	๕.๘๑	๒.๘๒	๑.๘๒
๙) ใจดี	๘๒	๒๐	๑๗.๗๒	๑๘.๒๑	๐.๘๐
๑๐) เห็นแก่ตัว	๑	๒	๐.๘๒	๑.๘๒	๓๘.๘๐
๑๑) ไม่มีญาติผู้ใหญ่ในบ้าน	๘๘	๒๗	๑๘.๘๒	๒๖.๘๗	๓.๒๗
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๑๖ ลักษณะญาติผู้ใหญ่ของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญใน
 ข้อทรงข้อย่อยที่หนึ่ง, ห้า, หก, เจ็ด, สิบ, สิบเอ็ด หมายความว่าญาติผู้ใหญ่ของเด็กที่มีฐานะยากจน
 ชอบค่าไม่เว้นแต่ละวัน, ไม่มีความเป็นระเบียบ, ไม่มีประโยชน์ต่อครอบครัวเลย, ใจน้อยเอาใจยาก
 มากกว่าญาติของเด็กที่มีฐานะปานกลาง ญาติผู้ใหญ่ของเด็กที่มีฐานะปานกลางเห็นแก่ตัวและไม่มี
 ญาติผู้ใหญ่ในบ้านมากกว่าญาติผู้ใหญ่ของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกจากนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
 เรื่องสถิติ แคมอื่นก็แตกต่างกันคือ

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ชอบเก็บเงินเข้าบ้าน	๘๓.๘๖	ชอบเก็บเงินเข้าบ้าน	๗๖.๒๘
อันดับ ๒	ไม่มีญาติผู้ใหญ่ในบ้าน	๑๘.๘๖	ไม่มีญาติผู้ใหญ่ในบ้าน	๒๖.๘๗
อันดับ ๓	ใจดี	๑๗.๗๒	ใจดี	๑๘.๖๑
อันดับ ๔	เจ้าระเบียบ	๕.๘๑	เจ้าระเบียบ	๖.๘๖
อันดับ ๕	ชอบค่าไม่เว้นแต่ละวัน	๕.๘๘	ชอบค่าไม่เว้นแต่ละวัน	๒.๘๘
อันดับ ๖	ใจน้อยเอาใจยาก	๒.๘๓	ใจน้อยเอาใจยาก	๑.๘๖
อันดับ ๗	ชอบช่วยเหลือบิดามารดาทะเลาะกัน	๑.๖๘	ชอบช่วยเหลือบิดามารดาทะเลาะกัน	๑.๘๖
อันดับ ๘	พูดหึงโกร่งขาย	๑.๖๘	พูดหึงโกร่งขาย	๑.๘๖
อันดับ ๙	ไม่มีความเป็นระเบียบ	๑.๖๘	เห็นแก่ตัว	๑.๘๖
อันดับ ๑๐	ไม่มีประโยชน์ต่อครอบครัว	๐.๘๘	ไม่มีประโยชน์ต่อครอบครัว	๐
อันดับ ๑๑	เห็นแก่ตัว	๐.๘๒	ไม่มีความเป็นระเบียบ	๐

ตาราง ๑๑๗ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจนและ
 ปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับจำนวนญาติผู้ใหญ่

๓๗ ญาติผู้ใหญ่ในบ้านมีกี่คน ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) ๑ - ๒	๑๑๘	๕๓	๘๘.๗๘	๕๑.๘๖	๐.๓๗
๒) ๓ - ๔	๕๖	๑๘	๒๓.๖๒	๑๘.๖๓	๑.๘๕
๓) ๕ - ๖	๘	๒	๓.๓๘	๑.๘๖	๕.๐๗

ตาราง ๑๑๗ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับจำนวนญาติผู้ใหญ่ (ต่อ)

๓๗ ญาติผู้ใหญ่ในบ้านมีกี่คน ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๔) มากกว่า ๒	๑๑	๑	๔.๖๔	๐.๔๔	* ๑๐.๔๖
๕) ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๔๔	๒๗	๑๔.๕๗	๒๖.๘๗	* ๓.๒๖
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๑๗ จำนวนญาติผู้ใหญ่ของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในช่องทางย้อยที่สาม,สี่และห้า หมายความว่า เด็กที่มีฐานะยากจนมีญาติผู้ใหญ่ในบ้านห้าถึงหกคนและมากกว่าหกคนมากกว่าจำนวนญาติผู้ใหญ่ของเด็กที่มีฐานะปานกลาง เด็กที่มีฐานะปานกลางไม่มีญาติผู้ใหญ่มีจำนวนมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกเหนือจากนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ, แต่มีอันดับแตกต่างกันคือ

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	๑ - ๒	๔๘.๗๘	๑ - ๒	๕๑.๔๖
อันดับ ๒	๓ - ๔	๒๓.๖๒	ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๒๖.๘๗
อันดับ ๓	ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๑๔.๕๗	๓ - ๔	๑๔.๖๓
อันดับ ๔	มากกว่า ๒	๔.๖๔	๕ - ๖	๑.๕๖
อันดับ ๕	๕ - ๖	๓.๓๔	มากกว่า ๒	๐.๔๔

ตาราง ๑๑๘ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกต่อญาติผู้ใหญ่

๓๘ เหนือความรู้สึกอย่างไร ต่อญาติผู้ใหญ่?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) รักเคารพ	๑๕๘	๖๘	๒๗.๐๘	๒๒.๗๕	๐.๕๖
๒)เกลียดชัง	๘	๒	๓.๓๘	๑.๕๖	* ๕.๐๗
๓) รำคาญ	๘	๒	๓.๘๐	๑.๕๖	* ๕.๗๕
๔) เจ็บๆ	๑๖	๖	๖.๗๕	๕.๘๘	๑.๒๓
๕) ไม่ชอบ	๑	๑	๐.๕๒	๐.๕๘	* ๕.๓๓
๖) ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๘๘	๒๗	๑๘.๕๗	๒๖.๘๗	* ๓.๒๖
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๑๘ ความรู้สึกต่อญาติผู้ใหญ่ของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สอง, สาม, ห้าและหก หมายความว่าเด็กที่มีฐานะยากจนมีความรู้สึกต่อญาติผู้ใหญ่ทั้งนี้ เกลียดชังและรำคาญมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง เด็กที่มีฐานะปานกลางรู้สึกไม่ชอบและไม่มีความรักญาติผู้ใหญ่มากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติแต่มีอันกัมกัมทั้งนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันกัม ๑ รักเคารพ		๒๗.๐๘	รักเคารพ	๒๒.๗๕
อันกัม ๒ ไม่มีญาติผู้ใหญ่		๑๘.๕๗	ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๒๖.๘๗
อันกัม ๓ เจ็บๆ		๖.๗๕	เจ็บๆ	๕.๘๘
อันกัม ๔ รำคาญ		๓.๘๐	รำคาญ	๑.๕๖
อันกัม ๕ เกลียดชัง		๓.๓๘	เกลียดชัง	๑.๕๖
อันกัม ๖ ไม่ชอบ		๐.๕๒	ไม่ชอบ	๐.๕๘

ตาราง ๑๑๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกของญาติผู้ใหญ่ต่อเด็ก

๓๕ ญาติผู้ใหญ่มีความรู้สึกต่อ เธออย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) รักและเอ็นดู	๒๓	๒๖	๒๖.๕๔	๒๕.๕๕	๐.๓๖
๒) อยากให้โต	๑๐๒	๕๕	๕๓.๐๕	๕๓.๑๕	๐.๐๒
๓) ไม่อยากให้โต	๕	๒	๑.๖๕	๑.๕๖	* ๒.๐๐
๔) เกลียดชัง	๑๐	๐	๕.๒๒	๐	* ๑๕.๐๗
๕) เฉยๆ	๑๕	๓	๕.๕๑	๒.๕๕	* ๕.๖๐
๖) ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๕๕	๒๗	๑๘.๕๗	๒๖.๕๗	* ๓.๒๖
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	—

ตาราง ๑๑๕ ความรู้สึกของญาติผู้ใหญ่ของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สามถึงหก หมายความว่าญาติผู้ใหญ่ของเด็กที่มีฐานะยากจน เกลียดชัง, เฉยๆ มากกว่าญาติผู้ใหญ่ของเด็กที่มีฐานะปานกลาง และญาติผู้ใหญ่ของเด็กที่มีฐานะปานกลางไม่อยากให้โต และไม่มีญาติผู้ใหญ่มากกว่า ญาติผู้ใหญ่ของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แคมีอันคัมแตกต่างกัน

ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันคัม ๑ อยากให้โต	๕๓.๐๕	อยากให้โต	๕๓.๑๕
อันคัม ๒ รักและเอ็นดู	๒๖.๕๕	ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๒๖.๕๗
อันคัม ๓ ไม่มีญาติผู้ใหญ่	๑๘.๕๗	รักและเอ็นดู	๒๕.๕๕
อันคัม ๔ เฉยๆ	๕.๕๑	เฉยๆ	๒.๕๕
อันคัม ๕ เกลียดชัง	๕.๒๒	ไม่อยากให้โต	๑.๕๖
อันคัม ๖ ไม่อยากให้โต	๑.๖๕	เกลียดชัง	๐

๘) ทิศนคติของ เด็กตอบกรวยคว่ำ
 ตาราง ๑๕๐ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตอบของ เด็กที่มีฐานะยากจนและ
 ปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความว่าพอใจ

๕๐ เคยรู้สึกว่าเป็นหรือไม่ ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ไม่เคยพบความขมขื่นใจเลย	๒๕	๑๐	๑๐.๕๕	๔.๔๐	๐.๖๕
๒) ว่าเป็นมาก	๔๔	๑๕	๒๐.๒๖	๑๔.๗๑	*๓.๑๐
๓) บางครั้งรู้สึกแต่ไม่บ่อยนัก	๑๓๒	๗๓	๕๕.๖๘	๗๑.๕๗	*๒.๒๘
๔) ไม่เคยรู้สึกเลย	๗๒	๔	๑๓.๕๐	๓.๘๒	*๗.๕๔
รวม	๒๓๓	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๒๐ ความว่าพอใจของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ใน
 ช่องที่สองถึงสี่ หมายความว่าเด็กที่มีฐานะยากจนรู้สึกว่าเป็นมาก, ไม่เคยรู้สึกเลย มาก
 กว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และเด็กที่มีฐานะปานกลางบางครั้งเคยรู้สึกแต่ไม่บ่อยนัก มากกว่าเด็ก
 ที่ยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันที่แตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันที่ ๑ บางครั้งรู้สึกแต่ไม่บ่อยนัก	๕๕.๖๗		บางครั้งที่รู้สึกแต่ไม่บ่อยนัก	๗๑.๕๗
อันที่ ๒ ว่าเป็นมาก	๒๐.๒๖		ว่าเป็นมาก	๑๔.๗๑
อันที่ ๓ ไม่เคยรู้สึกเลย	๑๓.๕๐		ไม่เคยพบความขมขื่นใจเลย	๔.๔๐
อันที่ ๔ ไม่เคยพบความขมขื่นใจเลย	๑๐.๕๕		ไม่เคยรู้สึกเลย	๓.๘๒

ตาราง ๑๒๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับการหาทางออกเมื่อรู้ว่าหัวใจ

๔๑ เมื่อรู้ว่าหัวใจเรดทำอย่างไร	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๑) ร้องไห้	๑	๑	๐.๕๒	๐.๕๔	* ๕.๓๓
๒) ทำสิ่งแปลกๆ เพื่อเรียกความสนใจ	๒๔	๗	๑๑.๔๑	๖.๔๖	* ๕.๒๗
๓) ออกเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูง	๑๐๗	๕๑	๕๕.๑๕	๕๐.๐๐	* ๐.๘๘
๔) นิ่งป็นกลางวัน	๒๔	๑๔	๑๐.๑๓	๑๓.๗๓	* ๒.๘๓
๕) ทำงานทำ	๕๕	๒๔	๑๔.๕๕	๒๓.๕๓	* ๑.๕๓
๖) อ่านหนังสือเสร์ๆ	๑	๐	๐.๕๒	๐	* ๘.๕๐
๗) ไม่เคยรู้สึกว่าเหว	๓๑	๕	๑๓.๐๘	๕.๕๐	* ๖.๘๒
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๒๑ การหาทางออกเมื่อรู้ว่าหัวใจของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเรื่อคือได้ในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สอง, สี่, หก, เจ็ด หมายความว่า การหาทางออกเมื่อรู้ว่าหัวใจของเด็กที่มีฐานะยากจน มักทำสิ่งแปลกๆ เพื่อเรียกความสนใจ, อ่านหนังสือเสร์ๆ, ไม่เคยรู้สึกว่าเหวใจเลยมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และเด็กที่มีฐานะปานกลางมักร้องไห้, นิ่งป็นกลางวัน มากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันคัมแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันคัม ๑ ออกเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูง	๑๐๗	๕๕.๑๕	๕๐.๐๐	๕๐.๐๐
อันคัม ๒ ทำงานทำ	๕๕	๑๔.๕๕	๒๓.๕๓	๒๓.๕๓
อันคัม ๓ ไม่เคยรู้สึกว่าเหว	๓๑	๑๓.๐๘	๕	๑๓.๗๓
อันคัม ๔ ทำสิ่งแปลกๆเพื่อเรียกความสนใจ	๒๔	๑๑.๔๑	๖.๔๖	๖.๔๖
อันคัม ๕ นิ่งป็นกลางวัน	๒๔	๑๐.๑๓	๑๓.๗๓	๕.๕๐

ยากจน
ร้อยละ
ปานกลาง
ร้อยละ

อันดับ ๒ รองให้ ๐.๘๒ รองให้ ๐.๘๘
 อันดับ ๓ อ่านหนังสือเตีร่าฯ ๐.๘๒ อ่านหนังสือเตีร่าฯ ๐

ตาราง ๑๒๒ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคชขของ เด็กที่มีฐานะยากจนและ
 ปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำผิดต่างๆ ที่รู้

๘๒ ที่เธอทำอะไรผิดต่างๆ ที่รู้ เป็นเพราะเธอต้องการอะไร?	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๑) ประชดบิตามารคา	๘๓	๒๒	๑๘.๘๓	๒๕.๘๘	* ๒.๒๓
๒) ประชดคนอื่นที่เธอไมพอใจ	๘๐	๑๓	๑๒.๘๘	๑๖.๖๓	๐.๑๑
๓) ระบายความคืบแค้นใจ	๓๘	๒๘	๓๑.๒๒	๒๓.๘๘	๑.๐๘
๔) ระบายความโกรธ	๘๘	๑๓	๒๘.๘๘	๑๖.๖๓	* ๓.๑๓
๕) เพื่อนชักพา	๘	๘	๓.๓๘	๘.๘๒	๑๐.๒๒
๖) คองการเงิน	๓	๘	๒.๘๖	๓.๘๒	* ๓.๐๐
๗) คิดเป็นนิสัย	๑	๑	๐.๘๒	๐.๘๘	๘.๓๓
๘) รักสนุก	๑	๐	๐.๘๒	๐	* ๘.๘๐
รวม	๒๓๓	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๒๒ สาเหตุที่เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางทำผิดต่างๆ ที่รู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญใน
 ข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สี่, ห้า, หก, เจ็ด, แปด หมายความว่าสาเหตุที่เด็กที่มีฐานะยากจนทำผิดต่างๆ ที่
 รู้ที่ระบายความโกรธ, รักสนุก มากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลางและสาเหตุของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง
 ทำผิดต่างๆ ที่รู้คือ ประชดบิตามารคา, เพื่อนชักนำ, คองการเงิน, คิดเป็นนิสัยมากกว่าเด็กที่มีฐานะ
 ยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

ยากจน
ร้อยละ
ปานกลาง
ร้อยละ

อันดับ ๑ ระบายความคืบแค้นใจ ๓๑.๒๒ ระบายความคืบแค้นใจ ๒๓.๘๘
 อันดับ ๒ ระบายความโกรธ ๒๘.๘๘ ประชดบิตามารคา ๒๕.๘๘

ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๓ ประชานิยามารคา	๑๕.๘๓	ประชานิยามอื่นที่เธอไม่พอใจ	๑๖.๖๗
อันดับ ๔ ประชานิยามอื่นที่เธอไม่พอใจ	๑๖.๘๘	ระบายนโยบาย	๑๖.๖๗
อันดับ ๕ เพื่อนรักนำ	๓.๓๘	เพื่อนรักนำ	๘.๘๒
อันดับ ๖ ต้องการเงิน	๒.๕๖	ต้องการเงิน	๓.๕๒
อันดับ ๗ คิดเป็นนิสัย	๐.๕๒	คิดเป็นนิสัย	๐.๕๘
อันดับ ๘ รักสนุก	๐.๕๒	รักสนุก	๐

ตาราง ๑๒๓ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าดัชนีของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับสาเหตุที่เด็กต้องลี้ภัย

๔๓ มีสาเหตุใดบ้างที่ทำให้เธอ ทำควมผิด ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) ขาดความขี้คิด	๑๒๕	๕๒	๕๒.๓๘	๕๐.๕๘	๐.๒๕
๒) ไม่รู้ว่าผิดหรือถูก	๑๕	๑	๖.๓๓	๐.๕๘	* ๒.๕๘
๓) นิยามมารคาไม่ยอมรับ	๗	๘	๒.๕๖	๓.๕๒	* ๓.๐๐
๔) ความยากจน	๒๖	๑๐	๑๐.๕๗	๕.๘๑	๐.๕๗
๕) เพื่อนรักนำ	๖๑	๓๒	๒๕.๓๘	๓๑.๓๓	๑.๗๖
๖) ไม่ตั้งใจ	๑	๐	๐.๕๒	๐	* ๘.๘๐
๗) ตนเองไม่คิด	๑	๒	๐.๕๒	๑.๕๖	๒.๕๐
๘) ถูกกล่าวหา	๑	๑	๐.๕๒	๐.๕๘	* ๘.๓๓
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๒๓ สาเหตุของการต้องลี้ภัยของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระ
หงดอยที่ สอง, สาม, หก, เจ็ด, แปด หมายความว่าสาเหตุของการต้องลี้ภัยของเด็กที่มีฐานะยากจน คือ
ไม่รู้ว่าผิดหรือถูก, ไม่ตั้งใจมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และเด็กที่มีฐานะปานกลาง มีสาเหตุจาก
นิยามมารคาไม่ยอมรับ, ตนเองไม่คิด และถูกกล่าวหา มากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่าง

ไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ขาดความยิ่งคิด	๕๒.๓๘	ขาดความยิ่งคิด	๕๐.๕๘
อันดับ ๒	เพื่อนรักน้า	๒๕.๓๘	เพื่อนรักน้า	๓๑.๓๗
อันดับ ๓	ความยากจน	๑๐.๕๓	ความยากจน	๕.๘๑
อันดับ ๔	ไม่รู้ว่ามีคหรือถูก	๒.๓๓	บิคารมารคาไม่ชอบรม	๓.๕๒
อันดับ ๕	บิคารมารคาไม่ชอบรม	๒.๕๒	ตนเองไม่มี	๑.๕๒
อันดับ ๖	ไม่ตั้งใจ	๐.๕๒	ไม่รู้ว่ามีคหรือถูก	๐.๕๘
อันดับ ๗	ตนเองไม่มีค	๐.๕๒	ถูกกล่าวหา	๐.๕๘
อันดับ ๘	ถูกกล่าวหา	๐.๕๒	ไม่ตั้งใจ	๐

ตาราง ๑๒๘ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้ไม่สบายใจมากที่สุด

๔๔ สิ่งที่ทำให้ไม่สบายใจมากที่สุดคืออะไร ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
๑) บ้าน	๕๓	๕	๑๘.๑๕	๘.๘๒	* ๕.๖๒
๒) บิคารมารคา	๕๘	๒๒	๒๘.๕๘	๒๑.๕๓	๑๐b
๓) บิคาเลี้ยงหรือมารคาเลี้ยง	๕๒	๑๘	๒๑.๕๘	๑๓.๖๕	๑.๘๐
๔) พี่น้องรวมบิคารมารคา	๕	๒	๑.๖๕	๑.๕๒	๑.๕๓
๕) พี่น้องต่างบิคารมารคา	๕	๒	๒.๑๐	๕.๘๘	๑๑.๘๑
๖) ญาติผู้ใหญ่	๕	๓	๒.๑๐	๒.๕๘	๕๐๐๐
๗) ฐานะทางการเงิน	๕๘	๒๒	๒๘.๕๐	๒๕.๕๒	๐.๒๐
๘) เพื่อน	๕	๑๑	๓.๘๐	๑๐.๓๘	๑๐.๕๒
๙) ไม่มี	๒	๕	๐.๘๕	๘.๕๐	๒๓.๘๕
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๒๔ สิ่งที่ทำให้เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางไม่สบายมากที่สุด แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อทรงหยอที่หนึ่ง, ห้า, หก, แปด, เก้า หมายความว่าสิ่งที่ทำให้เด็กที่มีฐานะยากจนไม่สบายใจคือบ้าน, มากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และสิ่งที่เด็กฐานะปานกลางไม่สบายใจคือพี่น้องต่างบิดามารดา, ญาติผู้ใหญ่, เพื่อน ไม่มีสิ่งที่ไม่สบายใจ มากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแยกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแยกต่างกันอย่างนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ฐานะทางการเงิน	๒๘.๘๐	ฐานะทางการเงิน	๒๘.๘๘
อันดับ ๒	บิดามารดา	๒๘.๘๘	บิดามารดา	๒๑.๕๓
อันดับ ๓	บิดาเลี้ยงหรือมารดาเลี้ยง	๒๑.๘๘	บิดาเลี้ยงหรือมารดาเลี้ยง	๑๗.๖๘
อันดับ ๔	บ้าน	๑๘.๑๕	เพื่อน	๑๐.๓๘
อันดับ ๕	เพื่อน	๓.๘๐	บ้าน	๘.๘๒
อันดับ ๖	พี่น้องต่างบิดามารดา	๒.๑๐	พี่น้องต่างบิดามารดา	๕.๘๘
อันดับ ๗	ญาติผู้ใหญ่	๒.๑๐	ไม่มีอะไรทำให้ไม่สบายใจ	๘.๘๐
อันดับ ๘	พี่น้องรวมบิดามารดา	๑.๖๘	ญาติผู้ใหญ่	๒.๘๘
อันดับ ๙	ไม่มีอะไรทำให้ไม่สบายใจ	๐.๘๘	พี่น้องรวมบิดามารดา	๑.๘๒

ตาราง ๑๒๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าความของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความแปรปรวนของ เด็ก

๔๔ ถ้าเธอเลือกใดเธอจะเลือกสิ่งใดเป็นครั้งแรก ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ความรักจากบิดามารดา	๑๕๓	๕๘	๒๖.๒๘	๕๓.๘๘	๑.๑๒
๒) ความรักใคร่ปรองคองของพี่น้อง	๑๕	๗	๖.๓๓	๖.๘๒	๐.๓๕
๓) ความมั่งมีเงินทอง	๑๒	๓	๕.๐๖	๒.๘๘	* ๘.๖๑
๔) ความรักใคร่ระหว่างญาติ	๕	๐	๒.๑๐	๐	๒๑.๐๐
๕) อารมณ์ที่ดี	๑๓	๑๐	๕.๘๘	๕.๘๑	* ๖.๐๘
๖) การศึกษา	๒๘	๒๐	๑๐.๑๓	๑๘.๖๑	* ๖.๘๑

ตาราง ๑๒๕ เปรียบเทียบดัชนีราคาส่วนย่อยและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและ
และปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความปรารถนาของเด็ก(ต่อ)

๔๕ ถ้าเธอเลือกใดเธอจะเลือกสิ่งใดเป็นสิ่งแรก ?	x_1	x_2	p_1	p_2	t
๗) บ้านที่นาอยู่	๔	๑	๓.๓๘	๐.๕๘	* ๕.๒๐
๘) เพื่อนที่ดี	๓	๑	๑.๒๗	๐.๕๘	* ๕.๘๐
๙) บวช	๐	๑	๐	๐.๕๘	* ๑๕.๖๐
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๒๕ ความปรารถนาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อ
กระทงย่อยที่สามถึงเก้า หมายความว่าเด็กที่มีฐานะยากจนปรารถนาความมั่งมีเงินทอง, ความรัก
ใคร่ระหว่างญาติ, บ้านที่นาอยู่, เพื่อนที่ดีมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และเด็กที่มีฐานะปานกลาง
ปรารถนาอาชีพที่ดี, การศึกษาและบวชมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัย
สำคัญ แต่มีอันดับความสำคัญแตกต่างกันดังนี้

ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ ความรักจากบิดามารดา	๖๖.๒๘	ความรักจากบิดามารดา	๕๗.๘๘
อันดับ ๒ การศึกษา	๑๐.๑๓	การศึกษา	๑๕.๖๑
อันดับ ๓ ความรักใคร่ปรองคองของพี่น้อง	๖.๓๓	อาชีพที่ดี	๕.๘๑
อันดับ ๔ อาชีพที่ดี	๕.๘๘	ความรักใคร่ปรองคองของพี่น้อง	๖.๘๖
อันดับ ๕ ความมั่งมีเงินทอง	๕.๐๖	ความมั่งมีเงินทอง	๒.๕๘
อันดับ ๖ บ้านที่นาอยู่	๓.๓๘	บ้านที่นาอยู่	๐.๕๘
อันดับ ๗ ความรักใคร่ระหว่างญาติ	๒.๑๐	เพื่อนที่ดี	๐.๕๘
อันดับ ๘ เพื่อนที่ดี	๑.๒๗	บวช	๐.๕๘
อันดับ ๙ บวช	๐	ความรักใคร่ปรองคองระหว่างญาติ	๐

ตาราง ๑๒๒ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความต้องการของเด็กเกี่ยวกับการปฏิบัติตนของผู้รับ

๑๖ เรขาคณิตการให้คนอื่นปฏิบัติ คือเธออย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ภัยความรัก	๒๔	๒๓	๒๔.๖๔	๒๒.๕๕	* ๑.๕๓
๒) ภัยความเข้าใจ	๕๕	๒๕	๒๓.๒๑	๒๔.๕๑	* ๐.๕๕
๓) ภัยความเต็มใจ	๕๒	๑๑	๑๗.๗๒	๑๐.๗๕	* ๓.๕๓
๔) ภัยความยุติธรรม	๖๖	๓๔	๒๗.๔๕	๓๗.๒๕	* ๒.๖๓
๕) ภัยความเข้มงวดกวดขัน	๖	๕	๒.๕๓	๕.๕๐	๗.๕๑
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๒๒ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางต้องการให้คนอื่นปฏิบัติตนแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สาม, สี่, ห้า หมายความว่าเด็กที่มีฐานะยากจนต้องการให้บุคคลอื่นปฏิบัติตนด้วยความรัก, ภัยความเต็มใจ, มากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และเด็กที่มีฐานะปานกลางต้องการให้บุคคลอื่นปฏิบัติตนด้วยความยุติธรรม, ภัยความเข้มงวดกวดขันมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไรไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิอันต้มแตกต่างกันดังนี้

ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ ภัยความรัก	๒๔.๖๔	ภัยความยุติธรรม	๓๗.๒๕
อันดับ ๒ ภัยความยุติธรรม	๒๗.๔๕	ภัยความเข้าใจ	๒๔.๕๑
อันดับ ๓ ภัยความเข้าใจ	๒๓.๒๑	ภัยความรัก	๒๒.๕๕
อันดับ ๔ ภัยความเต็มใจ	๑๗.๗๒	ภัยความเต็มใจ	๑๐.๗๕
อันดับ ๕ ภัยความเข้มงวดกวดขัน	๒.๕๓	ภัยความเข้มงวดกวดขัน	๕.๕๐

ตาราง ๑๒๗ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าความของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความรู้สึกว่ามีผู้อื่นเข้าใจตนเพียงไร

๘๗ เรารู้สึกว่ามีคนเข้าใจเราไหม?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) มีมาก	๑๘	๓	๓.๕๘	๖.๘๖	๐.๘๐
๒) ไม่ค่อยมี	๑๒๑	๓๕	๕๑.๐๖	๓๖.๘๓	*๓.๖๘
๓) ไม่มีเลย	๕๘	๑๓	๕๑.๓๕	๑๖.๖๓	*๖.๒๓
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๒๗ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางรู้สึกว่า มีคนเข้าใจตนมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สองและสาม หมายความว่า เด็กที่มีฐานะยากจนรู้สึกว่าไม่มีคนเข้าใจตนเลยมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง เด็กที่มีฐานะปานกลางไม่ค่อยมีคนเข้าใจตนมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แค่มิอันทับมากขึ้นอย่างนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ ไม่ค่อยมี	๕๑.๐๖	ไม่ค่อยมี	๓๖.๘๓	
อันดับ ๒ ไม่มีเลย	๕๑.๓๕	ไม่มีเลย	๑๖.๖๓	
อันดับ ๓ มีมาก	๓.๕๘	มีมาก	๖.๘๖	

ตาราง ๑๒๘ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าความของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับทัศนคติต่อโลกที่ตนอาศัยอยู่

๘๘ เรารู้สึกว่าโลกนี้เป็นอย่างไร	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) ไม่ยุติธรรม	๘๘	๑๕	๑๘.๕๓	๑๘.๓๑	๑.๕๓
๒) มีแต่การแก่งแย่งชิงดี	๘๖	๒๓	๑๘.๘๑	๒๖.๘๓	*๒.๘๘
๓) โหดร้าย	๑๘	๘	๘.๐๒	๓.๕๓	๕.๕๘
๔) คุ้มแคบ	๑๘	๕	๘.๐๒	๘.๘๐	๘.๐๐

ตาราง ๑๒๘ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคงของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับทัศนคติต่อโลกที่ตนอาศัยอยู่ (ต่อ)

๔๔. เรารู้สึกว่าโลกนี้เป็นอย่างไร ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๕) อ่างว่าง	๖๕	๑๖	๒๗.๕๒	๑๕.๖๕	๕.๒๓
๖) สบายงาม	๓๗	๒๖	๑๕.๖๑	๒๕.๕๕	๕.๖๒
๗) ร่มรื่น	๗	๕	๒.๕๕	๔.๘๒	๑๑.๕๕
รวม	๒๓๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	

ตาราง ๑๒๘ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางมีความรู้สึกต่อโลกที่ตนอาศัยอยู่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สอง, สาม, ๕, ๖, ๗, ๘ และ ๙ หมายความว่าเด็กที่มีฐานะยากจนรู้สึกว่าการนี้โทคร้ายคับแคบและอ่างว่างมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง เด็กที่มีฐานะปานกลางรู้สึกว่าการนี้มีการแก่งแย่งชิงดี, สบายงามและร่มรื่นมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกจากนี้แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิฉะนั้นก็แตกต่างกันทั้งนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ อ่างว่าง		๒๗.๕๒	มีแก่งแย่งชิงดี	๒๖.๕๗
อันดับ ๒ มีแก่งแย่งชิงดี		๑๕.๕๑	สบายงาม	๒๕.๕๕
อันดับ ๓ ไม่ยุติธรรม		๑๕.๕๗	อ่างว่าง	๑๕.๖๕
อันดับ ๔ สบายงาม		๑๕.๖๑	ไม่ยุติธรรม	๑๕.๗๑
อันดับ ๕ คับแคบ		๔.๐๒	ร่มรื่น	๔.๘๒
อันดับ ๖ โทคร้าย		๔.๐๒	คับแคบ	๕.๕๐
อันดับ ๗ ร่มรื่น		๒.๕๕	โทคร้าย	๓.๕๒

ตาราง ๑๒๕ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับความบกพร่องของสิ่งต่างๆ ที่ทำให้เด็กทำความผิด

๔๔ เธออาจจะไม่ทำความผิด สิ่งใดต่อไปนี้ไม่บกพร่อง ?	X_1	X_2	P_1	P_2	t
๑) บิดามารดา	๑๘๓	๕๑	๖๐.๓๘	๕๐.๐๐	๑.๕๘
๒) พี่น้อง	๒	๓	๐.๘๘	๒.๕๘	*๒๑.๐๐
๓) ญาติ	๓	๑	๑.๒๗	๐.๘๘	*๕.๘๐
๔) เพื่อน	๒๖	๑๘	๑๐.๘๗	๑๗.๖๕	*๘.๕๑
๕) บ้าน	๑๐	๑	๘.๒๒	๐.๘๘	*๑๐.๑๓
๖) การเงิน	๘๘	๒๑	๒๐.๖๘	๒๐.๕๘	๐.๖๐
๗) ตนเอง	๒	๒	๐.๘๘	๑.๘๖	*๒๒.๖๐
๘) ไม่มี	๒	๕	๐.๘๘	๘.๘๐	*๒๓.๘๘
รวม	๒๐๗	๑๐๒	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐	-

ตาราง ๑๒๕ ความบกพร่องของสิ่งต่างๆ ที่ทำให้เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางทำความผิดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สองถึงห้า, เจ็ดถึงแปด หมายความว่าสิ่งที่ทำให้เด็กที่มีฐานะยากจนทำความผิดคือ ญาติ, บ้าน, มากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และสิ่งที่ทำให้เด็กที่มีฐานะปานกลางทำความผิดคือ พี่น้อง, เพื่อน, ตนเอง, ไม่มีสิ่งใดบกพร่องมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันที่แตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ บิดามารดา	๖๐.๓๘	บิดามารดา	๕๐.๐๐	
อันดับ ๒ การเงิน	๒๐.๖๘	การเงิน	๒๐.๕๘	
อันดับ ๓ เพื่อน	๑๐.๘๗	เพื่อน	๑๗.๖๕	
อันดับ ๔ บ้าน	๘.๒๒	ไม่มีสิ่งใดบกพร่อง	๘.๘๐	

	ຍາກຈນ	ຮ້ອຍລະ	ປານກລາງ	ຮ້ອຍລະ
ອັນດັບ ໔	ຜູາທິ	໑.໒໗	ພື້ນອງ	໓.໒໒
ອັນດັບ ໖	ພື້ນອງ	໐.໒໒	ຕນເອງ	໑.໒໖
ອັນດັບ ໗	ຕນເອງ	໐.໒໒	ຜູາທິ	໐.໒໒
ອັນດັບ ໘	ໄມ້ສິ່ງໃໝ່ກ່ຽວ	໐.໒໒	ບ້ານ	໐.໒໒

ຕາຣາງ ໑໓໐ ເປຣືບເທືອບອັດຕາສ່ວນຮ້ອຍລະຄວາມແຕກຕ່າງຂອງຄ່າຕອມຂອງ ເດັກທີ່ມີຮູນະຍາກຈນແລະປານກລາງຕ່າງກັນ ເຖິງກັບທ່າທີ່ຂອງເດັກຕ່າງກັນ

໕໐ ດ້າວຜູາທິໄຫອອກຈາກທີ່ນີ້ໄດ້ ຮອດຈະໄປໃຫນ ?	X ₁	X ₂	P ₁	P ₂	t
໑) ບ້ານ	໒໐໒	໕໓	໔໗.໗໖	໒໐.໒໐	໐.໒໓
໒) ອຸ່ງກັບເພື່ອນ	໒	໑	໓.໒໐	໐.໒໒	໑໐.໐໗
໓) ຍັງ ໄມ່ຮູຈຸຕໝາຍ	໑໕	໖	໖.໓໓	໕.໒໒	໐.໖໗
໔) ອຸ່ງທີ່ນີ້	໓	໒	໑.໒໗	໑.໒໖	໖໒.໐໐
໕) ອຸ່ງກັບຜູາທິ	໒	໐	໐.໒໒	໐	໑໒.໐໐
໖) ທາງານທ່າ	໐	໑	໐	໐.໒໒	໑໕.໒໐
ຮວມ	໒໓໗	໑໐໓	໑໐໐.໐໐	໑໐໐.໐໐	-

ຕາຣາງ ໑໓໐ ທ່າທີ່ຂອງເດັກທີ່ມີຮູນະຍາກຈນແລະປານກລາງຕ່າງກັນອ່າງມີນິຍສຳຄັງໃນອັກຣະທຽ ຍ່ອຍທີ່ສ່ອງ, ລີ່, ທ່າ, ທຸກ ໝາຍຄວາມວ່າເດັກຍາກຈນເມື່ອຜູາທິໄຫອອກຈາກທີ່ນີ້ຈະໄປອຸ່ງກັບເພື່ອນ, ໄປອຸ່ງກັບຜູາທິມາກກວ່າເດັກທີ່ມີຮູນະປານກລາງ ແລະເດັກທີ່ມີຮູນະປານກລາງຈະອຸ່ງທີ່ນີ້ແລະອອກໄປທາງານທ່າມາກກວ່າເດັກທີ່ມີຮູນະຍາກຈນ ນອກນັ້ນແຕກຕ່າງອ່າງໄມ່ມີນິຍສຳຄັງເຈິງສັດຕິ ແຕ່ມີອັນດັບແຕກຕ່າງກັນນີ້

	ຍາກຈນ	ຮ້ອຍລະ	ປານກລາງ	ຮ້ອຍລະ
ອັນດັບ ໑	ບ້ານ	໔໗.໗໖	ບ້ານ	໒໐.໒໐
ອັນດັບ ໒	ຍັງ ໄມ່ຮູຈຸຕໝາຍ	໖.໓໓	ຍັງ ໄມ່ຮູຈຸຕໝາຍ	໕.໒໒

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๓ อยู่กับเพื่อน		๓.๘๐	อยู่ที่นี้	๑.๘๖
อันดับ ๔ อยู่ที่นี่		๑.๒๗	อยู่กับเพื่อน	๐.๘๘
อันดับ ๕ อยู่กับญาติ		๐.๘๘	หางานทำ	๐.๘๘
อันดับ ๖ หางานทำ		๐	อยู่กับญาติ	๐

๘ วิธีการที่พิจารณาค่าใช้ยอมรับเฉลี่ยขุมตุกร

ตาราง ๑๓๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าตัดของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับวิธีการที่พิจารณาค่าใช้ยอมรับเฉลี่ยขุมตุกร

การเรียงดู ข้อปัญหา		การเรียงดู				
		๑ ทุนถนน	๒ เข้มงวด	๓ ทอดทิ้งชิงชิง	๔ ตามใจ	๕ ประชาธิปไตย
๕๑ กิ่งแจ้ความได้ เรอรู้สึกว่ามีคา มารคาปฏิบัติคอด เรออย่างไร	X_1	๒๘	๘๒	๑๑๓	๓๑	๒๗
	X_2	๑๒	๒๘	๒๒	๒๐	๑๖
	P1	๑๐.๑๓	๑๗.๗๒	๘๗.๖๘	๑๓.๐๘	๑๑.๓๘
	P2	๑๑.๗๒	๒๗.๘๕	๒๕.๘๘	๑๘.๖๑	๑๕.๖๘
	t	* ๑๓.๘๘	* ๘.๐๘	* ๘.๖๒	* ๓.๘๐	* ๒.๘๘
๕๒ การทำงานบ้าน มารคาใช้วิธีใด	X_1	๑๗	๓๘	๑๐๖	๘๘	๒๗
	X_2	๑๐	๒๘	๒๒	๒๓	๒๓
	P1	๗.๑๗	๑๖.๘๕	๘๘.๗๓	๒๐.๒๖	๑๑.๓๘
	P2	๘.๘๐	๒๓.๕๓	๒๑.๕๗	๒๒.๘๕	๒๒.๘๘
	t	* ๓.๐๘	* ๓.๓๑	* ๕.๒๕	๐.๘๕	* ๖.๖๐

ตาราง ๑๓๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับวิธีการที่มีคามารคาใช้ธรรมเลียงกฎูตร (ต่อ)

ข้อปัญหา	การเลียงกฎู	การเลียงกฎู				
		๑ ทพูนณณ	๒ เขมจวค	๓ ทอคทังซิงซิง	๔ ทามใจ	๕ ประชาธิปไตย
๕๓ ขณะทีเธอทำงาน บ้านเป็คามารคา มีจะทำอย่างไร	x_1	๓๓	๔๑	๑๐๘	๓๘	๑๓
	x_2	๑๕	๒๕	๒๕	๒๘	๕
	p_1	๑๓.๕๒	๑๓.๓๐	๔๕.๕๓	๑๒.๐๘	๓.๑๓
	p_2	๑๘.๓๑	๒๘.๕๑	๒๘.๕๑	๒๓.๘๕	๘.๘๒
	t	๐.๘๘	* ๓.๒๐	* ๘.๕๘	* ๕.๐๓	๑.๘๘
๕๔ บิคามารคาควบคุม การใจ่ายเงิน ของเธออย่างไร	x_1	๒๘	๓๘	๑๑๓	๓๓	๒๘
	x_2	๑๘	๒๓	๒๘	๒๐	๑๒
	p_1	๑๐.๑๓	๑๒.๘๕	๔๓.๒๘	๑๕.๒๑	๑๐.๑๓
	p_2	๑๓.๓๒	๒๒.๕๕	๒๘.๘๓	๑๘.๒๑	๑๕.๒๘
	t	* ๒.๘๓	* ๒.๘๐	* ๓.๘๓	* ๒.๐๓	* ๘.๑๕
๕๕ เมื่อบิคามารคา ไปช่วยเธอซื่อ ของใของเธอ ทำอย่างไร	x_1	๘๐	๓๘	๑๑๒	๓๘	๑๓
	x_2	๒๐	๒๐	๓๒	๑๓	๑๓
	p_1	๑๒.๘๘	๑๒.๐๓	๔๓.๒๕	๑๘.๓๕	๕.๘๘
	p_2	๑๘.๒๑	๑๘.๒๑	๓๑.๓๓	๑๒.๓๘	๑๒.๒๓
	t	๑.๓๘	๑.๘๓	* ๓.๒๐	๑.๐๒	* ๑๑.๘๑

ตาราง ๑๓๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า: เกี่ยวกับวิธีการที่มีคามารค่าใช้ธรรมเฉลี่ยงูฏกร (ต่อ)

การเรียงดู		๑	๒	๓	๔	๕
ข้อปัญหา		ทฤษฎี	เชิงบวก	ทอทั้งจริงจริง	ตามใจ	ประชาธิปไตย
๕๖ บิการมารการความคุม การคยเพ็ญของ เรออยางไร	X ₁	๓๒	๓๘	๑๐๕	๓๐	๒๘
	X ₂	๑๕	๒๓	๒๘	๑๓	๑๕
	P ₁	๑๓.๕๐	๑๖.๐๘	๕๕.๕๕	๑๒.๖๖	๑๑.๘๑
	P ₂	๑๘.๖๓	๒๒.๕๕	๒๓.๕๕	๑๒.๓๕	๑๘.๖๓
	t	* ๒.๕๕	* ๓.๑๕	* ๓.๕๕	๐.๐๖	* ๕.๓๒
๕๗ เมือเรอทำบิการ มารการค่าอยางไร	X ₁	๑๕	๕๒	๑๐๕	๓๖	๒๕
	X ₂	๕	๒๖	๒๗	๒๓	๒๑
	P ₁	๖.๓๓	๒๓.๕๕	๕๕.๕๕	๑๕.๑๕	๑๐.๕๕
	P ₂	๕.๕๐	๒๕.๕๕	๒๖.๕๗	๒๒.๕๕	๒๐.๕๕
	t	๒.๒๓	๑.๓๕	* ๕.๑๖	* ๓.๖๕	* ๖.๕๖
๕๘ บิการมารการความคุม การเพ็ญเรอ อยางไร	X ₁	๓๓	๕๑	๑๑๕	๒๖	๒๓
	X ₂	๑๕	๒๕	๓๓	๑๐	๑๕
	P ₁	๑๓.๕๒	๑๓.๓๐	๕๕.๑๐	๑๐.๕๗	๕.๓๑
	P ₂	๑๕.๓๑	๒๕.๕๑	๓๖.๓๕	๕.๕๐	๑๘.๖๓
	t	๐.๕๕	* ๓.๒๐	* ๓.๑๑	๕.๗๕	* ๖.๓๓

ตาราง ๑๓๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าความถี่ของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางควยค่า t เกี่ยวกับวิธีการที่มีคามารค่าใช้ธรรมเฉลี่ยงดูบุตร (ต่อ)

ข้อปัญหา	การเฉลี่ยงดู	การเฉลี่ยงดู				
		๑ ทพุดนณ	๒ เข้เมงวค	๓ ทคทึงซิงซิง	๔ คامج	๕ ประชาศิปโดย
๕๕ นิกามารคามักความ เห็นเกี่ยวกับการ แต่งกายของเรอ อียงไร	X ₁	๑๘	๕๘	๑๑๓	๒๑	๒๒
	X ₂	๑๘	๓๗	๒๒	๑๐	๑๕
	P ₁	๓๐.๒๐	๒๘.๘๘	๔๓.๒๘	๘.๘๒	๑๐.๘๓
	P ₂	๑๓.๓๒	๓๒.๒๘	๒๕.๘๘	๕.๘๐	๑๘.๓๑
	t	* ๕.๓๒	* ๘.๘๑	* ๘.๒๓	๑.๓๒	* ๒.๓๑
๖๐ นิกามารคาญแล การไปโรงเรียน ของเรออียงไร	X ₁	๒๘	๕๘	๑๒๒	๒๑	๑๒
	X ₂	๑๒	๒๘	๓๑	๑๐	๑๒
	P ₁	๑๐.๑๓	๒๒.๓๘	๕๓.๑๒	๘.๘๒	๕.๐๒
	P ₂	๑๕.๒๘	๒๘.๘๓	๓๐.๓๘	๕.๘๐	๑๕.๒๘
	t	* ๘.๑๕	* ๑.๘๘	* ๘.๒๐	๐.๘๒	* ๑๑.๕๕
๖๑ เมือเรอกล้มมาน ไมครงเวลดาบิก มารคากทำอียงไร	X ₁	๘๘	๓๘	๑๑๒	๒๒	๑๓
	X ₂	๓๘	๒๘	๒๘	๓	๘
	P ₁	๑๘.๕๓	๑๒.๐๓	๘๘.๘๕	๑๐.๘๓	๕.๘๘
	P ₂	๓๓.๓๓	๒๓.๕๓	๒๘.๘๓	๒.๘๒	๓.๘๕
	t	* ๕.๕๕	* ๓.๕๓	* ๘.๑๐	* ๓.๓๓	* ๓.๕๘

ตาราง ๑๓๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับวิธีการที่มีคามารค่าใช้กรรมเฉลี่ยหมู่พร (ต่อ)

ข้อปัญหา	การเลี้ยงดู		๑	๒	๓	๔	๕
			ทุนถนน	เขมวงค	ทอดทิ้งซิงซิง	ตามใจ	ประชาธิปไตย
๒๒ ครอบครัวยุค อาหารบิศา มารกาทำอย่าง ไร	X_1		๒๘	๘๓	๑๐๖	๕๓	๒
	X_2		๑๓	๒๖	๒๖	๓๒	๑
	P_1		๑๒.๒๘	๑๘.๘๓	๘๘.๓๓	๒๒.๓๒	๐.๘๘
	P_2		๑๖.๖๓	๒๕.๘๘	๒๕.๘๘	๓๑.๓๓	๐.๘๘
	t		* ๒.๘๖	* ๒.๒๓	* ๘.๒๓	* ๓.๑๐	* ๓.๕๐
๒๓ เมื่ออยู่คหนาคน อันมีคามารกา ปฏิบัติคหเชออย่าง ไร	X_1		๓๘	๕๘	๑๑๓	๒๘	๓
	X_2		๒๘	๒๓	๓๑	๑๐	๕
	P_1		๑๖.๘๕	๒๒.๓๘	๘๓.๖๘	๑๐.๑๓	๒.๕๕
	P_2		๒๘.๘๓	๒๖.๘๓	๓๐.๓๘	๕.๘๑	๘.๕๐
	t		* ๕.๑๘	๑.๓๓	* ๓.๘๘	๐.๒๘	* ๕.๕๓
๒๔ เมื่อไปหยิบของของ คนอันมีคามารกาทำ อย่างไร	X_1		๑๐	๖๘	๑๑๕	๒๑	๒๓
	X_2		๓	๓๘	๓๐	๘	๒๒
	P_1		๘.๒๒	๒๓.๐๑	๘๘.๕๒	๘.๘๖	๑๑.๓๘
	P_2		๒.๘๘	๓๘.๒๘	๒๘.๘๑	๓.๘๘	๒๑.๕๓
	t		* ๓.๒๘	* ๓.๑๓	* ๓.๘๒	๑.๐๓	* ๖.๑๓

ตาราง ๑๓๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางควมค่า t เกี่ยวกับวิธีการที่มีคามารคาใช้ธรรมเลียงคุณูตร (ต่อ)

การเลียงคุณู		๑	๒	๓	๔	๕
ข้อปัญหา		ทฤษฎนณณ	เข้เมงววก	ทอคห้งซิงซ้ง	ตามใจ	ประชาธิปไตย
๒๕ ระเบียบขอม้ก้ม ในม้านเป็นอยาง ไร	x_1	๑๑	๔๔	๑๑๒	๓๓	๒๔
	x_2	๔	๒๔	๓๑	๑๔	๒๑
	p_1	๔.๒๔	๒๐.๒๒	๔๔.๔๕	๑๓.๔๒	๑๒.๒๓
	p_2	๓.๔๔	๒๓.๔๕	๓๐.๓๔	๑๓.๓๓	๒๐.๔๔
	t	๑๕.๓๓	๑๒.๓๔	๑๓.๒๒	๐.๑๒	๑๔.๑๐
๒๖ การเลือกกาธิพ ของเขอเป็นไป แบบไทน	x_1	๓๕	๓๒	๑๒๓	๓๕	๑๒
	x_2	๑๒	๒๐	๒๓	๒๔	๑๐
	p_1	๑๔.๓๓	๑๓.๕๐	๕๑.๕๐	๑๔.๓๓	๕.๐๒
	p_2	๑๕.๒๔	๑๔.๒๑	๒๒.๔๓	๒๔.๔๓	๕.๔๐
	t	๐.๕๓	๑๓.๔๓	๑๔.๕๑	๑๒.๒๓	๑๒.๒๔
๒๗ บิคามารคาปฏิบัติ คอเขออยางไร	x_1	๑๔	๒๒	๑๑๒	๒๒	๑๔
	x_2	๓	๔๔	๒๓	๑๓	๑๑
	p_1	๔.๐๒	๒๓.๔๕	๔๓.๒๕	๑๐.๕๓	๕.๕๑
	p_2	๒.๔๒	๔๓.๑๔	๒๒.๔๓	๑๒.๓๕	๑๐.๓๔
	t	๑.๓๒	๔.๐๓	๑๔.๓๔	๑.๓๓	๑๒.๒๔

ตาราง ๑๓๑ เปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละและความแตกต่างของค่าคอมของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางด้วยค่า t เกี่ยวกับวิธีการที่มีคามารกาใช้ธรรมเฉลี่ยงกบุตร (ต่อ)

การเรียงดู ข้อปัญหา			๑	๒	๓	๔	๕
			ทพุดนณ	เงมจก	ทอทังซิงซิง	ทามใจ	ประชาธิปไตย
๒๔ บิดามารดาของ เธอเป็นคนแบบ ไหน	X_1		๒๕	๕๓	๑๑๘	๒๕	๑๓
	X_2		๑๐	๕๐	๒๕	๓	๑๓
	P_1		๑๒.๒๕	๒๒.๓๒	๔๘.๑๐	๑๐.๑๓	๓.๑๓
	P_2		๕.๕๐	๓๕.๒๒	๒๗.๕๕	๒.๕๒	๑๒.๒๓
	t		๑.๕๕	* ๕.๒๕	* ๕.๒๑	* ๓.๒๑	* ๕.๕๑
๒๕ สิ่งที่ทำให้ยุ่งยาก ใจที่สุดเมื่ออยู่ บ้านคืออะไร	X_1		๒๕	๕๒	๑๑๒	๕๑	๑๓
	X_2		๓	๒๕	๓๕	๒๓	๑๓
	P_1		๑๐.๕๕	๑๓.๓๒	๔๘.๕๕	๑๓.๓๐	๕.๕๕
	P_2		๒.๕๕	๒๕.๕๐	๓๓.๓๓	๒๒.๕๑	๑๒.๓๒
	t		* ๕.๒๒	* ๒.๕๓	* ๓.๐๑	* ๓.๕๓	* ๕.๕๕
๓๐ ถ้าเธอมีลูกเธอ จะปฏิบัติต่อเขา แบบไหน	X_1		๑๑	๒	๐	๐	๒๒๐
	X_2		๕	๕	๐	๐	๕๕
	P_1		๕.๒๕	๒.๕๓	๐	๐	๕๒.๕๓
	P_2		๓.๕๕	๕.๕๓	๐	๐	๕๓.๓๓
	t		* ๕.๓๓	* ๑๓.๓๐	๐	๐	๐.๕๑
อัตราส่วนร้อยละ			๑๑.๑๓	๑๕.๓๐	๕๓.๕๓	๑๓.๕๓	๓.๕๑
			๑๓.๓๕	๒๗.๕๐	๒๗.๕๑	๑๒.๓๒	๑๕.๓๕

ตาราง ๑๓๑ วิธีการที่ศึกษาราคาของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลาง ใ้เลี้ยงดูบุตรแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญ และแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติตามข้อสถานการณ์ต่างๆ ดังนี้

๕๑) ตั้งแต่จำความได้เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลาง เห็นว่าศึกษาราคากรรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงห้า หมายความว่าศึกษาราคาของ เด็กที่มีฐานะยากจน เลี้ยงดูแบบทอดทิ้งซึ่งซึ่งมากกว่าศึกษาราคาของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง และศึกษาราคาของ เด็กที่มี ฐานะปานกลาง เลี้ยงดูแบบหนุนนอมปกป้อง, เข้มงวดกวดขัน, ตามใจและประชาธิปไตย มากกว่าศึกษา ราคาของ เด็กที่มีฐานะยากจน ซึ่งมีอันดับแตกต่างกันคือ

	ยากจน	รอยละ	ปานกลาง	รอยละ
อันดับ ๑ ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง		๘๗.๖๘	เข้มงวดกวดขัน	๒๗.๘๕
อันดับ ๒ เข้มงวดกวดขัน		๑๗.๗๒	ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง	๒๕.๘๕
อันดับ ๓ ตามใจจนเกินไป		๑๓.๐๘	ตามใจจนเกินไป	๑๘.๖๐
อันดับ ๔ ประชาธิปไตย		๑๑.๓๘	ประชาธิปไตย	๑๕.๖๘
อันดับ ๕ หนุนนอมปกป้อง		๑๐.๑๓	หนุนนอมปกป้อง	๑๑.๗๒

๕๒) ศึกษาราคาของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางมีวิธีการให้งานบ้านแก่เด็กแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สอง, สามและห้า หมายความว่าศึกษาราคาของ เด็กที่มีฐานะยากจน ใช้วิธีทอดทิ้งซึ่งซึ่งมากกว่าศึกษาราคาของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง และศึกษาราคาของ เด็กที่มีฐานะ ปานกลาง ใช้วิธีหนุนนอมปกป้อง, เข้มงวดกวดขันและประชาธิปไตยมากกว่าศึกษาราคาของ เด็กยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ซึ่งมีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	รอยละ	ปานกลาง	รอยละ
อันดับ ๑ ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง		๘๘.๗๓	เข้มงวดกวดขัน	๒๓.๕๓
อันดับ ๒ ตามใจจนเกินไป		๒๐.๒๖	ตามใจจนเกินไป	๒๒.๕๕
อันดับ ๓ เข้มงวดกวดขัน		๑๖.๘๕	ประชาธิปไตย	๒๒.๕๕
อันดับ ๔ ประชาธิปไตย		๑๑.๓๘	ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง	๒๑.๘๗
อันดับ ๕ หนุนนอมปกป้อง		๗.๑๗	หนุนนอมปกป้อง	๕.๘๐

๕๓) ศึกษาราคาของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางปฏิบัติต่อเด็กขณะเด็กทำงานบ้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สอง, สามและสี่ หมายความว่าศึกษาราคาของ เด็กที่มีฐานะยากจน ใช้วิธีทอดทิ้งซึ่งซึ่งมากกว่าศึกษาราคาของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง และศึกษาราคาของ เด็กที่มีฐานะ ปานกลางใช้วิธีเข้มงวดกวดขันและตามใจจนเกินไปมากกว่าศึกษาราคาของ เด็กที่มีฐานะยากจน

นอกจากนี้แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันตัมแตกต่างกันดังนี้

	ยาจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันตัม ๑	ทอคทั้งซิงซัง	๔๕.๕๗	ตามใจจนเกินไป	๒๗.๔๕
อันตัม ๒	เข้มวงคกวคซัน	๑๗.๓๐	เข้มวงคกวคซัน	๒๘.๕๑
อันตัม ๓	ตามใจจนเกินไป	๑๖.๐๘	ทอคทั้งซิงซัง	๒๘.๕๑
อันตัม ๔	ทพุดนณมปลกป่อง	๑๓.๘๒	ทพุดนณมปลกป่อง	๑๘.๗๑
อันตัม ๕	ประชาริปลโคย	๗.๑๗	ประชาริปลโคย	๘.๘๒

๕๔) ปิคามารคากของ เด็กที่มีฐานะยาจนและปานกลางควบคุมการใช้จ่ายเงินของ เด็กแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในขอกระทงขอยที่หนึ่งถึงห้า หมายความว่าปิคามารคากของ เด็กใช้วิธีทอคทั้งซิงซังมากกว่า เด็กที่มีฐานะปานกลาง และปิคามารคากของ เด็กที่มีฐานะปานกลางใช้วิธีทพุดนณมปลกป่อง, เข้มวงคกวคซัน, ตามใจจนเกินไปและประชาริปลโคยมากกว่าปิคามารคากของ เด็กที่มีฐานะยาจน และมีอันตัมแตกต่างกันดังนี้

	ยาจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันตัม ๑	ทอคทั้งซิงซัง	๔๗.๖๘	ทอคทั้งซิงซัง	๒๘.๕๓
อันตัม ๒	เข้มวงคกวคซัน	๑๖.๕๕	เข้มวงคกวคซัน	๒๒.๕๕
อันตัม ๓	ตามใจจนเกินไป	๑๕.๖๑	ตามใจจนเกินไป	๑๘.๖๑
อันตัม ๔	ทพุดนณมปลกป่อง	๑๐.๑๓	ประชาริปลโคย	๑๕.๖๘
อันตัม ๕	ประชาริปลโคย	๑๐.๑๓	ทพุดนณมปลกป่อง	๑๓.๗๒

๕๕) เกี่ยวกับการซื้อของใช้ปิคามารคากของ เด็กที่มีฐานะยาจนและปานกลางปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในกระทงขอยที่สามและห้า หมายความว่าปิคามารคากของ เด็กที่มีฐานะยาจนใช้วิธีทอคทั้งซิงซังมากกว่าปิคามารคากของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง และปิคามารคากของ เด็กที่มีฐานะปานกลางใช้วิธีประชาริปลโคยมากกว่าปิคามารคากของ เด็กที่มีฐานะยาจน นอกจากนี้แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันตัมแตกต่างกันดังนี้

	ยาจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันตัม ๑	ทอคทั้งซิงซัง	๔๗.๖๘	ทอคทั้งซิงซัง	๓๑.๓๗
อันตัม ๒	ทพุดนณมปลกป่อง	๑๖.๘๘	ทพุดนณมปลกป่อง	๑๘.๖๑

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๓	เข้มงวดกวดขัน	๑๖.๐๓	เข้มงวดกวดขัน	๑๘.๖๑
อันดับ ๔	ตามใจจนเกินไป	๑๘.๓๕	ประชาธิปไตย	๑๖.๖๗
อันดับ ๕	ประชาธิปไตย	๕.๘๘	ตามใจจนเกินไป	๑๒.๗๘

๕๖) บิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางควบคุมการคบเพื่อนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สอง, สามและห้า หมายความว่าบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจนใช้วิธีทอดทิ้งซึ่งซึ่งมากกว่าบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง และบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะปานกลางใช้วิธีทูลณณปกป้อง, เข้มงวดกวดขันและประชาธิปไตยมากกว่าบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง	๔๕.๘๘	ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง	๒๗.๘๘
อันดับ ๒	เข้มงวดกวดขัน	๑๖.๐๘	เข้มงวดกวดขัน	๒๒.๕๕
อันดับ ๓	ทูลณณปกป้อง	๑๓.๕๐	ทูลณณปกป้อง	๑๘.๖๓
อันดับ ๔	ตามใจจนเกินไป	๑๒.๖๖	ประชาธิปไตย	๑๘.๖๘
อันดับ ๕	ประชาธิปไตย	๑๑.๘๑	ตามใจจนเกินไป	๑๒.๗๘

๕๗) เกี่ยวกับการทำความผิด บิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางใช้วิธีการปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สามสี่และห้า หมายความว่าบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจนใช้วิธีการทูลณณปกป้อง, ทอดทิ้งซึ่งซึ่งมากกว่าบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง และบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะปานกลางใช้วิธีตามใจจนเกินไป, ประชาธิปไตยมากกว่าบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง	๔๕.๘๘	ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง	๒๖.๘๗
อันดับ ๒	เข้มงวดกวดขัน	๒๑.๘๘	เข้มงวดกวดขัน	๒๕.๘๘
อันดับ ๓	ตามใจจนเกินไป	๑๕.๑๘	ตามใจจนเกินไป	๒๒.๕๕
อันดับ ๔	ประชาธิปไตย	๑๐.๕๕	ประชาธิปไตย	๒๐.๕๕
อันดับ ๕	ทูลณณปกป้อง	๖.๓๓	ทูลณณปกป้อง	๘.๖๐

๕๕) การควบคุมการเที่ยวเตร่ของบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สอง, สาม, สี่และห้า หมายความว่า บิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจนใช้วิธีทอกลั้งชิงชิง, ตามใจจนเกินไปมากกว่าบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะปานกลาง และบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะปานกลางใช้วิธีเข้มงวดกวดขัน, ประชาธิปไตยมากกว่าบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นก็แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ ทอกลั้งชิงชิง		๔๘.๑๐	ทอกลั้งชิงชิง	๓๖.๓๕
อันดับ ๒ เข้มงวดกวดขัน		๑๗.๓๐	เข้มงวดกวดขัน	๒๘.๕๑
อันดับ ๓ ทุนนิยมปกป้อง		๑๓.๕๒	ประชาธิปไตย	๑๘.๖๓
อันดับ ๔ ตามใจจนเกินไป		๑๐.๕๗	ทุนนิยมปกป้อง	๑๘.๗๑
อันดับ ๕ ประชาธิปไตย		๘.๗๑	ตามใจจนเกินไป	๘.๘๐

๕๖) ความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งกายของบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สอง, สามและห้า หมายความว่า บิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจนใช้วิธีทอกลั้งชิงชิงมากกว่าบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะปานกลาง และบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะปานกลางใช้วิธีทุนนิยมปกป้อง, เข้มงวดกวดขันและประชาธิปไตยมากกว่าบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นก็แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑ ทอกลั้งชิงชิง		๔๗.๖๘	เข้มงวดกวดขัน	๓๖.๒๘
อันดับ ๒ เข้มงวดกวดขัน		๒๘.๘๘	ทอกลั้งชิงชิง	๒๕.๘๘
อันดับ ๓ ประชาธิปไตย		๑๐.๕๗	ประชาธิปไตย	๑๘.๗๑
อันดับ ๔ ตามใจจนเกินไป		๘.๘๖	ทุนนิยมปกป้อง	๑๓.๗๓
อันดับ ๕ ทุนนิยมปกป้อง		๗.๖๐	ตามใจจนเกินไป	๘.๘๐

๖๐) บิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางมีวิธีการดูแลการไปโรงเรียนของเด็กแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สอง, สามและห้า หมายความว่า บิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจนใช้วิธีทอกลั้งชิงชิงมากกว่าบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะปานกลาง และบิดามารดาของ

เด็กที่มีฐานะปานกลางใช้วิธีทฤษฎีบทปกป้องกัน, เข้มงวดกวาดขันและประชาธิปไตยมากกว่ามีคามารคา
ของ เด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ และมีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอคทั้งซิงซิง	๕๓.๑๖	ทอคทั้งซิงซิง	๓๐.๓๘
อันดับ ๒	เข้มงวดกวาดขัน	๒๒.๗๘	เข้มงวดกวาดขัน	๒๘.๘๓
อันดับ ๓	ทฤษฎีบทปกป้องกัน	๑๐.๑๓	ทฤษฎีบทปกป้องกัน	๑๕.๖๘
อันดับ ๔	ตามใจจนเกินไป	๘.๘๖	ประชาธิปไตย	๑๕.๖๘
อันดับ ๕	ประชาธิปไตย	๕.๐๖	ตามใจจนเกินไป	๘.๘๐

๖๑) บิคา มารคา ของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางมีวิธีการปฏิบัติเมื่อเด็กกลับบ้านไม่ตรงเวลา
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงห้า หมายความว่า บิคา มารคา ของ เด็กที่มีฐานะ
ยากจนใช้วิธีทอคทั้งซิงซิง, ตามใจจนเกินไปมากกว่า บิคา มารคา ของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง และ บิคา
มารคา ของ เด็กที่มีฐานะปานกลางใช้วิธีทฤษฎีบทปกป้องกัน, เข้มงวดกวาดขัน, ประชาธิปไตยมากกว่า บิคา
มารคา ของ เด็กที่มีฐานะยากจน และมีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอคทั้งซิงซิง	๔๘.๘๕	ทฤษฎีบทปกป้องกัน	๓๓.๓๓
อันดับ ๒	ทฤษฎีบทปกป้องกัน	๑๘.๕๗	ทอคทั้งซิงซิง	๒๘.๘๓
อันดับ ๓	เข้มงวดกวาดขัน	๑๖.๐๓	เข้มงวดกวาดขัน	๒๓.๕๓
อันดับ ๔	ตามใจจนเกินไป	๑๐.๘๗	ประชาธิปไตย	๗.๘๕
อันดับ ๕	ประชาธิปไตย	๕.๘๘	ตามใจจนเกินไป	๖.๘๖

๖๒) ขอบรับประทานอาหาร บิคา มารคา ของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางปฏิบัติคือ เด็กแตกต่างกัน
กันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงห้า หมายความว่า บิคา มารคา ของ เด็กที่มีฐานะยากจน
ใช้วิธีทอคทั้งซิงซิงมากกว่า บิคา มารคา ของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง และ บิคา มารคา ของ เด็กที่มีฐานะ
ปานกลางใช้วิธีทฤษฎีบทปกป้องกัน, เข้มงวดกวาดขัน, ตามใจจนเกินไป, ประชาธิปไตยมากกว่า บิคา
มารคา ของ เด็กที่มีฐานะยากจน และมีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอคทั้งซิงซิง	๔๘.๗๓	ตามใจจนเกินไป	๓๐.๓๗

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๒	ความใจจนเกินไป	๒๒.๓๖	เขมงวดกวดขัน	๒๕.๘๘
อันดับ ๓	เขมงวดกวดขัน	๑๕.๘๓	ทอดทิ้งชิงชิง	๒๕.๘๘
อันดับ ๔	พุดนอมนปล้อง	๑๒.๒๔	พุดนอมนปล้อง	๑๖.๖๗
อันดับ ๕	ประชาธิปไตย	๐.๘๘	ประชาธิปไตย	๐.๘๘

๒๓) การปฏิบัติของบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลาง เมื่ออยู่ต่อหน้าแขกแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สามและห้า หมายความว่าบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจน ใช้วิธีทอดทิ้งชิงชิงมากกว่าบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง และบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง ใช้วิธีพุดนอมนปล้อง และประชาธิปไตยมากกว่าบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทิ้งชิงชิง	๘๗.๖๘	ทอดทิ้งชิงชิง	๓๐.๓๘
อันดับ ๒	เขมงวดกวดขัน	๒๒.๓๖	พุดนอมนปล้อง	๒๘.๘๓
อันดับ ๓	พุดนอมนปล้อง	๑๖.๘๘	เขมงวดกวดขัน	๒๖.๘๗
อันดับ ๔	ความใจจนเกินไป	๑๐.๑๓	ความใจจนเกินไป	๕.๘๑
อันดับ ๕	ประชาธิปไตย	๒.๘๘	ประชาธิปไตย	๘.๘๐

๒๔) เมื่อเด็กไปหยิบของของคนดีบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงสาม, ห้า หมายความว่าบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจนใช้วิธีพุดนอมนปล้อง, ทอดทิ้งชิงชิงมากกว่าบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง และบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะปานกลาง ใช้วิธีเขมงวดกวดขันและประชาธิปไตยมากกว่าบิคารมารคาของ เด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มิอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทิ้งชิงชิง	๘๘.๘๒	เขมงวดกวดขัน	๓๘.๒๘
อันดับ ๒	เขมงวดกวดขัน	๒๗.๐๑	ทอดทิ้งชิงชิง	๒๘.๘๑
อันดับ ๓	ประชาธิปไตย	๑๑.๓๘	ประชาธิปไตย	๒๑.๘๗
อันดับ ๔	ความใจจนเกินไป	๘.๘๒	ความใจจนเกินไป	๗.๘๘

	<u>ยากจน</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>ปานกลาง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๕	พุดนอมปกป้อง	๕.๒๒	พุดนอมปกป้อง	๒.๕๕

๖๕) ข้อบังคับที่มีในมานของ เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สอง, สาม, ห้า หมายความว่าระเบียบข้อบังคับในมานเด็กที่มีฐานะยากจนเป็นไปในแบบทอดทิ้งซึ่งยิ่งมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และระเบียบข้อบังคับในมานของเด็กที่มีฐานะปานกลางเป็นแบบพุดนอมปกป้อง เข้มงวดกวคช้นและประชาธิปไตยมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	<u>ยากจน</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>ปานกลาง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑	ทอดทิ้งซึ่ง	๕๘.๕๕	ทอดทิ้งซึ่ง	๓๐.๓๕
อันดับ ๒	เข้มงวดกวคช้น	๒๐.๒๒	เข้มงวดกวคช้น	๒๗.๕๕
อันดับ ๓	ความใจจนเกินไป	๑๓.๕๒	ประชาธิปไตย	๒๐.๕๕
อันดับ ๔	ประชาธิปไตย	๑๒.๒๓	ความใจจนเกินไป	๑๓.๗๓
อันดับ ๕	พุดนอมปกป้อง	๕.๖๕	พุดนอมปกป้อง	๗.๕๕

๖๖) การเลือกอาชีพของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สองถึงห้า หมายความว่าเด็กที่มีฐานะยากจนได้รับการปฏิบัติจากบิดามารดาเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ คือทอดทิ้งซึ่งยิ่งมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลาง และบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะปานกลางใช้วิธีเข้มงวดกวคช้น, ความใจจนเกินไป, ประชาธิปไตยมากกว่าบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	<u>ยากจน</u>	<u>ร้อยละ</u>	<u>ปานกลาง</u>	<u>ร้อยละ</u>
อันดับ ๑	ทอดทิ้งซึ่ง	๕๑.๕๐	ความใจจนเกินไป	๒๘.๕๓
อันดับ ๒	พุดนอมปกป้อง	๑๕.๗๗	ทอดทิ้งซึ่ง	๒๖.๕๓
อันดับ ๓	ความใจจนเกินไป	๑๕.๗๗	เข้มงวดกวคช้น	๑๕.๖๑
อันดับ ๔	เข้มงวดกวคช้น	๑๓.๕๐	พุดนอมปกป้อง	๑๕.๖๕
อันดับ ๕	ประชาธิปไตย	๕.๐๖	ประชาธิปไตย	๕.๕๐

๖๗) การปฏิบัติตนของบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สอง, สาม, ห้า หมายความว่า การปฏิบัติตนของบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจน

ใช้วิธีทอดทิ้งซึ่งซึ่งมากกว่าบิคารมารคาของเด็กที่มีฐานะปานกลาง บิคารมารคาของเด็กที่มีฐานะปานกลางใช้วิธีเขมงวดกวคชัน, ประชาธิปไตยมากกว่าบิคารมารคาของเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง	๔๗.๒๕	เขมงวดกวคชัน	๔๓.๑๔
อันดับ ๒	เขมงวดกวคชัน	๒๗.๘๕	ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง	๒๖.๘๗
อันดับ ๓	ตามใจจนเกินไป	๑๐.๘๗	ตามใจจนเกินไป	๑๒.๗๕
อันดับ ๔	พุดนอปปกป้อง	๘.๐๒	ประชาธิปไตย	๑๐.๗๕
อันดับ ๕	ประชาธิปไตย	๕.๘๑	พุดนอปปกป้อง	๖.๘๖

๒๔) ความคิดเห็นของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางว่าบิคารมารคาของตนเป็นคนแบบไหน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่สองถึงห้า หมายความว่าเด็กที่มีฐานะยากจนมีความเห็นว่าบิคารมารคาของตนเป็นคนทอดทิ้งซึ่งซึ่ง, ตามใจจนเกินไปมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลางและเด็กที่มีฐานะปานกลางมีความเห็นว่าบิคารมารคาเป็นคนเขมงวดกวคชัน, ประชาธิปไตยมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจนนอกนั้นแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่มีอันดับแตกต่างดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง	๔๘.๑๐	เขมงวดกวคชัน	๓๘.๒๒
อันดับ ๒	เขมงวดกวคชัน	๒๒.๓๖	ทอดทิ้งซึ่งซึ่ง	๒๗.๘๕
อันดับ ๓	พุดนอปปกป้อง	๑๒.๒๘	ประชาธิปไตย	๑๖.๖๗
อันดับ ๔	ตามใจจนเกินไป	๑๐.๑๓	พุดนอปปกป้อง	๕.๘๐
อันดับ ๕	ประชาธิปไตย	๗.๑๗	ตามใจจนเกินไป	๖.๘๖

๒๕) สิ่งที่ทำให้เด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางยุ่งยากใจมากที่สุดเกี่ยวกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของบิคารมารคาแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่งถึงห้า หมายความว่าสิ่งที่ยุ่งยากใจมากที่สุดของเด็กที่มีฐานะยากจนคือ วิธีการที่พุดนอปปกป้อง, ทอดทิ้งซึ่งซึ่งมากกว่าเด็กที่มีฐานะปานกลางและเด็กที่มีฐานะปานกลางยุ่งยากใจวิธีการที่เขมงวดกวคชัน, ตามใจจนเกินไปและประชาธิปไตยมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน และมีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอกทั้งซิงซิง	๔๔.๘๕	ทอกทั้งซิงซิง	๓๓.๓๓
อันดับ ๒	เขมวงคกควคซัน	๑๗.๗๑	ความใจจนเกินไป	๒๖.๘๗
อันดับ ๓	ความใจจนเกินไป	๑๗.๓๐	เขมวงคกควคซัน	๒๘.๕๐
อันดับ ๔	ทพุดนณมปลกป้อง	๑๐.๕๔	ประชาริปลไคย	๑๒.๗๖
อันดับ ๕	ประชาริปลไคย	๕.๘๘	ทพุดนณมปลกป้อง	๒.๘๘

๗๐) ความปรารถนาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางต่อวิธีการเลี้ยงดูแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในข้อกระทงย่อยที่หนึ่ง, สอง หมายความว่าเด็กที่มีฐานะปานกลางชอบวิธีการทพุดนณมปลกป้องและเขมวงคกควคซันมากกว่าเด็กที่มีฐานะยากจน นอกนั้นก็แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ แต่มีอันดับแตกต่างกันดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ประชาริปลไคย	๘๒.๘๓	ประชาริปลไคย	๘๓.๓๓
อันดับ ๒	ทพุดนณมปลกป้อง	๘.๖๘	เขมวงคกควคซัน	๘.๘๓
อันดับ ๓	เขมวงคกควคซัน	๒.๕๓	ทพุดนณมปลกป้อง	๗.๘๘
อันดับ ๔	ทอกทั้งซิงซิง	๒	ทอกทั้งซิงซิง	๐
อันดับ ๕	ความใจจนเกินไป	๐	ความใจจนเกินไป	๐

กล่าวโดยสรุปอันดับการยอมรับเลี้ยงดูของบิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจนและปานกลางมีดังนี้

	ยากจน	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ
อันดับ ๑	ทอกทั้งซิงซิง	๘๗.๘๓	ทอกทั้งซิงซิง	๒๗.๘๗
อันดับ ๒	เขมวงคกควคซัน	๑๘.๗๐	เขมวงคกควคซัน	๒๗.๕๐
อันดับ ๓	ความใจจนเกินไป	๑๓.๘๓	ความใจจนเกินไป	๑๖.๗๖
อันดับ ๔	ทพุดนณมปลกป้อง	๑๑.๑๓	ประชาริปลไคย	๑๘.๓๘
อันดับ ๕	ประชาริปลไคย	๗.๘๑	ทพุดนณมปลกป้อง	๑๓.๗๘

บทที่ ๕

บทย่อ สรุปผลการค้นคว้า อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

• บทย่อ

๑.๑ กลุ่มตัวอย่าง การศึกษาเรื่องนี้ เพื่อต้องการทราบสาเหตุทางครอบครัวต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่มีกบฏ กติขของเด็กชายและเด็กหญิง ผู้เขียนได้ใช้เด็กชายของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก กลางบางนา อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร จำนวนสามร้อยคน และเด็กหญิงของสถานฝึกและอบรมฝ่ายหญิงปากคลองตลาด จังหวัดพระนคร จำนวนสามสิบเก้าคน ซึ่งประกอบด้วยเด็กที่ปลูกครอบงมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ระดับยากจนและปานกลาง ในอัตราส่วน ๗:๓ หรือเท่ากับ ๒๓๗:๑๐๒ คน

✓ ๑.๒ ความมุ่งหมาย การศึกษาค้นคว้านี้ มีความมุ่งหมายดังนี้

๑.๒.๑ ต้องการทราบว่า สิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กหรือไม่

- ก. สภาพของบ้านและความเป็นอยู่ของครอบครัว
- ข. เพ็ชฌฆาน
- ค. อัมพันสภาพภายในครอบครัว
  - ระหว่างบิดามารคาคู่เด็ก
  - ระหว่างพี่น้องของเด็ก
  - ระหว่างญาติผู้ใหญ่ของเด็ก
- ง. วิธีการที่มีคัมการค้ำใช้อบรมเลี้ยงดูบุตร
- จ. ฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัว

๑.๒.๒ เพื่อจักค้นคัมความสำคัญของสาเหตุที่มีอิทธิพล ต่อพฤติกรรมของเด็ก

๑.๒.๓ เพื่อเปรียบเทียบสาเหตุที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมว่า จะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในหัวข้อต่อไปนี้หรือไม่

ก. เพศ

ข. ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

๑.๓ วิธีดำเนินการ การเก็บข้อมูลใช้วิธีทดสอบด้วยแบบสอบถาม โดยให้เด็กเลือกหรือเพิ่มข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของตน อีกวิธีหนึ่ง คือการสัมภาษณ์ เรียกเด็กมาสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล ใช้แบบสอบถามเป็นเกณฑ์คำถาม ลักษณะของแบบสอบถาม แบ่งเป็นสองตอน ตอนแรกเป็นรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเด็ก ตอนที่สองเป็นข้อปัญหาทางครอบครัว ที่ทำให้เด็กเกรง มีจำนวนเจ็ดสิบข้อ

๑.๔ ผลจากการศึกษาวิจัยพบว่า

๑.๔.๑ สิ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็ก คือ

๑.๔.๑.๑ สภาพของบ้านและความเป็นอยู่ของครอบครัว ทั้งเด็กชายและเด็กหญิง ส่วนมากอยู่กับบิดามารดา แต่สภาพภายในบ้านหากความสงบมิได้ บิดามารดาทะเลาะวิวาทกันบ่อย ๆ เป็นการทำลายสุขภาพจิตของเด็กอย่างยิ่ง

๑.๔.๑.๒ ลักษณะของเพื่อนบ้าน ส่วนมากชมให้ความช่วยเหลือดี มีฐานะปานกลาง อาชีพที่ประกอบส่วนมากคือ ค้าขายและรับจ้าง แต่ก็มีจำนวนไม่น้อยที่ประกอบอาชีพทุจริต

๑.๔.๑.๓ สัมพันธ์สภาพภายในครอบครัว

๑.๔.๑.๓.๑ ระหว่างบิดามารดากับบุตร เนื่องจากปัญหาทางฐานะเศรษฐกิจ ทำให้บิดามารดา และบุตร ไม่ค่อยได้พบปะกัน โอกาสที่จะสนิทสนมจึงมีน้อย ทำให้เด็กมีความรู้สึกว่ามีบิดามารดาไม่ค่อยเอาใจใส่ เจ็บเมย เกล็ดยั้ง อีกประการหนึ่ง สภาพบ้านแตก เด็กต้องไปอยู่กับบิดาเลี้ยง หรือมารดาเลี้ยง ได้พบความลำบากต่าง ๆ นานา ทำให้เด็กเดียดแค้นชิงชังมาก

๑.๔.๑.๓.๒ ระหว่างพี่น้องต่อเด็ก ที่มีปัญหา คือ จำนวนพี่น้องมีมาก ทำให้มีการกระทบกระทั่งกันได้

1
2
3
4
7
8
9
10

6 IT

๑.๔.๑.๓.๓ ระหว่างญาติผู้ใหญ่ต่อเด็ก ส่วนมากไม่สู้มีปัญหา ญาติผู้ใหญ่ ส่วนมากมักจะตกใจเห็นให้เด็กประพฤติแกล้งที่ทำงาน

๑.๔.๑.๓.๔ วิธีการที่บิดามารดาไรธรรมเลี้ยงดูบุตร ทั้งเด็กหญิงและ เด็กชาย แตกต่างกัน บิดามารดาของเด็กชายเลี้ยงดู แบบ ทอหังซิงซัง, เข้มงวดกวดขัน, ประชาธิปไตย, ความใจจนเกินไป และพุดนอมปกป้อง ตามลำดับ ส่วนบิดา มารดาของเด็กหญิงใช้วิธีความใจจนเกินไป, พุดนอม ปกป้อง, เข้มงวดกวดขัน, ประชาธิปไตยและทอหังซิงซัง ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม บิดามารดาของเด็กที่มีฐานะยากจนใช้วิธี ทอหังซิงซัง, เข้มงวดกวดขัน, ความใจจนเกินไป, ประชาธิปไตย และ พุดนอมปกป้อง ตามลำดับ ส่วนบิดามารดาของเด็กที่มี ฐานะปานกลางใช้วิธี เข้มงวดกวดขัน, ทอหังซิงซัง, ความใจจนเกินไป, ประชาธิปไตย และพุดนอมปกป้อง ตามลำดับ

๑.๔.๑.๓.๕ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว มีอิทธิพลมาก ต่อความประพฤติของเด็ก

๑.๔.๒ อันตีความสำคัญของสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็ก มีดังนี้ (ตาราง ๑๓๓ และตาราง ๑๓๔)

	เด็กชาย	เด็กหญิง
อันดับ ๑	ฐานะทางการเงิน	ฐานะทางการเงิน
อันดับ ๒	บิดามารดา	บ้าน
อันดับ ๓	บิดาเลี้ยงหรือมารดาเลี้ยง	บิดาเลี้ยงหรือมารดาเลี้ยง
อันดับ ๔	บ้าน	บิดามารดา
อันดับ ๕	เพื่อน	พี่น้องต่างบิดามารดา
อันดับ ๖	พี่น้องต่างบิดามารดา	
อันดับ ๗	ญาติผู้ใหญ่	
อันดับ ๘	พี่น้องร่วมบิดามารดา	

JET MAIL

JET MAIL

ภาคจน

ปานกลาง

อันดับ ๑	ฐานะทางการเงิน	ฐานะทางการเงิน
อันดับ ๒	บิดามารดา	บิดามารดา
อันดับ ๓	บิดาเลี้ยงหรือมารดาเลี้ยง	บิดาเลี้ยงหรือมารดาเลี้ยง
อันดับ ๔	บ้าน	เพื่อน
อันดับ ๕	เพื่อน	บ้าน
อันดับ ๖	พี่น้องทางบิดามารดา	พี่น้องทางบิดามารดา
อันดับ ๗	ญาติผู้ใหญ่	ญาติผู้ใหญ่
อันดับ ๘	พี่น้องร่วมบิดามารดา	พี่น้องร่วมบิดามารดา

๒ สรุปผลการค้นคว้า

๒.๑ วิทยาลัยของเด็กชายและเด็กหญิงที่กระทำผิด ส่วนมากอยู่ในวัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๒๔.๒๗ และ ๔๖.๑๔ ตามลำดับ เด็กชายที่กระทำผิดกรรมผิดองลงไป คือ วัยรุ่นตอนต้น มีจำนวนร้อยละ ๒๓.๖๖ เด็กหญิงที่กระทำผิดกรรมผิดองลงไปอยู่ในวัยเด็กตอนปลาย มีจำนวนร้อยละ ๒๔.๒๐

๒.๒ ภูมิลำเนาของเด็กที่กระทำผิด เด็กชายและเด็กหญิงส่วนมาก มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคการศึกษาที่หนึ่ง คือ จังหวัดนครปฐม, พระนครศรีอยุธยา, ชลบุรี, ปทุมธานี, นนทบุรี, สมุทรสาคร และสมุทรปราการ ส่วนน้อยเด็กชายอยู่ในภาคการศึกษาที่เก้า คือ จังหวัดอุตรดิตถ์, หนองคาย, เลย, สกลนคร และขอนแก่น และเด็กที่เคยมีภูมิลำเนาในประเทศมาหนึ่งคน ส่วนน้อยเด็กหญิงอยู่ในภาคการศึกษาที่สี่ คือ จังหวัดภูเก็ต, กระบี่, ตรัง, พังงา, ระนอง ภาคการศึกษาที่ห้า คือ จังหวัดราชบุรี, เพชรบุรี, สุพรรณบุรี, กาญจนบุรี, สมุทรสงครามและประจวบคีรีขันธ์ ภาคการศึกษาที่เจ็ด คือ จังหวัดพิษณุโลก, อุตรดิตถ์, พิจิตร, สุโขทัย, กำแพงเพชร, ตาก, เพชรบูรณ์ และนครสวรรค์ ภาคการศึกษาที่แปด คือ จังหวัดเชียงใหม่, ลำปาง, แม่ฮ่องสอน, เชียงราย, ลำพูน, น่าน และแพร่ และภาคการศึกษาที่เก้า

๒.๓ ระดับการศึกษาของเด็กชายและเด็กหญิงส่วนมากเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น

- มีจำนวนร้อยละ ๒๔.๒๗ และ ๒๔.๑๑ ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบระดับการศึกษาระหว่าง
เด็กชายและเด็กหญิง ปรากฏว่า เด็กชายมีระดับการศึกษาสูงกว่าเด็กหญิง คือ เด็กชาย
เรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีจำนวน ร้อยละ ๗.๒๗ ส่วนเด็กหญิง ไม่มีเลย
- ๒.๕ จำนวนพี่น้องของเด็กชาย ส่วนมากที่สุดมีสี่คน รองลงมา คือ ห้าคน และสองคน ตามลำดับ
สำหรับเด็กหญิงส่วนมากมีสามคน รองลงมาคือหกคน และห้าคน ตามลำดับ / และเมื่อ
เปรียบเทียบจำนวนพี่น้อง ระหว่าง เด็กชายและเด็กหญิง เด็กชายมีจำนวนพี่น้องมากกว่า
เด็กหญิง คือ มีจำนวนสูงสุดสิบสี่คน แต่เด็กหญิงมีเพียงสิบเอ็ดคน
- ๒.๕ จำนวนพี่น้องต่างบิดามารดา ซึ่งเกิดจากบิดาเลี้ยงหรือมารดาเลี้ยง เด็กชายส่วนมากมี
หนึ่งคน รองลงมาคือสองคน และสามคน ตามลำดับ ส่วนเด็กหญิงส่วนมากมีหนึ่งคน
รองลงมาคือสามคน และสองคน ตามลำดับ
- ๒.๖ ส่วนมากเด็กชายและเด็กหญิงไม่มีบิดาเลี้ยงและมารดาเลี้ยง ส่วนเด็กชายและเด็กหญิงที่
มีบิดาเลี้ยง มีร้อยละ ๒๒ และร้อยละ ๑๒ ตามลำดับ และมารดาเลี้ยง มีร้อยละ ๑๔.๓๓
และร้อยละ ๓๘.๘๖ ตามลำดับ
- ๒.๗ จำนวนสมาชิกภายในครอบครัวของเด็กชายและเด็กหญิง มากที่สุดคือ ห้าถึงเก้าคน
มีจำนวนร้อยละ ๒๒.๐๐ และ ๒๒.๖๘ ตามลำดับ รองลงไม่มีจำนวนสิบถึงสิบสี่คน
และศูนย์ถึงสี่คน ตามลำดับ
- ๒.๘ ลักษณะความผิดของเด็กชายส่วนมากคือ ลักทรัพย์ รองลงไปคือ ปล้น, ทำร้ายร่างกาย
และวิ่งราว ตามลำดับ ส่วนความผิดที่เด็กหญิงทำมากที่สุดคือ ลักทรัพย์ รองลงไปคือ
ขายเสโรซิน
- ๒.๙ สถานที่เกิดเหตุส่วนมากคือ พระนคร รองลงไปคือ ชนบุรี และต่างจังหวัด
- ๒.๑๐ สภาพของบ้านและความเป็นอยู่ของครอบครัว ส่วนมากทั้งเด็กชายและเด็กหญิง อาศัยอยู่
กับบ้านของบิดามารดา รองลงไปคือ บ้านเช่า ลักษณะของบ้านส่วนมากกลางเก่ากลาง

ใหม่ และชำรุดทรุดโทรม ซึ่งที่ตั้งของบ้านส่วนมากอยู่ในที่ที่เจริญ รองลงมาก็คือ ระแวก
คนไม้ดี, ย่านสลัม แม้ว่าที่กึ่งส่วนมากจะคิดว่ามีความสุขเมื่ออยู่ที่บ้าน แต่ก็มีจำนวนไม่น้อย
ที่รู้สึกอึดอัด ไม่อยากอยู่บ้าน บุคคลภายในบ้านรักใคร่กลมเกลียวกันดี รองลงมาก็คือ ทะเลาะ
วิวาทกันบ่อย ๆ ต่างคนต่างอยู่, แย่งชิงกันเป็นใหญ่, อิจฉาริษยากัน

๒.๑๑ เพื่อบ้าน ส่วนมากชอบให้ความช่วยเหลือ และมีจำนวนไม่น้อยที่เป็นหลักแหล่งหัวไม้ คิมสุรา
เมฆมาย, ทะเลาะวิวาทกัน, พுகจาพยายามหนีไม้ดี

๒.๑๒ สัมพันธภาพภายในครอบครัว กล่าวโดยสรุป เนื่องจากมิตามารคาของเด็กมีปัญหาเรื่องฐานะ
ทางเศรษฐกิจ และครอบครัว และมีปัญหาการหย่าร้าง การมีสามีหรือภรรยาใหม่ อันเป็น
สาเหตุสำคัญที่ทำให้มิตามารคา และเกิดความห่างเหินกันมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้สภาพจิตใจ
ของมิตามารคาไม่ค่อยดี อันเนื่องมาจากการติดการพนัน, การคิมสุราเป็นอาชญา ทำให้
มิตามารคาไม่ยอมรับอารมณ์หงุดหงิดใจเฉียว ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนไว้ได้ แล้วระบายสู่
เด็ก ๆ เป็นเหตุให้เด็กต้องร้องไห้อารมณ์อันไม่พึงปรารถนาเช่นนี้อยู่ตลอดเวลา ในที่สุด
เด็กก็เริ่มหนีออกจากบ้าน คบเพื่อนฝูงไม้ดี และทำความผิดในที่สุด

๒.๑๓ การเลี้ยงดูภายในครอบครัวส่วนมาก มิตามารคาใช้วิธีการต่าง ๆ กัน กล่าวคือ มิตามารคา
ของเด็กชาย เลี้ยงดูบุตรของตนดังนี้ ทอดทิ้งชิงชิง, เขมงวดกวาดขัน, ประชาธิปไตย,
ตามใจจนเกินไป และพุดนอปลกปล่อง, ตามลำดับ ส่วนมิตามารคาของเด็กหญิง ใช้วิธี
ตามใจจนเกินไป, พุดนอปลกปล่อง, เขมงวดกวาดขัน, ประชาธิปไตย และทอดทิ้งชิงชิง
ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบกับในแง่ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มิตามารคาของ
เด็กที่มีฐานะยากจน ขมรมเลี้ยงดูแบบ ทอดทิ้งชิงชิง, เขมงวดกวาดขัน, ตามใจจนเกินไป,
ประชาธิปไตย พุดนอปลกปล่อง ส่วนมิตามารคาของเด็กที่มีฐานะปานกลาง เลี้ยงดูแบบ
เขมงวดกวาดขัน, ทอดทิ้งชิงชิง, ตามใจจนเกินไป, ประชาธิปไตย และพุดนอปลกปล่อง
ตามลำดับ

๓. ข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้เขียนได้ผลพวงจะนำมาเสนอแนะ เพื่อพิจารณาปรับปรุง แก้ไขสิ่ง

ต่าง ๆ อันมีอิทธิพลต่อเด็ก ดังนี้

๓.๑ คามนิคามารคา

๓.๑.๑ ต้องแสดงให้เด็กทราบว่า นิคามารคา รักเด็กอย่างไร ไม่มีข้อแม้อันใด มีใครรักเพราะ
เด็กอยู่ในโอวาท ทนทานน่ารัก เจอด้วยฉลาด เนื่องจากเด็กทุกคนต้องการ
ความรักจากนิคามารคา และผู้ใหญ่เสมือนหนึ่งอาหารประจำชีวิต ถ้าขาดไป
เด็กจะหิวโหย ขาดความสุข และเป็นสาเหตุให้เด็กประพฤติผิด

๓.๑.๒ นิคามารคาควรแสดงความไว้วางใจในความสามารถของเด็กบ้าง ด้วยการชม
เชย เมื่อเด็กทำอะไรสำเร็จ ถึงจะเล็กน้อยไม่สำคัญก็ตาม พยายามทำให้เด็ก
มีโอกาสทำสิ่งที่เราทราบคิดว่าเด็กสามารถทำได้ เพราะจะทำให้เด็กเกิดความ
ภาคภูมิใจ มีมานะที่จะทำอะไร ๆ ต่อไปอีกทั้งจะทำให้เกิดความเชื่อมั่น
และนับถือตนเองด้วย

๓.๑.๓ นิคามารคาต้องช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าตนเป็นหน่วยหนึ่งของครอบครัว
ต้องให้เด็กมีความรักใคร่ความผูกพันเหล่านี้เป็นพรสวรรค์ของตน เพราะไม่มี
อะไรน่ากลัวสำหรับเด็กยิ่งไปกว่าการถูกทอดทิ้ง เจ็บเมย ให้อยู่คนเดียวโดด
เดี่ยว ไม่เป็นที่ต้องการของครอบครัว

๓.๑.๔ นิคามารคาควรเปิดโอกาสให้เด็กมีอิสระเสรีภาพ เป็นตัวของตัวเองบ้าง อย่า
ไปคอยตามดูจู้จุกจิก ตลอดทุกฝี่ก้าว เพราะจะทำให้เด็กรำคาญ หรือถ้าไม่
รำคาญจะกลายเป็นเด็กที่ไม่รู้จักโต ขาดความรับผิดชอบตลอดชาติ เมื่อเด็ก
เติบโตขึ้นควรได้รับความไว้วางใจให้รับผิดชอบมากขึ้น เพราะเมื่อเด็กเติบโต
ขึ้นอีกจะมีความรู้สึกอยากจะทำเนิ่นงานบางอย่างในชีวิตของตนเองมากขึ้น
ถ้าเราคอย ๆ ปล่อยให้เด็กที่ละน้อยเช่นนี้ จะเป็นการสอนเด็กไปในตัวให้
รู้จักรับผิดชอบในงานที่ทำ ไม่สักแต่จะคอยรับแต่ความชอบเท่านั้น ทั้งยังเป็น
การป้องกันมิให้เด็กกระเบิดความอึดอัดใจออกมา เป็นกิริยาไม่ถึงงามภายหลังด้วย

๓.๑.๕ บิดามารดาคควรพยายามให้เด็กมีโอกาสตัดสินใจเลือกทำและสิ่งของต่าง ๆ ด้วยตนเองบ้าง บิดามารดาเพียงแค่อพยพรหรือแนะนำบ้างในบางโอกาสเท่านั้น การเลือกอะไรที่ไม่สำคัญนัก เช่น การแต่งตัว การดูภาพยนตร์ อาหาร ฯลฯ ควรปล่อยให้เด็กทำเอง ไม่ควรบงการให้เด็กทำอย่างนั้นอย่างนี้ เด็กจะได้เรียนรู้จากการกระทำนั้น ๆ อยากรู้ก็ตาม ทั้งระลึกว่า การให้สิทธิต่าง ๆ เช่นนี้ ควรจะค่อยเป็นค่อยไป และต้องให้เหมาะสมกับวัยและความจำเป็นด้วย กับทั้งต้องแน่ใจว่า ถ้าเด็กตัดสินใจทำไปเช่นนั้นแล้ว จะไม่เกิดขึ้นตรายแก่ตนเองและผู้อื่น

๓.๑.๖. ควรสนับสนุนให้เด็กพูด แสดงความคิดเห็น โดยปรกติเด็กเป็นคนขี้อายรักเห็น และช่างเลินแบบขู่แล้ว ถ้าให้โอกาสเด็กพูด เด็กจะเล่าให้ฟังถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ตนได้พบมา เด็กต้องการผู้ฟัง ถ้าเราไม่ซัดจิงหะให้พูด เราจะทราบว่เด็กได้ไปรู้เห็นอะไรมา และคิดอย่างไรในสิ่งนั้น ถ้าเป็นสิ่งที่ดีก็จะสนับสนุน ถ้าไม่ดีจะได้อธิบายเหตุผลให้ฟังจนเข้าใจ และจะไม่นำการกระทำไม่ดีขึ้น ๆ มาเป็นแบบอย่างปฏิบัติ

๓.๑.๗ กฎเกณฑ์ภายในบ้านควรมี แต่ควรจะเป็นไปอย่างอ้อมอวล และมีเหตุผล ถ้าเด็กมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น สำหรับการตั้งกฎเกณฑ์เช่นนั้นด้วย เด็กจะรู้สึกภาคภูมิใจ และคอยระมัดระวังตัวไม่ทำผิดกฎที่ตนมีส่วนร่วมในการจัดตั้งขึ้น การทำโทษหากไม่จำเป็นก็ไม่ควรกระทำ ถ้าหากต้องทำก็ควรทำอย่างยุติธรรมที่สุด ข้อสำคัญเด็กจะท่องทราบว่ เหตุใดตนจึงถูกทำโทษ กฎข้อบังคับควรทำให้สม่ำเสมอ ไม่ควรทำแบบดุน ๆ คอน ๆ เหยยางวันเข้มงวดกวาควัน บางวันปล่อยปละละเลย มิฉะนั้นเด็กจะไม่รู้จักมุ่งหมายของบิดามารดา

๓.๑.๘. บิดามารดาคควร เป็นแบบอย่างที่ดีของการเป็นคนดี ทำมให้เด็กเชื่อถือ เลื่อมใส และยึดเป็นแบบฉบับนำไปปฏิบัติต่อไป บิดามารดาที่ยึดมั่นดีมีอยู่ในศีลธรรม และมีวิธีการอบรมเลี้ยงดูบุตรอย่างถูกต้อง ยากนักที่เด็กจะประพฤติผิดคนออกนอกทางได้

๓.๑.๙ เพื่อเป็นสาเหตุใหญ่อีกประการหนึ่งของการทำงานผิด ไม่มีเด็กคนใดจะวิธานทำตนเป็นคนเสียได้ ถ้าหากไม่มีผู้ใหญ่ซัดจิง เด็กที่มีจิตใจอ่อนไหว เชื่อคนง่าย มักจะเสียง่าย

กว่าเด็กที่มีจิตใจเข้มแข็ง บิดามารดาจึงเป็นปรាកการ อันสำคัญยิ่งที่จะป้องกันมิให้เด็ก
ถูกชักจูงไปในทางที่เลวเสีย ด้วยการอบรมเลี้ยงดูอย่างมีเหตุมีผล รู้จักคิดพิจารณา
ไตร่ตรอง ไม่แต่สิ่งที่ทำงาน ก็คือการสร้างความเข้มแข็งให้ในตัวของเด็กนั่นเอง

๓.๑.๑๐ บิดามารดาควรรับผิดชอบชีวิตเด็กร่วมกัน มีใจคนใดคนหนึ่งเพียงคนเดียว บิดามารดา
ควรเอาใจใส่ ดูแลในทุกขุขุอย่างใกล้ชิด และร่วมกันอบรมสั่งสอน การทะเลาะ
วิวาทกันบ่อย ๆ ก่อให้เกิด การไม่พยายามทำความเข้าใจกันก็ดี ตลอดจนการหย่าร้างแยก
กันอยู่ก็ดี เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งเสียดใจเด็กอย่างมหันต์ และเป็นการป้อนความชั่วร้าย
ให้แก่เด็กอย่างคาดไม่ถึงทีเดียว ด้วยเหตุนี้ เมื่อผู้ใหญ่คิดว่าตนจะมีครอบครัว จะต้อง
เป็นบิดามารดาต่อไป ควรจะได้ไตร่ตรองอย่างรอบคอบว่าตนพร้อมแล้วหรือที่จะรับ
รับผิดชอบต่อชีวิตการครองเรือนได้ และ ได้ศึกษาชีวิตการครองเรือนเพียงพอแล้วหรือยัง
หากยังไม่พร้อมก็ยังไม่ควรที่จะแต่งงาน

๓.๒ กานกร, ญณะแนว และญววิหาร

๓.๒.๑ ให้ความรักความอบอุ่นแก่เด็กโดยเสมอภาคทุกคน ครูควรจะทำตนเสมือนเป็นบิดา
มารดาคนที่สองของเด็ก ให้ความรักความหวังดีอย่างจริงใจ หากเด็กขาดความรักจาก
ที่นั่น เด็กอาจจะได้พึ่งพิงทางใจจากครูได้ และจะไม่รู้สึกว้าโลกที่ทอดทิ้งเขาโดย
สิ้นเชิง

๓.๒.๒ เข้าใจเอกลักษณ์ของเด็ก การช่วยให้เด็กมีกำลังใจทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้สำเร็จ ก็คือ
ไม่ควร เปรียบเทียบผลสำเร็จของงาน ความสามารถ ทำทาง หรือสิ่งอื่น ๆ ของเด็ก
กับเด็กอื่น ทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวล ครูอาจพูดถึงความผิดพลาดที่ผ่านมาไปเพื่อ
ให้สิ่งที่ทำไปแล้วเป็นประสบการณ์ เรียนรู้สำหรับเด็ก แต่ควรทำในทำนองที่ไม่ให้
เด็กคิดว่า ครูทำนี่ จำเป็นต้องช่วยให้เด็กรู้ว่ายังมีโอกาสแก้ตัวได้ และช่วยให้
เด็กเข้าใจและยอมรับความสามรถที่ตนมี ทั้งครูก็จะต้องยอมรับความจริงว่า เด็ก
แต่ละคนมีเอกลักษณ์ เจริญเติบโตได้ภายในขอบเขตที่ตนสมควรกำหนดไว้ และเท่า
ที่สิ่งแวดล้อมจะอำนวย การจัดสิ่งแวดล้อมดังกล่าวนี้ เป็นสิ่งที่ครูช่วยได้

- ๓.๒.๓ เด็กส่วนใหญ่เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ความคิดความเข้าใจของเด็กว่าตนทำอะไรไม่ได้
สามารถหรือไม่สามารถนั้น ขึ้นอยู่กับท่าทีของครูด้วย การเปิดโอกาสให้เด็ก
ทำสิ่งซึ่งอยู่ในขอบเขตกำลังความสามารถของเด็ก เมื่อเด็กทำได้ก็มีความ
สำเร็จ ความสำเร็จนี้จะเป็ยบันไดช่วยให้เกิดความสำเร็จในสิ่งที่ยากยิ่ง ๆ
ขึ้นไป ความสำเร็จที่เกิดขึ้นแต่ละครั้งนั้น เป็นเครื่องมือสร้างความสำเร็จ
ในตนเอง ซึ่งเป็นเสมือนสิ่งยั่วยุหรือแรงจูงใจที่จะทำงานต่าง ๆ ใ้ต่อไป
- ๓.๒.๔ ส่งเสริมให้เด็กคิดเป็น ปัจจุบันเราไม่มุ่งให้เด็กเชื่อโดยขาดเหตุผล แต่เรา
มุ่งให้รู้จักการใช้วิจารณญาณไตร่ตรองหาเหตุผลโดย ชุมคอม การสอนให้คน
รู้จักใช้มัญญาอย่างฉลาด รู้ดีรู้ชอบ จะทำให้เขาทำสิ่งที่คิดได้ยาก
- ๓.๒.๕ เมื่อถึงเวลาอันควร ครูควรสอนให้เด็กเข้าใจชีวิตการครองเรือน การทำชีวิต
ครอบครัวให้เป็นสุข และอื่น ๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อเด็กในอนาคต
- ๓.๒.๖ ผู้แนะแนวควรศึกษาเด็กทุกคนที่อยู่ในความรับผิดชอบ เพื่อเข้าใจปัญหาและหา
ทางแก้ไขส่งเสริมให้ถูกทาง และทันที่
- ๓.๒.๗ ผู้บริหารควร เข้าใจธรรมชาติของเด็ก และเข้าใจสาเหตุของปัญหาที่เด็กกระทำ
ความผิด แล้วพยายามหาทางแก้ไขช่วยเหลืออย่างมีเหตุผลและเข้าใจ ไม่ควร
ใช้อำนาจบังคับข่มขู่ การใช้ไม้เรียวโดยขาดเหตุผล ไม่สามารถแก้ปัญหอะไร
ไ้ไ้มากนัก พยายามส่งเสริมสิ่งแวดล้อมให้เป็นเสมือนบ้านที่ให้ความอบอุ่น
ความมีชีวิตชีวา อันจะช่วยสร้างทัศนคติ และการดำเนินชีวิตที่ดีงามแก่เด็กต่อไป

๓.๓ สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก, สถานฝึกอบรมทั้งฝ่ายหญิงและฝ่ายชาย

- ๓.๓.๑ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบควรปฏิบัติตามข้อ ๓.๑ และ ๓.๒
- ๓.๓.๒ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบควรระลึกรู้เสมอว่า ต้องสร้างบรรยากาศให้เหมือนบ้าน
ที่ศิษย์เสมอ เพื่อเด็กจะได้เกิดความอบอุ่นใจ ปลอดภัย และมีอารมณ์ดี
- ๓.๓.๓ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบควรคำนึงอยู่เสมอ เด็กเหล่านี้มีโอกาสกลับตัวเป็น
พลเมืองที่ดีของชาติสืบต่อไปในภายภาคหน้า

รวม

JET MAIL

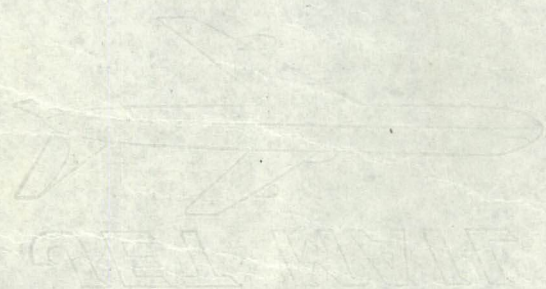
JET MAIL

สำหรับข้อเสนอแนะ แก่ผู้ศึกษาจะศึกษาวิจัยเรื่องนี้อย่างไร คือ

- ๑ เพื่อให้ได้ความคิดเห็นกว้างขวางยิ่งขึ้น ควรจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเด็ก
เกเรจริง ๆ กับเด็กปกติ อันจะช่วยให้การค้นคว้านี้มีประโยชน์มากยิ่งขึ้น
- ๒ ควรศึกษาเรื่องต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมอันเป็นสาเหตุเกเรของเด็กให้มากยิ่งขึ้น อาทิ
เช่น โรงเรียน สถานอบรม สห นันทศิลป์ สื่อสารมวลชน และเพื่อน เป็นต้น
- ๓ การค้นคว้านี้ ศึกษาแต่เพียงกลุ่มน้อย จะสรุปผลไม่ได้แน่นอนนัก น่าจะได้ศึกษากับ
ประชากรกลุ่มใหญ่กว่านี้ เพื่อใช้เป็นสากลสืบไป
- ๔ น่าจะมีการทดสอบกับผู้ปกครอง หรือ อปิกามารดาของเด็กด้วย อันจะช่วยให้เข้าใจการ
กระทำของอปิกามารดาของเด็กได้ดียิ่งขึ้น กระทั่งชัดยิ่งขึ้น

מזרח אירופה

บรรณานุกรม

- ๑ กมกริช วัฒนเสถียร, ศาลคดีเด็กและเยาวชน, การพิมพ์พระนคร, พระนคร, ๒๕๐๗, ๑๒๓ หน้า
- ๒ จิตนา พุทธิไธสน์, ทัศนคติของเด็กนักเรียนที่มีต่อบิดามารดา, วิทยานิพนธ์ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๓
- ๓ เค็อน สุภาพ, การศึกษาเด็กวัยรุ่นที่มีปัญหา ๕ คน, วิทยานิพนธ์ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๔
- ๔ ควน ศรีนวล, "เด็กวัยรุ่นวันนี้", ศูนย์ศึกษา : ๑ - ๒, มิถุนายน ๒๕๐๑,
- ๕ ควน ศรีนวล, "ปัญหาความประพฤติของเด็ก", ศูนย์ศึกษา : ๓๐ - ๓๘, เมษายน, ๒๕๐๑
- ๖ ประชาสงเคราะห์, กรม, เอกสารทางวิชาการสงเคราะห์เด็ก, ๒๕๐๑, หน้า ๑๒๐ - ๑๒๒
- ๗ ปราวัญ ปรียาขันธ์มาวงศ์, การศึกษามืออาชีพของเด็กวัยรุ่น, วิทยานิพนธ์ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๖
- ๘ ยงยุทธ เปลี่ยนแดง, การสำรวจสาเหตุที่เด็กหนีออกจากบ้าน, วิทยานิพนธ์ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘, ๖๒ หน้า
- ๙ ราห์มัต ศิริเชียร, ลักษณะสภาพของเยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมาถึงศาลคดีเด็กและเยาวชนใน พ.ศ. ๒๕๐๖, วิทยานิพนธ์ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘,
- ๑๐ เรณู เขานเกษม, สาเหตุที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดทางอาญา, วิทยานิพนธ์ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘, ๑๐๓ หน้า
- ๑๑ ลาวัลย์ สงสกุล, การสำรวจสาเหตุที่ทำให้เด็กวัยรุ่นไม่มีความสุข, วิทยานิพนธ์ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๓,
- ๑๒ วิเชียร แพทยาคม, หลวง, สุขวิทยาทางจิตและปัญหาเรื่องเด็ก., ร.พ. อักษรนิธิ, พระนคร, ๒๕๔๐, ๑๑๑ หน้า
- ๑๓ บรรณวรรณ คิดประกอบ, การสำรวจลักษณะเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินทำร้ายร่างกาย

- ที่มาถึงศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางใน พ.ศ. ๒๕๐๖, วิทยานิพนธ์ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๔
- ๑๔ ศรีดิษฐ์ พูลทรัพย์, การสำรวจความคิดเห็นของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อวิธีการควบคุมลงโทษของผู้ปกครอง, วิทยานิพนธ์ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๔
- ๑๕ ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมการฝึกหัดครู, เอกสารประกอบการสัมมนาผู้สอนวิชาการศึกษาแผนก พัฒนาการเด็ก, ๒๕๐๔, ๑๐๕ หน้า
- ๑๖ ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมการฝึกหัดครู, พัฒนาการของครอบครัวและเด็ก, ร.พ. ศรีวิหังส์, พระนคร, ๒๕๐๔,
- ๑๗ ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมการฝึกหัดครู, รายงานเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการของเด็ก และเยาวชนในประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๐๗,
- ๑๘ ศึกษาธิการ, กระทรวง กองเผยแพร่การศึกษา, บทความแนะนำการศึกษาและอาชีพฉบับที่ ๓, ร.พ. กุรุสภา, พระนคร, ๒๕๐๔, ๓๕ หน้า
- ๑๙ สดามทิณี และคัมภีร์ทองเด็กกลาง, รายงานของสถานทีนิจและคัมภีร์ทอง เด็กและเยาวชนกลาง ประจำปี ๒๕๐๔, ร.พ. นิยมวิทยา, พระนคร, ๒๕๑๐
- ๒๐ สวัสดิ์ จงกล, ความเปลี่ยนแปลงของสังคมและบทบาทของช่างปั้นหม้อว่าด้วยจะรับหรือไม่รับ ประชาศึกษา : ๔๔๓-๔๕๑, พฤษภาคม ๒๕๑๐, ร.พ. กุรุสภา, พระนคร, ๒๕๑๐
- ๒๑ สุทัตตรา สุภาพ, ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางกับการกระทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชน, วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท ทางรัฐศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๗
- ๒๒ สภา มาลาภู, "สุภาพพิชิตสิ่งแวคล้อมและบุคคลลึกลับณะ", จุลสารวิจัยสังคมศาสตร์ : ๔๔ - ๑๑๑, มีนาคม, ๒๕๐๖
- ๒๓ สมจิต ธนสุกาญจน์, "เบื้องหลังความวุ่นวายของเด็กวัยรุ่นในต่างประเทศ", ศูนย์ศึกษา : ๓๓ - ๓๔, มกราคม ๒๕๐๖, โรงเรียนการช่างวุฒศึกษา, ธนบุรี, ๒๕๐๖

- 24 Bernice, Milton Moore, Juvenile Delinquency Research Theory and Comment Association for Supervision and Curriculum Development, N.E.A. , 68 p.
- 25 Bloch, Herbert A., and Flynn Frank T., Delinquency, Random House, New York, 1956, 612 p.
- 26 Breckenridge and Abbott, The Delinquent Child and the Home, p72.
- 27 Carr, Lowell J., Delinquency Control, Harper and Brothers, New York, 1950, p 89 - 92.
- 28 Children's Bureau, U.S. Department of Health, Education and Welfare, Juvenile Court Statistics, 1957.
- 29 Children's Bureau, U.S. Department of Health, Education and Welfare, Juvenile Court Statistics 1950 - 1952, p 7.
- 30 Children's Bureau, U.S. Department of Labor, Social Statistics 1946, p10
- 31 Cronbach, Lee Joseph, Educational Psychology, Harcourt Brace and Co., New York, 1954, 628p.
- 32 Coulter, Charles W., " Family Disorganization as a Causal Factor in Delinquency and Crime," Federal Probation 12 : 13 - 17, Sep., 1948.
- ✓ 33 Elliott, Mabel, Correctional Education and the Delinquent Girl, Harrisburg, Penn, 1929, p 26 - 27.
- 34 Federal Bureau of Investigation, U.S. Department of Justice, Uniform Crime Reports, 1955, p 113.
- 35 Federal Security Agency, Juvenile Court Statistics 1946 - 1949, 1951, p 4.

- 36 Garrett, E Herry and Woodworth, R.S., Statistic in Psychology and Education, Longmans Green and Co., New York, 1958, 478 p.
- 37 Glueck, Sheldon and Eleanor, Unraveling Juvenile Delinquency, New York, 1950, p 261.
- 38 Hattwick, Berta W., " Interrelations Between the Preschool Child's Behavior and Certain Factors in the Home, " Children Development, 1936, p 200 - 226.
- ✓ 39 Healy, William and Bronner, Augusta F., New Light on Delinquency and Its Treatment, Yale University Press, 1936, p 3 -11, 49.
- ✓ 40 Healy, William and Bronner, Augusta F., Delinquents and Criminal Their Making and Unmaking, New York, 1926, p 263.
- 41 Lents, William P., " Rural - Urban Differential and Juvenile Delinquency," The Journal of Criminal Law, Criminology and Police Science ; 331 - 337.
- 42 Mc Farland, H.S.H., Psychology and Teaching, George G. Harrap Co. Ltd., London, 1958, 232 p.
- 43 Monroe, Walter S., Encyclopedia Of Educational Research, The Macmillan Co., New York, 1962.
- 44 Mueller, D. D., " Parternal Domination : Its Influence on Child Guidance Results " Smith College Studies in Social Work : 184 - 215, 1945.
- 45 Neumeier, Martin H., Juvenile Delinquency in Modern Society, D. Van Nostrand Co., Inc., New Jersey, 1961.
- ✓ 46 Ormsbee, Mabel. The Young Unemployed Girl, New York, 1927, p 58 - 60.

- 47 Paynter, R.H. and Branchard, Phyllis, A Study of Educational Achievement of Problem Children, Commonwealth Fund, 1929, 72 p.
- 48 Powers, Edwin and Witmer, Helen, Prevention of Delinquency, The Cambridge Somerville Youth Study, Columbia University Press, New York, 1951, p 180 - 186.
49. Reinemann, "The Truant Before the Court," Federal Probation 12: 8 - 12 Sep., 1948.
- 50 Stogdill, R.M., "Survey of Experiment of Children's Attitudes Toward Parents 1894 -1936," Pedagog Sem: 293 - 303, 1937.

PAK WANG

ពាក្យស្នើសុំ

PAK WANG

PAK WANG

ภาคผนวก ก

ศาลคดีเด็กและเยาวชน และสถานพินิจคุ้มครองเด็กกลาง

ศาลคดีเด็กและเยาวชนแห่งแรกในประเทศไทย มีชื่อว่า ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางตั้งอยู่ที่จังหวัดพระนคร สังกัดกระทรวงยุติธรรม เปิดดำเนินการเมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๕ ในปัจจุบันยังมีศาลคดีเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลาอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งเปิดดำเนินการเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๕ และในปี พ.ศ. ๒๕๐๗ ศาลคดีเด็กและเยาวชนจังหวัดนครราชสีมาเปิดดำเนินการขึ้นอีกแห่งหนึ่ง และในปีต่อไปจะมีศาลคดีเด็กและเยาวชนในจังหวัดซึ่งเป็นที่ตั้งที่ทำการภาค เช่น จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดอื่นๆ ต่อไป

ลักษณะพิเศษของศาลคดีเด็กและเยาวชนมีดังต่อไปนี้

อายุ ศาลคดีเด็กและเยาวชนมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่บุคคลมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี ต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา ทั้งนี้ยกเว้นผู้กระทำความผิดที่บรรลุนิติภาวะโดยการสมรส เช่น ชายอายุสิบเจ็ดปีหญิงอายุสิบห้าปีเมื่อทำการสมรสโดยชอบด้วยกฎหมายถือว่าบรรลุนิติภาวะไม่ขึ้นศาลคดีเด็กและเยาวชน เมื่อเด็กถูกจับขณะยังไม่ถึงสุกตก็อายุอาจเกินสิบแปดปี ศาลคดีเด็กและเยาวชนมีอำนาจพิจารณาพิพากษาโดยให้ถือเกณฑ์อายุเมื่อวันขึ้นศาลเป็นสำคัญ

การควบคุมเมื่อเด็กถูกจับ เมื่อเด็กถูกจับข้อหาว่ากระทำความผิดทางอาญาและจะต้องได้รับการพิจารณาพิพากษาในศาลคดีเด็กและเยาวชน เจ้าหน้าที่ผู้จับกุมไม่มีอำนาจควบคุมตัวเด็กไว้ร่วมกับผู้ใหญ่ของสังคมนั้นไปยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก เมื่อสถานพินิจรับเด็กไว้แล้วต้องควบคุมเด็กไว้หรือจะให้ประกันตัวไปก็ได้ และจะต้องจัดให้พนักงานคุมประพฤติซึ่งได้รับปริญญาตรีทางกฎหมายและเป็นเจ้าหน้าที่ของสถานพินิจได้สวปากคำเด็กผู้ต้องหา บิดามารดา ผู้ปกครอง ครูหรือบุคคลอื่นที่ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับ

เด็กนั้น ต้องการทราบว่าเด็กอายุเท่าใด เกิดจากบิดามารดาซึ่งมีอาชีพและที่อยู่อาศัยที่ใด เคยได้
รับการศึกษาเล่าเรียนมาแล้วหรือขณะนี้กำลังเป็นนักเรียนอยู่หรือไม่ เคยหนีโรงเรียนและชอบเที่ยว
เตรหหรือไม่ มีเพื่อนฝูงซึ่งมีความประพฤติเรียบร้อยหรือไม่ฐานะของบิดามารดาและสภาพแวดล้อม
ทางบ้านของเด็กเป็นอย่างไร บิดามารดามีบุตรเท่าใด และบ้านอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมเพียงใด
เพื่อจะประมวลข้อเท็จจริงเหล่านี้เสนอให้ศาลทราบ

ในขณะที่เกี่ยวกับการสอบเพื่อให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กดังกล่าวแล้ว เด็กทุกคนจะได้รับ
การตรวจร่างกายและจิตใจโดยแพทย์ของสถานศึกษาและคุ้มครองเด็ก เพื่อที่จะได้ทราบว่าเด็กแต่ละ
คนมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงหรือไม่ ถ้าป่วยเป็นโรคอะไรจะได้รับการพยาบาล รวมทั้งมีการทดสอบสติ
ปัญญาของเด็กว่าฉลาดหรือโง่กันเพียงใด จะได้ใช้เป็นแนวทางพิจารณาว่าอาจถูกชักจูงให้กระทำความผิด
ได้ง่ายหรือไม่ เมื่อตรวจได้ผลประการใดแล้วจะบันทึก รายงานต่อแพทย์เพื่อใช้ประกอบในการ
พิจารณาพิพากษาของศาลคดีเด็กและเยาวชน รายงานของสถานศึกษาและคุ้มครองเด็กจึงเป็นประโยชน์
ให้ศาลได้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับเด็ก เพื่อใช้เป็นแนวทางแก้ไขให้ตรงจุดเป็นตงๆ ไป

การพิจารณาพิพากษา ถือว่าการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลคดีเด็กและเยาวชนเป็นการพิจารณา
ลับมีให้ประชาชนเข้าฟัง เพราะไม่ยากให้เกิดรู้สึกอับอายหรือประเจิดประเจ้อ ก่อนพิจารณาศาล
จะตั้งที่ปรึกษากฎหมายให้เด็กโดยเด็กไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ที่ปรึกษากฎหมายนี้ทำหน้าที่แตกต่างจาก
ทนายความในข้อที่ว่า มิได้มุ่งถึงการแพ้นะของคดีเป็นสำคัญ แต่มุ่งช่วยเหลือศาลในการแก้ไขเด็ก
และชี้แนวทางที่ถูกต้องให้แกเด็ก ที่ปรึกษากฎหมาย โดยปกติเป็นผู้มีความรู้ทางกฎหมาย ซึ่งแสดง
ความจำนงเป็นที่ปรึกษากฎหมายไว้ที่ศาลคดีเด็กและเยาวชน เมื่อศาลต้องการตั้งที่ปรึกษาคดีให้
แกเด็กก็จะแจ้งให้ทราบและได้คำปรึกษาการตามที่กำหนดไว้เป็นคราวๆ ไป

ผู้พิพากษาของศาลคดีเด็กและเยาวชนประกอบด้วยผู้พิพากษาสองประเภท คือ ผู้พิพากษา
ธรรมดาซึ่งมีความรู้ทางกฎหมายและเป็นข้าราชการตุลาการ โดยการสรรคเลือกได้ กับผู้พิพากษา
สมทบซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาที่มีข้าราชการมิอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบปี มีความรู้ชั้นมัธยมปีที่หกขึ้นไป มี
บุตร หรือเคยมีบุตรหรือเป็นผู้ที่เคยทำงานเกี่ยวกับการสังคมสงเคราะห์ โดยปกติผู้พิพากษาสมทบ
อยู่ในตำแหน่งได้คราวละสองปี ก่อนที่จะเป็นผู้พิพากษาสมทบต้องผ่านการคัดเลือกตามระเบียบ
ผู้พิพากษาสมทบไม่ต้องไปศาลเป็นประจำทุกวัน แต่จะไปเป็นครั้งคราวเพื่อร่วมในการพิจารณาพิพากษา

คดีความที่ได้รับแจ้งจากศาล ผู้พิพากษาสมทบไม่มีเงินเดือนแต่ได้รับค่าช่วยการเป็นครั้งคราว เฉพาะเวลาที่ไปพิจารณาพิพากษาคดี ตำแหน่งผู้พิพากษาสมทบเป็นตำแหน่งที่มีเกียรติและเสียสละเพื่อประโยชน์ในการร่วมมือกันแก้ไขปัญหาเด็กกระทำผิด ในการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลคดีเด็กและเยาวชนทุกคนก็จะต้องมีผู้พิพากษาธรรมดาสองคนรวมกับผู้พิพากษาสมทบอีกสองคน ซึ่งต้องเป็นหญิงชึ่งสองคน ผู้พิพากษาสมทบมีเฉพาะในศาลคดีเด็กและเยาวชนเท่านั้นไม่มีในศาลฎีกาหรือศาลธรรมดา

วิธีที่ศาลใช้สำหรับเด็ก เมื่อพิจารณาได้ความว่าเด็กกระทำผิดจริงตามฟ้องแล้ว ศาลจะพิจารณารายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กของศาลพิทักษ์และคุ้มครองเด็กรวมทั้งรายงานแพทย์ของสถานพิทักษ์และคุ้มครองเด็กประกอบกัน แล้ววินิจฉัยว่าควรลงโทษเด็กเพียงใด โดยปกติถ้าเป็นคดีเล็กน้อย เช่น การขโมย ถ้าเด็กมีความประพฤติดีศาลจะใช้วิธีการสถานเบา เพียงแต่กล่าวตักเตือนแล้วปล่อยตัวไป ถ้าเด็กมีความประพฤติไม่ดีหรือเป็นเด็กเรวอนไม่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครองดูแลเลี้ยงดู ศาลอาจจะส่งตัวเด็กนั้นไปยังสถานฝึกและอบรมของสถานพิทักษ์และคุ้มครองเด็ก ในกรณีที่ความผิดที่เด็กกระทำมีร้ายแรง เช่น ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ฆาตคนตาย หรือทำร้ายร่างกายบาดเจ็บสาหัส ศาลอาจส่งตัวเด็กนั้นไปยังสถานฝึกและอบรมได้ ในกรณีที่เด็กมักเรียนและตั้งใจศึกษาเล่าเรียนมีความประพฤติไม่เลวร้ายและกระทำความผิดไม่ร้ายแรง เด็กนั้นอาจจะได้รับโอกาสให้กลับตนเป็นคนดีไม่ต้องส่งไปฝึกและอบรม แต่ศาลอาจจะใช้วิธีการคุมประพฤติ คือปล่อยตัวไปเพื่อให้ประพฤติดีและให้อยู่ภายใต้การควบคุมและสอดส่องของเจ้าหน้าที่ของสถานพิทักษ์และคุ้มครองเด็กโดยนักโทษมารายงานตัวเป็นระยะๆ เช่นสองถึงสามเดือนค่อครั้งเพื่อเจ้าหน้าที่จะได้ช่วยเหลือแนะนำตักเตือนในเรื่องความประพฤติ การศึกษาเล่าเรียน การอาชีพ เด็กและบิดามารดาจะได้ระมัดระวังไม่ให้ไปก่อเหตุร้ายขึ้นอีก ในบางกรณีปรากฏว่าบิดามารดาของเด็กปล่อยปละละเลยมิได้เอาใจใส่ในความเป็นอยู่ของเด็กและเด็กได้กระทำความผิดขึ้น เช่นนี้ ศาลอาจวางข้อกำหนดแก่บิดามารดาให้ดูแลระมัดระวังมิให้เด็กกระทำผิดอีกภายในกำหนด เช่น ๑ - ๒ ปี ถ้าผิดข้อกำหนดบิดามารดาจะต้องชำระเงินค่อศาลตามจำนวนที่กำหนด

มีเด็กจำนวนไม่น้อยที่กระทำผิดซ้ำขึ้นภายในระยะเวลาใกล้กันแสดงว่าไม่เช็ดทลาย หรือมิได้สำนึกถึงการที่ศาลได้ให้โอกาสกลับตนเป็นคนดีเช่นนี้ ศาลก็จำเป็นต้องใช้วิธีรุนแรงอาจจะไม่ให้

โอกาสหรือปล่อยให้ไปอีก แต่จะส่งไปยังสถานฝึกและอบรม อีกมีประเภทหนึ่งคือเด็กหญิงที่เร่รอน และเป็นโสเภณี อาจจะเป็นโดยถูกล่อลวงหรือยากจนก็จำเป็นจะต้องได้รับการเอาใจใส่เป็นพิเศษ โดยการรักษาพยาบาลให้หายจากกาโรค และอบรมนิสัยให้เลิกประพฤติเช่นนั้น ซึ่งต้องกินเวลานาน ฉะนั้นเด็กหญิงประเภทนี้อาจจะต้องได้รับการฝึกและอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กด้วย

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจึงมีหน้าที่ฝึกและอบรมเด็กตามคำพิพากษาของศาล ในกรณีที่ศาลเห็นควรฝึกและอบรมในกรณีที่เด็กกระทำผิดนี้ ศาลจะไม่ใช้วิธีการจำคุกยกเว้นบางราย แต่ศาลจะใช้วิธีการส่งตัวไปฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กเป็นระยะเวลาตามสมควร เพื่อให้เด็กวิชาชีพอะไ้เป็นเครื่องมือหาเลี้ยงชีพของเด็กเมื่อโตขึ้น วิชาชีพอันนี้คืออยู่ในปัจจุบัน เช่น ช่างไม้ ช่างเย็บเสื้อผ้า ช่างตัดผม การเกษตร การพิมพ์ เป็นต้น

โดยสรุป ศาลคดีเด็กและเยาวชนตั้งขึ้นเพื่อให้ประโยชน์แก่เด็กเป็นพิเศษ มีจุดมุ่งที่จะนำข้อมูลเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็ก และจัดให้เด็กได้รับการศึกษาอบรมและฝึกวิชาชีพที่จำเป็น เพื่อนำไปหาเลี้ยงชีพเมื่อโตขึ้น วิชาชีพที่สำคัญ เช่น ช่างไม้ ช่างเย็บเสื้อผ้า ช่างตัดผม การเกษตร การพิมพ์ จะช่วยให้เด็กซึ่งยากจนยากจนที่พึ่งได้รับความรู้และกลับนิสัยเป็นคนดีไม่เป็นภาระแก่สังคม ในขณะที่เด็กกับศาลคดีเด็กและเยาวชนก็ให้ความคุ้มครองแก่ชีวิต ความเป็นอยู่และทรัพย์สินของผู้เยาว์มิให้ต้องถูกทำลายหรือใช้จ่ายหมดสิ้นไปโดยไร้ประโยชน์ก่อนที่ผู้เยาว์จะบรรลุนิติภาวะ กิจการของศาลคดีเด็กและเยาวชนจึงเป็นกิจการที่ควรจะได้รับ ความสนใจจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับ โดยทั่วกัน

สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก^๒ คือสถานพินิจและคุ้มครองเด็กเป็นส่วนราชการฝ่ายตุลาการที่สำคัญ คอยช่วยเหลือกิจการของศาลคดีเด็กและเยาวชนให้ดำเนินไปโดยเรียบร้อย ศาลคดีเด็กและเยาวชนทุกศาลต้องมีสถานพินิจซึ่งตั้งกักอยู่ในกระทรวงยุติธรรม สถานพินิจทุกแห่งมีผู้อำนวยการ ซึ่งเป็นข้าราชการพลเรือนเป็นหัวหน้ารับผิดชอบ ในปัจจุบันมีสถานพินิจสามแห่งคือ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางในจังหวัดพระนคร สถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลาและสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดนครราชสีมา สถานพินิจทุกแห่งนอกจากมีผู้อำนวยการเป็นหัวหน้ารับผิดชอบแล้ว อธิบดีศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางยังเป็นหัวหน้ารับผิดชอบในกิจการของสถานพินิจทุกแห่งทั่วราชอาณาจักรอีกด้วย

^๒ คมภวิธ วัฒนเสถียร, ก. หน้า ๗๘ - ๘๘

มีข้ออ้างถึงเกล้าว่าสถานทีนิจจังหวัดต่างๆ นั้น ไม่ขึ้นกับผู้พิพากษา หัวหน้าศาลคดีเด็กและ
เยาวชนจังหวัดนั้น เช่น สถานทีนิจจังหวัดสงขลาไม่ขึ้นกับผู้พิพากษาหัวหน้าศาลคดีเด็กและเยาวชน
จังหวัดสงขลา สถานทีนิจจังหวัดนครราชสีมาไม่ขึ้นกับผู้พิพากษาหัวหน้าศาลคดีเด็กและเยาวชน
จังหวัดนครราชสีมา

สถานทีนิจมีเขตอำนาจเฉพาะในท้องที่ของตน เช่น สถานทีนิจและคุ้มครองเด็กกลาง มีเขต
อำนาจตลอดจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี สถานทีนิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลามีเขตอำนาจ
ตลอดจังหวัดสงขลา สถานทีนิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดนครราชสีมา มีเขตอำนาจตลอดจังหวัดนครราช
สีมา เป็นต้น แต่ถ่าเกิดความจำเป็นในการปฏิบัติหน้าที่ เช่น ในกรณีจำเป็นเพื่อสืบเสาะและรวบรวม
ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอายุ ประวัติ การศึกษาอบรมของเด็กและเยาวชนหรือของผู้เยาว์ หรือเพื่อสอด
ส่องความประพฤติของเด็กหรือเยาวชนตามคำสั่งศาลหรือปฏิบัติกรอื่นใดตามคำสั่งหรือคำพิพากษาของ
ศาลแล้ว ผู้อำนวยการสถานทีนิจหรือพนักงานคุมประพฤตินี้อำนาจปฏิบัติหน้าที่นอกเขตของสถานทีนิจได้
เช่น นาย ก อายุสิบเจ็ดปีอยู่จังหวัดราชบุรีลงมาทำงานรับจ้างอยู่ที่จังหวัดพระนคร ได้ขมขืนกระทำ
ชำร่วยนางสาว ข ที่จังหวัดพระนคร นาย ก ถูกจับส่งมายังสถานทีนิจและคุ้มครองเด็กกลาง ทั้งนี้
พนักงานคุมประพฤตินี้อำนาจของสถานทีนิจและคุ้มครองเด็กกลางมีอำนาจออกไปทำการสืบเสาะเกี่ยวกับประวัติ
ความประพฤติ การศึกษาอบรมและสภาพแวดล้อมเกี่ยวกับบิดามารดาและผู้ปกครองของนาย ก ที่ จังหวัด
ราชบุรีได้ แม้จังหวัดราชบุรีจะอยู่นอกเขตของสถานทีนิจและคุ้มครองเด็กก็ตาม ในทำนองเดียวกัน ผู้
อำนวยการสถานทีนิจจังหวัดสงขลา จังหวัดนครราชสีมา หรือพนักงานคุมประพฤตินี้อำนาจของสถานทีนิจจังหวัด
สงขลา จังหวัดนครราชสีมาที่มีอำนาจออกไปทำการสืบเสาะนอกจังหวัดสงขลาหรือจังหวัดนครราชสีมา
ได้

สถานทีนิจและคุ้มครองเด็กมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ คือ

- ๑ สืบเสาะและคินิจเรื่องอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่ง
จิต นิสัย อาชีพ และฐานะของเด็กหรือเยาวชนที่คองหาว่ากระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด
และของบิดามารดาผู้ปกครองและบุคคลที่เด็กหรือเยาวชนนั้นอาศัยอยู่ ตลอดจนถึงแวดล้อมทั้งปวง
เกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชนนั้น รวมทั้งสาเหตุแห่งการกระทำผิด เพื่อรายงานต่อศาล
- ๒ ควบคุมเด็กและเยาวชนที่คองหาว่ากระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดไว้ในระหว่างที่มีการ

สอบสวนหรือพิจารณาภาคีในกรณีที่จะต้องควบคุม

- ๓ ให้มีการตรวจรักษาและพยาบาลเด็กและเยาวชนในระหว่างที่มีการสอบสวนหรือพิจารณาภาคี หรือระหว่างการควบคุมตัวในสถานพินิจ
- ๔ ทำหน้าที่เป็นผู้อนุเคราะห์เลี้ยงดูหรือเฝ้าระวังเด็กหรือเยาวชนตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล
- ๕ ให้การศึกษาและทำการอบรมสั่งสอนศีลธรรมแก่เด็กและเยาวชนที่อยู่ในความควบคุม
- ๖ สอบข้อเท็จจริงตามคำสั่งศาลเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน และมีคามารค่าผู้ปกครองหรือบุคคลซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่
- ๗ ทำหน้าที่กำกับพนักงานคุมประพฤติในกรณีที่ศาลสั่งรอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษแก่เด็กหรือเยาวชนตามความในประมวลกฎหมายอาญา
- ๘ รายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้เยาว์ต่อศาล
- ๙ ศึกษา ค้นคว้าถึงสาเหตุแห่งการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนโดยทั่วไป จัดทำสถิติการกระทำความผิดอาญาของเด็กและเยาวชน และเผยแพร่วิธีป้องกันหรือทำให้ลดน้อยลง ซึ่งการกระทำของเด็กและเยาวชนที่กฎหมายบัญญัติเป็นความผิด
- ๑๐ กระทำการตามความจำเป็นให้ทราบความเป็นอยู่ของเด็กและเยาวชนที่ถูกปลดปล่อยไปแล้วจากสถานพินิจ สำนักงานของคณะกรรมการพินิจและคุ้มครองเด็ก โรงเรียนหรือสถานฝึกอบรม เพื่อให้ความช่วยเหลือในเรื่องที่อยู่อาศัย การครองชีพ และการศึกษาเท่าที่จะทำได้

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง แบ่งแยกกิจการออกเป็นสาขาต่างๆ ดังต่อไปนี้

• กองอำนวยการ แบ่งออกเป็นสี่แผนกคือ

๑) แผนกธุรการ

๒) แผนกฝึกและอบรม

๓) แผนกกักและอบรม

๔) แผนกสงเคราะห์ภายหลังปล่อย

๒ กองแรกเริ่ม

๓ กองคุ้มครอง แบ่งเป็นสี่แผนกคือ

- ๑) แผนกประมวลข้อเท็จจริง
- ๒) แผนกคดี
- ๓) แผนกควบคุมและสอดส่อง
- ๔) แผนกกำกับการปกครอง

๔ กองแพทย์ แบ่งเป็นสามแผนกคือ

- ๑) แผนกตรวจวิเคราะห์ทางกาย
- ๒) แผนกตรวจวิเคราะห์ทางจิต
- ๓) แผนกพยายามาล

เมื่อเด็กหรือเขาวขนถูกจับในข้อหาว่า กระทำผิดอาญาและเด็กหรือเขาวขนนั้นเป็นผู้ที่
 รับการพิจารณาพิพากษาโดยศาลคดีเด็กและเขาวขน พนักงานสอบสวนจะต้องส่ง เด็กหรือเขาวขนนั้น
 มายังสถานพินิจเพื่อสถานพินิจควบคุมตัวไว้หรือให้ประกันไป พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจควบคุมเด็ก
 หรือเขาวขนไว้ เมื่อสถานพินิจได้รับตัวเด็กหรือเขาวขนจากพนักงานสอบสวนแล้ว ในทางปฏิบัติหน้า
 ที่ที่สำคัญของสถานพินิจ แบ่งออกเป็นสามประเภทคือ

- ๑) พนักงานคุ้มครองพิจารณาทำรายงานสิ่งแวคล้อมเกี่ยวกับความประพฤติของเด็กและเขาวขน
- ๒) แพทย์และจิตแพทย์ทำรายงานการตรวจร่างกายและตรวจทางจิต
- ๓) เจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมทำรายงานการพินิจ

รายงานทั้งสามประเภทนี้ต้องส่งให้พนักงานสอบสวนในสิบแปดวัน นับแต่วันที่เด็กหรือเขาวขนถูกจับ
 ทั้งนี้เพื่อพนักงานสอบสวนจะได้มีเวลาปรึกษานานการสอบสวน แล้วเสนอสำนวนให้พนักงานอัยการใน
 หกวันนับแต่ได้รับรายงานของสถานพินิจ แล้วพนักงานอัยการจะได้มีเวลาเตรียมฟ้องคดีอีกหกวันนับ
 แต่ได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวน จึงรวมเป็นเวลาสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่เด็กหรือ
 เขาวขนถูกจับจนถึงวันฟ้องคดี รายงานของสถานพินิจดังกล่าวนี้ จะต้องส่งให้ศาลคดีเด็กและเขาวขน
 ควบในเมื่อมีการฟ้องเด็กหรือเขาวขนนั้น

เมื่อพนักงานสอบสวนจับเด็กหรือเขาวขนในข้อหาว่ากระทำความผิดอาญาแล้ว พนักงานสอบสวน
 จะควบคุมเด็กหรือเขาวขนไว้ไม่ได้ หรือจะส่งไปเรือนจำก็ไม่ได้ จะต้องส่งเด็กหรือเขาวขนนั้นมายัง
 สถานพินิจ เมื่อสถานพินิจได้รับตัวเด็กหรือเขาวขนไว้แล้ว ผู้อำนวยการสถานพินิจมีอำนาจให้ปล่อย

ชั่วคราว คือประกันตัวเด็กหรือเยาวชนนั้นไปในระหว่างการสอบสวนได้ ไม่จำเป็นต้องควบคุมตัวเด็กไว้ เว้นแต่เด็กหรือเยาวชนถูกจับในข้อหาอุกฉกรรจ์ เช่น ฆาตกรตาย ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ข่มขืน กระทำชำเรา หรือเคยถูกจับมาแล้วสองถึงสามครั้งเป็นต้น ถ้าเด็กหรือเยาวชนไม่ได้รับอนุญาตให้ประกันตัวไปจากสถานพินิจ หรืออัยการศาลไม่ประสงค์จะประกันตัว รวมทั้งเด็กเร่ร่อนไม่มีบิดามารคากิ่งนี้ สถานพินิจก็จะทำการควบคุมเด็กหรือเยาวชนนั้นไว้เพื่อรอการดำเนินคดี คือรอการสอบสวน การฟ้องคดี และการตัดสินของศาล

หน้าที่ในการควบคุมตัวเด็กระหว่างการดำเนินคดีนี้ สำหรับสถานพินิจเป็นหน้าที่ของกองแรก รับผิดชอบอยู่ที่ปากคลองตลาด ใกล้สถานีตำรวจนครบาลพระราชวัง แต่รับเฉพาะเด็กหรือเยาวชนผู้ชาย สำหรับเด็กหรือเยาวชนผู้หญิง มีสถานที่ควบคุมต่างหาก คือ สถานฝึกและอบรมหญิงซึ่งตั้งอยู่ที่ติดกับกองแรกที่ปากคลองตลาดนั่นเอง ถ้าเด็กหรือเยาวชนผู้ชาย ถูกจับมาเป็นครั้งที่สองหรือสาม หรือมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น พยายามหลบหนี ก็อาจส่งตัวไปควบคุมไว้ยังสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจที่บางนา อำเภอพระโขนง

เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกฟ้องต่อศาลแล้ว ศาลมีอำนาจอนุญาตให้ประกันตัวเด็กหรือเยาวชนไปจากศาลได้ ถ้าไม่มีการประกันตัวไปจากศาล เด็กหรือเยาวชนจะถูกควบคุมไว้ที่สถานควบคุมของสถานพินิจจนกว่าศาลจะพิพากษาคดีนั้น ถ้าศาลพิพากษายกฟ้องหรือไม่เอาตัวไว้ฝึกและอบรม สถานพินิจก็รับตัวไว้ฝึกและอบรมต่อไป ถ้าศาลพิพากษาจำคุกก็ส่งตัวผู้นั้นไปยังเรือนจำของกรมราชทัณฑ์ต่อไป แต่ศาลไม่นิยมใช้วิธีนี้

เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกจับและผู้นั้นจะต้องได้รับการพิจารณาพิพากษาโดยศาลคดีเด็กและเยาวชน การขอให้ปล่อยชั่วคราวหรือการขอประกันตัว ต้องยื่นต่อเจ้าหน้าที่ดังนี้คือ

๑ พนักงานสอบสวน เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกควบคุมในชั้นสถานีตำรวจ พนักงานสอบสวนมีอำนาจอนุญาตให้ประกันได้ แต่เป็นระยะเวลาสั้นมากเพียงหนึ่งหรือสองวัน เพราะพนักงานสอบสวนจะต้องรับส่งตัวเด็กหรือเยาวชนให้สถานพินิจ โดยไม่มีค่าใช้จ่าย

๒ ผู้อำนวยการสถานพินิจ เมื่อพนักงานสอบสวนส่งเด็กหรือเยาวชนมายังสถานพินิจแล้ว ผู้อำนวยการสถานพินิจเป็นผู้มีอำนาจให้ประกัน

๓ ศาล เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกศาลฟ้องแล้ว ศาลมีอำนาจให้ประกัน

เมื่อศาลคดีเด็กและเยาวชนพิพากษาให้ส่งตัวเด็กและเยาวชนไปฝึกและอบรมแล้ว สถาน
ที่นี้จะรับเด็กและเยาวชนเพื่อส่ง ไปยังสถานฝึกและอบรมของสถานที่นี่ต่อไป เด็กและเยาวชนจะไม่
ถูกส่งไปจำคุกยังเรือนจำ เว้นแต่คดีอุกฉกรรจ์และผู้นั้นมีความประพฤติเสียหายร้ายแรงมาก และผู้นั้น
มีอายุเกินสิบสี่แล้ว ในทางปฏิบัติศาลคดีเด็กและเยาวชนจะไม่พิพากษาจำคุกเด็กและเยาวชนแต่จะ
ส่งตัวไปฝึกและอบรมยังสถานที่นี่มีกำหนดระยะเวลาตามที่ศาลกำหนด แต่ไม่เกินระยะเวลาที่ผู้นั้นมี
อายุครบยี่สิบสี่ปี

เมื่อสถานที่นี่ได้รับตัวเด็กและเยาวชนไว้ฝึกและอบรมตามคำพิพากษาของศาลแล้ว สถาน
ที่นี้จะส่งเด็กและเยาวชนไปยังสถานฝึกและอบรมของสถานที่นี่เพื่อจัดให้ได้รับการศึกษาเล่าเรียน
ทั้งวิชาสามัญและวิชาชีพ กล่าวคือ ผู้ที่ยังไม่จบชั้นประถมศึกษาจะต้องเรียนวิชาสามัญให้อ่านออกเขียน
ได้ มีความรู้เทียบเท่าชั้นประถมปีที่สี่ เมื่อเรียนจบหลักสูตรจะมีการสอบเพื่อรับประกาศนียบัตรของ
กระทรวงศึกษาธิการ เช่นเดียวกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาต่างๆ ไป ส่วนผู้ที่อ่านออกเขียนได้มีความรู้
จบชั้นประถมปีที่สี่แล้ว ไม่ต้องเรียนวิชาสามัญแต่จะต้องเรียนหรือฝึกวิชาชีพ

วิชาชีพที่สถานที่นี่สอนและฝึกหัดให้ในปัจจุบัน มีประเภทต่างๆ ดังนี้คือ ช่างเย็บเสื้อผ้าชาย
หญิง ช่างไม้ ช่างพิมพ์ ช่างตีกลม การเกษตร รวมทั้งการเลี้ยงสัตว์ วิชาชีพเหล่านี้บางประเภทมีการ
สอบไล่เพื่อรับประกาศนียบัตร จากกระทรวงศึกษาธิการอีกด้วย นอกจากนี้เด็กและเยาวชนอาจมีราย
ได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากการฝึกหัดวิชาชีพด้วย การที่จัดให้เด็กและเยาวชน ได้เรียนวิชา
สามัญและวิชาชีพดังกล่าวแล้วก็เป็นประ โยชน์แก่เด็กและเยาวชนจะได้มีความรู้สามารถนำไปประ
กอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้เมื่อได้รับการปลดปล่อยไปแล้ว

สถานที่นี่จะต้องคอยสอดส่องและติดตามผลการ เรียนและการฝึกวิชาชีพมาพิจารณาประกอบ
กันว่าเด็กและเยาวชนมีความตั้งใจในการเรียนและฝึกอาชีพได้ผลเพียงไร ความประพฤติต่างๆ ไป
การอยู่ในระเบียบวินัยและการเชื่อฟังเจ้าหน้าที่ ทั้งนี้เพื่อพิจารณาว่าเด็กและเยาวชนผู้นั้นปฏิบัติตนได้
ผลดีก้าวหน้าหรือไม่เพียงไร การแบ่งระดับการวัดผลอาจแบ่งออกเป็นชั้นๆ ดังนี้คือ ไม่ก้าวหน้า ก้าว
หน้าน้อย ก้าวหน้าพอใช้ ก้าวหน้าดี ก้าวหน้าดีมาก เป็นต้น การวัดผลนี้จะทำเป็นระยะๆ ไป โดย

ปกติทำทุกสี่เดือน การวัดผลมีประโยชน์เกี่ยวกับการเสนอศาลใหม่ปลดปล่อยรวมทั้งตำรวจให้สิทธิพิเศษแก่
 ผู้ขึ้น เช่น ให้สิทธิย้ายไปอยู่สถานฝึกและอบรมแบบเบ็ด ก็ไม่ถูกจำกัดอิสรภาพ เช่น ในกรณีที่ศาล
 ส่งเด็กมาฝึกมีกำหนดหนึ่งปีขึ้นไปสูงไม่เกินสามปีดังนี้ ถ้าเด็กนี้ประพฤติตนดี ผลการฝึกอบรมก้าว
 หน้าดีมาก สถานฝึกอาจเสนอศาลใหม่ปล่อยเด็กนั้นเมื่อฝึกอบรมครบกำหนดหนึ่งปีแล้วไม่ต้องรอ
 ถึงสามปีก็ได้ในทางตรงข้าม ผู้ที่ไม่ประพฤติตนไม่ก้าวหน้าอาจได้รับลดเสีย เช่น ถูกจำกัดอิสรภาพมาก
 ขึ้นและอยู่ภายใต้ความควบคุมดูแลที่เข้มงวด โดยปกติอาจถูกส่งไปกักไว้ยังสถานกักและอบรม หรือถูก
 ส่งไปฝากกักขังยังเรือนจำ

นอกจากสถานฝึกจะต้องให้การศึกษาศึกษาและฝึกวิชาชีพแก่เด็กและเยาวชนดังกล่าวแล้ว สถาน
 ฝึกยังต้องให้การศึกษอบรมสั่งสอนในค่านิยมและหลักศาสนาแก่เด็กและเยาวชนที่อยู่ในความ
 ควบคุมของสถานฝึกอีกด้วย โดยปกติจะมีอนุศาสนาจารย์มาอบรมศีลธรรมเป็นระยะ รวมทั้งจัดให้มี
 การฟังเทศน์ในบางโอกาส ทั้งนี้เพื่อกล่อมเกลาคิดใจเด็กและเยาวชนให้มีความสำนึกตน มีศีลธรรมคิ
 ขันและเว้นจากการปฏิบัติชั่วต่อไป

เด็กและเยาวชนที่ถูกฟ้องยังศาลคดีเด็กและเยาวชนนั้นถ้าไม่ปรากฏว่าเป็นความผิดร้ายแรง
 เช่น ฆาตกรตาย ปล้นทรัพย์ โสเภณีหรือไม่เป็นผู้กระทำผิดครั้งที่สอง, สามหรือเป็นเด็กเร่ร่อนแล้ว ส่วน
 มากศาลจะพิพากษาว่าเด็กมีความผิดแล้วปล่อยตัวไปโดย รอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษ แต่
 อาจให้คุมประพฤติเด็กและเยาวชนนั้นไว้ก็ได้ วิธีการคุมประพฤติเป็นชนิดและมีประโยชน์ คือ เด็กและ
 เยาวชนไม่ของถูกจำกัดอิสรภาพ คือ ไม่ถูกส่งไปฝึกและอบรมยังสถานฝึกและอบรมของสถานฝึก
 ไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณของรัฐ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้นั้นกลับตนเป็นคนดีมีโอกาสศึกษาเล่าเรียน
 หรือทำกิจการงานประกอบอาชีพได้ ในขณะที่เด็กก็เป็นการป้องกันการกระทำผิดซ้ำอีกได้ เพราะ
 ตลอดระยะเวลาที่ศาลสั่งคุมประพฤตินี้ นอกจากนั้นจะต้องมารายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติเพื่อให้
 คำแนะนำตักเตือนในการปฏิบัติตนให้ถูกต้องแล้ว การคุมประพฤตินี้ยังเป็นเครื่องเตือนใจให้ผู้นั้นไม่กล้า
 ประพฤติตนเสียหายหรือกระทำผิดซ้ำอีกภายในเวลาที่ศาลกำหนด เพราะถ้าผู้นั้นประพฤติตนเสียหาย
 เช่น เทียวเตร่ หนีออกจากบ้านหรือคบเพื่อนชั่วแล้ว พนักงานคุมประพฤตินี้มีอำนาจรายงานพฤติการณ์
 เสียชื่อเสียงของผู้นั้นต่อศาล และศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำพิพากษาสั่งเอาตัวผู้นั้นไว้ฝึกและอบรม
 ได้ นอกจากนี้ในกรณีไปกระทำผิดซ้ำใหม่ ก็อาจถูกศาลพิพากษาเอาตัวไว้ฝึกและอบรมรวมทั้งกำหนด

โทษที่รอไว้ในคดีแรกเท่ากับคดีหลังด้วยจึงเป็นผลเสียแก่ผู้นั้นโดยตรง

นอกจากผู้ถูกคุมประพฤตินี้จะต้องมารายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติของสถานพินิจตลอดระยะเวลาที่ศาลสั่งแล้วพนักงานคุมประพฤติจะได้ออกไปตรวจผลการปฏิบัติตัวของผู้นั้นที่บ้านหรือที่ทำงานด้วยรวมทั้งสอบถามคนใกล้ชิดเคียง เป็นการสอดส่องพฤติการณ์ของผู้นั้นรวมทั้งให้คำแนะนำในการปฏิบัติตนซึ่งเป็นการได้ผลในการป้องกันการกระทำผิดซ้ำได้วิธีหนึ่ง เมื่อพ้นกำหนดเวลาคุมประพฤติแล้วถ้าผู้นั้นไม่ไปประพฤติตนเสียหายหรือกระทำผิดอีก สถานพินิจจะรายงานศาลสั่งให้ยุติการคุมประพฤติได้ ปัจจุบันปรากฏว่าศาลคดีเด็กและเยาวชนนิยมใช้วิธีการคุมประพฤติมากขึ้น ขณะนี้ศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางสั่งคุมประพฤติเด็กและเยาวชนไว้ประมาณสามร้อยหัวสิบคน

กล่าวโดยสรุป สถานพินิจและคุมครองเด็ก เป็นสถานที่มีกำเนิดควบคู่ไปกับศาลคดีเด็กและเยาวชน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้เป็นสถานที่ฝึกและอบรมเด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือโดยเจตนาที่ความโง่กลับตัวเป็นคนดี และสามารถบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคมเยี่ยงพลเมืองดีอื่นๆ ต่อไป

ภาคผนวก ข

สูตรที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

- หากความสำคัญของความแตกต่างระหว่างอัตราส่วนร้อยละของค่าคอมของเด็กชาย กับเด็กหญิงในแต่ละชั้นปีหาโดยควยสูตรดังนี้^{b๔}

$$P = \frac{N_1 p_1 + N_2 p_2}{N_1 + N_2}$$

$$Q = 1 - P$$

เมื่อ p_1 = อัตราส่วนร้อยละของค่าคอมของ เด็กชาย

p_2 = อัตราส่วนร้อยละของค่าคอมของ เด็กหญิง

N_1 = จำนวนเด็กชาย

N_2 = จำนวนเด็กหญิง

$$๒ \quad \text{เมื่อ} \quad \text{S.E.}\% = \sqrt{PQ \left[\frac{1}{N_1} + \frac{1}{N_2} \right]}$$

ความผิดพลาดมาตรฐานของส่วนร้อยละ

$$๓ \quad \text{C.R.} = \frac{p_1 - p_2 - 0}{\sqrt{p_1 - p_2}}$$

เมื่อ C.R. = t

ถ้า C.R. หรือ t มีค่ามากกว่า ๑.๙๖ หมายถึงว่า มีความแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น ๙๙ %

^{b๔} Garrett, E. Henry and Woodworth, R.S., Statistics in Psychology and Education, p. 235.

๒ หาจำนวนอัตราส่วนร้อยละของค่าตอบของ เด็กที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคม ยากจนกับปานกลางในแต่ละข้อปัญหาขอย แล้วหาความสำคัญของความแตกต่างระหว่าง เด็กที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมยากจนกับปานกลางด้วยสูตร

$$P = \frac{N_1 p_2 + N_2 p_1}{N_1 + N_2}$$

เมื่อ $Q = 1 - P$

p_1 = อัตราส่วนร้อยละของเด็กหญิงชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจยากจน

p_2 = อัตราส่วนร้อยละของเด็กหญิงชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง

N_1 = จำนวนเด็กหญิงชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจยากจน

N_2 = จำนวนเด็กหญิงชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง

๒ $S.E.\% = \sqrt{PQ \left[\frac{1}{N_1} + \frac{1}{N_2} \right]}$

เมื่อ $S.E.\%$ = ความผิดพลาดมาตรฐานของอัตราส่วนร้อยละ

๓ $C.R. = \frac{p_1 - p_2 - 0}{\sqrt{p_1 - p_2}}$

เมื่อ $C.R. = t$

ถ้า C.R. หรือ t มีค่ามากกว่า ๑.๙๖ หมายถึงว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น ๙๕ %

ภาคผนวก ค.

จดหมายขออนุญาตทดสอบเด็ก

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร พระนคร

๑๐ เมษายน ๒๕๑๑

เรียน ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

เนื่องด้วย นางสาวศิริพร ทิมศิริวงศ์ นิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว กำลังเขียนปริญญาโทเรื่อง "สาเหตุของปัญหาครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ปี พ.ศ. ๒๕๑๑" ในการศึกษาครั้งนี้ นางสาวศิริพร ทิมศิริวงศ์ ใครจะมีโอกาสได้เก็บข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนหญิงชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง โดยการให้ตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์

ดังนั้นจึงเรียนมาเพื่อทราบ ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะให้ความสะดวก และให้ความช่วยเหลือแก่นิสิตผู้นี้ในการศึกษาครั้งนี้ ตามความเหมาะสม ข้าพเจ้าขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้.

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

บุญชม ไชยโกนีย์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คร. บุญชม ไชยโกนีย์)

ประธานกรรมการควบคุมปริญญาโท

ภาคผนวก ง.

แบบสอบถาม

วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร พระนคร

๔ เมษายน ๒๕๑๑

นักเรียนที่รัก

เนื่องด้วยครูต้องการจะศึกษาปัญหาบางอย่าง และจะนำผลของการศึกษานี้ไปเป็นแนวทางในการช่วยเหลือพวกเธอทุกคน ให้มีความเจริญก้าวหน้าเป็นกำลังอันมั่นคงของชาติสืบไป การศึกษานี้จะสำเร็จจุดลงไปด้วยดีได้นั้น จำต้องได้รับความร่วมมือจากพวกเธอทุกคน ช่วยกันตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้นกับเธอ เธอไม่ต้องกลัวว่า การตอบตามความเป็นจริงจะเป็นอันตรายแก่เธอ เพราะครูจะไม่ให้เธอเขียนชื่อและจะเก็บคำตอบเหล่านี้เป็นความลับที่สุด ขอให้เธอวางใจได้

ครูหวังอย่างยิ่งว่าเธอจะให้ความร่วมมือ และตั้งใจตอบแบบสอบถามอย่างดียิ่ง จึงขอขอบใจเธอทุก ๆ คน.

ขอได้รับความขอบใจอย่างจริงใจ

ศิริพร หิมศิริวงศ์

แบบสอบถาม

.....

หมวด ก. โปรดเติมข้อความลงในช่องว่างต่อไปนี้ตามความเป็นจริง

เพศ..... เกิดเมื่อวันที่..... เดือน ..... พ.ศ.....
จังหวัด ..... เชื้อชาติ ..... สัญชาติ ..... นับถือศาสนา
..... เข้าโรงเรียนเมื่ออายุ ..... ปี จบชั้น .....
เมื่ออายุ.....ปี ต้องออกจากโรงเรียนเพราะ .....

.....
ค่าใช้จ่ายประจำวันได้รับจาก ..... เพียงพอหรือไม่ .....

ถ้าไม่เพียงพอหาเพิ่มเติมโดย .....

อาชีพ..... มีรายได้เดือนละ..... บาท หรือวันละ.....
..... บาท

อาชีพของบิดา..... มีรายได้เดือนละ..... บาท หรือวันละ.....
..... บาท

อาชีพของมารดา ..... มีรายได้เดือนละ..... บาท หรือวันละ.....
..... บาท

จำนวนพี่น้องรวมบิดามารดาเดียวกันมี.....คน ดังนี้

จำนวนพี่ชาย.....คน จำนวนน้องชาย.....คน

จำนวนพี่สาว.....คน จำนวนน้องสาว.....คน

จำนวนพี่น้องที่เกิดจากบิดาเลี้ยงหรือมารดาเลี้ยงมี.....คน ดังนี้

จำนวนพี่ชาย .....คน จำนวนน้องชาย .....คน

จำนวนพี่สาว .....คน จำนวนน้องสาว.....คน

จำนวนบิดาเลี้ยงหรือมารดาเลี้ยง .....คน

จำนวนคนในครอบครัวมีทั้งสิ้น.....คน

เวลาอยู่บ้านมีหน้าที่ .....

ใช้เวลาว่างทำ .....

เคยเป็นตลงนามมาก่อนด้วยเรื่อง .....

สถานที่เกิดเหตุ .....

สิ่งที่ทำให้โศกโศกมากที่สุดในชีวิตคือ .....

.....

สิ่งที่ทำให้เสียใจมากที่สุดในชีวิตคือ .....

.....

สิ่งที่ต้องการอย่างยิ่งในชีวิตคือ .....

.....

คนที่รักมากที่สุดในบ้านคือ .....

เพราะ .....

พี่หรือน้องที่รักมากที่สุดคือ .....

เพราะ .....

คนที่เกลียดมากที่สุดคือ .....

เพราะ .....

การดำเนินชีวิตที่ผ่านมาคิดถึงอะไรเป็นหลัก .....

.....

ถ้าสามารถขอสิ่งที่ต้องการได้ ๓ สิ่ง จะขอ

- ๑. ....
- ๒. ....
- ๓. ....

หมวด ข. โปรดตอบคำถามต่อไปนี้โดยขีดเครื่องหมาย ✓ ลงใน (..) ตามความเป็นจริง
ข้อหนึ่ง ๆ เธออาจขีดเครื่องหมายได้มากกว่า ๑ เครื่องหมาย

๑. บ้านเป็นบ้านชนิดใด ?	๒. ลักษณะของบ้านเป็นอย่างไร
(...) บ้านเช่า	(...) มั่นคงแข็งแรง
(...) บ้านของนายจ้าง	(...) กลางเก่ากลางใหม่
(...) บ้านของบิดามารดา	(...) ชำรุดทรุดโทรม
(...) บ้านของคนอื่นที่บิดามารดาไปอาศัยอยู่	(...) คับแคบไม่สบาย
(...) ไม่ทราบว่าเป็นบ้านของใคร	(...) อื่น ๆ
(...) อื่น ๆ	

๓. ตั้งอยู่ที่ไหน ?

(...) ในที่ที่เจริญ

(...) ในระแวกคนไม่ดี

(...) ในแหล่งที่สกปรกอยู่กันอย่างแออัด

(...) อยู่ไม่เป็นที่ยกย้ายเรื่อย ๆ

(...) อื่น ๆ

๔. มีความรู้สึกอย่างไรเมื่ออยู่บ้าน ?

(...) มีความสุขมากกว่าอยู่ที่อื่น

(...) อึดอัดไม่อยากจะอยู่

(...) คับแคบไม่น่าอยู่

(...) สกปรกรกรุงรัง

(...) เฉย ๆ

(...) อื่น ๆ

๕. เวลาอยู่บ้านทำอะไรบ้าง ?

(...) ช่วยบิดามารดาทำงานบ้าน

(...) ช่วยบ้างไม่ช่วยบ้าง

(...) ไม่เคยทำอะไรเลย

(...) ชอบเก็บตัวอยู่คนเดียวเงียบ ๆ

(...) ชอบเที่ยวนอกบ้าน

(...) ชอบเล่นการพนัน

(...) ช่วยบิดามารดาหารายได้

(...) อื่น ๆ

๖. ขณะที่ทุกคนในบ้านทำงาน เธอทำอะไร ?

(...) ทำงานไปพร้อม ๆ กับเขา

(...) ปล่อยให้คนอื่นทำเธออยู่เฉย ๆ

(...) มักจะช่วยคนอื่นทำเสมอ

(...) อื่น ๆ

๗. คนอื่นที่อยู่ในบ้านเป็นอย่างไร ?

(...) รักใคร่กลมเกลียวกันดี

(...) ทะเลาะวิวาทกันบ่อย ๆ

(...) แยกกันเป็นใหญ่

(...) อิจฉาริษยา

(...) ต่างคนต่างอยู่

(...) อื่น ๆ

๘. เพื่อนบ้านเป็นอย่างไร ?

(...) ชอบให้ความช่วยเหลือ

(...) ชอบทะเลาะวิวาท

(...) ชอบดื่มสุราเมามาย

(...) ชอบพูดจาหยาบคาย นิสัยไม่ดี

(...) เป็นนักเลงหัวไม้

(...) มีความประพฤติดี

(...) ต่างคนต่างอยู่

(...) อื่น ๆ

๘. ฐานะของเพื่อนบ้านส่วนมากเป็นอย่างไร ?

- (...) ร่ำรวยมาก
- (...) พอมีพอใช้
- (...) ยากจน
- (...) มักขอยืมเงินจากบ้านเราเสมอ
- (...) อื่น ๆ

๑๐. เพื่อนบ้านส่วนมากประกอบอาชีพอะไร ?

- (...) รับราชการ
- (...) ค้าขาย
- (...) รับจ้าง
- (...) เป็นกรรมกร
- (...) ประกอบอาชีพที่สุจริต
- (...) ประกอบอาชีพที่สังคมรังเกียจ
- (...) ไม่ได้ทำงานประจำ
- (...) อื่น ๆ

๑๑. บิดามารดาของเธอยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ?

- (...) ยังมีชีวิตอยู่ทั้งคู่
- (...) เสียชีวิตแล้วทั้งคู่
- (...) บิดาเสียชีวิต มารดาอยู่
- (...) ไม่ทราบว่ายังมีชีวิตอยู่หรือไม่
- (...) อื่น ๆ

๑๒. บิดามารดาอยู่ด้วยกันหรือไม่ ?

- (...) อยู่ด้วยกัน
- (...) แยกกันอยู่
- (...) หย่าร้างกัน
- (...) อื่น ๆ

๑๓. ก่อนที่จะมาอยู่ที่นั่นเธออยู่กับใคร ?

- (...) บิดามารดา
- (...) บิดาเพราะบิดาแยกกันอยู่กับมารดา
- (...) มารดาเพราะมารดาแยกกันอยู่กับบิดา
- (...) บิดาและมารดาเลี้ยง
- (...) มารดาและบิดาเลี้ยง
- (...) ญาติฝ่ายบิดา
- (...) ญาติฝ่ายมารดา
- (...) คนอื่นที่ไม่ใช่ญาติ
- (...) อื่น ๆ

๑๔. ครอบครัวมีฐานะอย่างไรเมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น ?

- (...) มีหน้ามีตาเป็นพิเศษ
- (...) เหมือน ๆ กับคนอื่น
- (...) ค่าค้อยากจน
- (...) ร่ำรวยกว่าคนอื่น
- (...) อื่น ๆ

๑๕. บิดามารดาเป็นอย่างไร ?

- (...) รักใคร่ปลงคองกันดี ✓
- (...) ทะเลาะกันเสมอ ✓
- (...) มักมีความเห็นไม่ตรงกัน ✓
- (...) ไม่พยายามเข้าใจกัน
- (...) ชอบตีลูก ๆ เสมอ
- (...) เป็นคนเฉย ๆ ไม่คอยพูดจา
- (...) อื่น ๆ

๑๖. บิดาเป็นคนชนิดไหน ?

- (...) ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน
- (...) ชอบดื่มสุราเสมอ
- (...) ไม่ชอบทำงาน
- (...) หงุดหงิดและโกรธง่าย
- (...) ขี้บ่น
- (...) คุยง่าย
- (...) เจาะระเบียบ
- (...) อ้าเอียงรักลูกไม่เท่ากัน

๑๗. มารดาเป็นคนชนิดไหน ?

- (...) ชอบทะเลาะกับคนในบ้าน
- (...) ชอบดื่มสุราเสมอ
- (...) ชอบเล่นการพนัน
- (...) ไม่ชอบทำงาน
- (...) หงุดหงิดและโกรธง่าย
- (...) ขี้บ่น
- (...) คุยง่าย
- (...) เจาะระเบียบ

(...) อ้าเอียงรักลูกไม่เท่ากัน

- (...) ปากร้ายแต่ใจดี
- (...) เลื้อยเพื่อเอาเปรียบ
- (...) ใจดี
- (...) อื่น ๆ

๑๘. บิดามีความรู้สึกต่อเธออย่างไร ?

- (...) รักและเอ็นดู
- (...) ให้ความไว้วางใจ
- (...) ภาคภูมิใจในเธอ
- (...) เกือบครึ่ง
- (...) ไม่เชื่อว่าเธอจะทำอะไรได้
- (...) เฉย ๆ ไม่ยินดียินร้าย
- (...) อื่น ๆ

๑๙. มารดามีความรู้สึกต่อเธออย่างไร ?

- (...) รักและเอ็นดู
- (...) ให้ความไว้วางใจ
- (...) ภาคภูมิใจในเธอ
- (...) เกือบครึ่ง
- (...) ไม่เชื่อว่าเธอจะทำอะไรได้
- (...) เฉย ๆ ไม่ยินดียินร้าย
- (...) อื่น ๆ

๒๐. เธอรู้สึกอย่างไรต่อบริการคารา ?

- (...) รักบริการคาราทั้งสองคน
- (...) ไม่ชอบบริการคาราทั้งสองคน
- (...) รักบริการแต่ไม่ชอบคารา
- (...) รักบริการแต่ไม่ชอบบริการ
- (...) เฉย ๆ
- (...) อื่น ๆ

๒๑. เธอรู้สึกอย่างไรเวลาอยู่กับบริการคารา ?

- (...) เป็นสุขมาก
- (...) เป็นสุขบางเวลา
- (...) เป็นทุกข์ไม่สบายใจเลย
- (...) อึดอัดใจมาก
- (...) หางเห็นไม่คุ้นเคย
- (...) เฉย ๆ
- (...) อื่น ๆ

๒๒. เมื่อไม่ได้อยู่กับบริการคาราเธอรู้สึกอย่างไร ?

- (...) ดีถึง
- (...) อยากกลับไปอยู่กับท่าน
- (...) ดีใจ
- (...) เฉย ๆ
- (...) อื่น ๆ

๒๓. บริการคารามีเวลาใดที่สะดวกเพียงไร? ๒๔๒

- (...) ได้พบปะพูดคุยกันทุกวัน
- (...) ได้พูดคุยกันบางแต่ไม่มากนัก
- (...) บริการคาราออกไปทำธุระนอกบ้านจนไม่มีเวลาพบกัน
- (...) อื่น ๆ

๒๔. บริการคาราทะเลาะกันบ่อยแค่ไหน? ๒๔๓

- (...) ทุกวัน
- (...) นาน ๆ ครั้ง
- (...) ปานกลาง
- (...) ไม่เคยทะเลาะกันเลย

๒๕. เมื่อมีบริการคาราทำโทษ เรามีความเห็นอย่างไร?

- (...) บิดควรถูกทำโทษ
- (...) ถูกทำโทษอย่างไม่ยุติธรรม
- (...) ถูกทำโทษรุนแรงเกินกว่าเหตุ
- (...) ไม่เคยถูกทำโทษเลย

๒๖. เวลาถูกทำโทษเธอรู้สึกอย่างไร?

- (...) สำนึกผิด
- (...) น้อยใจเพราะไม่ยุติธรรม
- (...) อยากแก้แค้นบริการคารา
- (...) อยากไปโทษท่าน
- (...) อยากทำร้ายตัวเอง
- (...) เฉย ๆ ไม่เป็นคดียินร้าย
- (...) อื่น ๆ

๒๗. บิตามารคาสนใจเธอเพียงไร

- (...) สนใจมากที่สุด
- (...) สนใจมาก
- (...) สนใจปานกลาง
- (...) ไม่สนใจ
- (...) ไม่สนใจเลย

(...) เห็นแก่ตัว

- (...) ให้ความช่วยเหลือกันดี
- (...) ไม่เคยให้ความช่วยเหลือกันเลย
- (...) ไม่มีความรู้สึกอย่างไรต่อกัน
- (...) อื่น ๆ

๒๘. เวลาใดที่เธอใกล้ชิดบิตามารคามากที่สุด (...)

- (...) รับประทานอาหาร
- (...) กอนนอน
- (...) ตอนนอนตอนเช้า
- (...) ไปเที่ยว
- (...) ไม่มีเวลาใดใกล้ชิดกันเลย
- (...) อื่น ๆ

- (...) รักใคร่
- (...) หวังดี
- (...) เมตตากรุณา
- (...) เกียดครึ่ง
- (...) อิจฉาวิชา
- (...) เฉย ๆ ไม่ยินดียินร้าย
- (...) อื่น ๆ

๒๙. เมื่อเปรียบเทียบกับพี่น้องเธอรู้สึกอย่างไร? (...)

- (...) บิตามารคารักเธอมากกว่า
- (...) บิตามารคารักพี่มากกว่า
- (...) บิตามารคารักน้องมากกว่า
- (...) บิตามารคาไม่รักใครเลย
- (...) อื่น ๆ

- (...) เธอมีความรู้สึกต่อพี่น้องอย่างไร?
- (...) รักทุก ๆ คน
- (...) เกียดทุก ๆ คน
- (...) รักบางคน เกียดบางคน
- (...) ไม่อยากให้เขาได้ดีกว่า
- (...) อยากให้ทุกคนได้ดี
- (...) อื่น ๆ

๓๐. พี่น้องของเธอเป็นอย่างไร?

- (...) รักใคร่ปรองดองกันดี
- (...) ขบทะเลาะกันเสมอ
- (...) ขบแข่งกันแข่งเคน
- (...) มีความเกียดครึ่งกัน

10 คนที่บิตามารคาอยากคบ พี่น้องบิตามารคา

๓๓. เวลาที่มีความทุกข์เรลท่าอย่างไร

- (...) ระบายให้ที่ ๆ นอง ๆ พัง
- (...) ไม่เคยปรึกษาที่นงเลย
- (...) ไม่คิดว่าที่นงจะช่วยให้
- (...) ปรึกษาบิดามารดา
- (...) ปรึกษาญาติผู้ใหญ่
- (...) อื่น ๆ

๓๔. เวลาที่มีของกินอะไรทำอย่างไร

- (...) แบ่งปันให้ที่ ๆ นอง ๆ
- (...) ไม่แบ่งให้ที่ ๆ นอง ๆ
- (...) แบ่งบางไม่แบ่งบาง
- (...) อื่น ๆ

๓๕. เหตุสันทสมกับที่นงมากเพียงไร

- (...) มากที่สุด
- (...) มาก
- (...) ปานกลาง
- (...) นอย
- (...) นอยมาก

๓๖. ญาติผู้ใหญ่ในบ้านเป็นอย่างไร

- (...) ชอบคาไม่เวนแคะวัน
- (...) ชอบเลี้ยวเข็นให้เขลเป็นคนดี
- (...) ชอบยุแหยให้บิดามารดาทะเลาะกัน
- (...) หงคหงิดโกรขงาย
- (...) ไม่มีความเป็นระเบียบ

(...) ไม่มีประโยชน์ต่อครอบครัวเลย

- (...) ใจนอย เลาใจยาก
- (...) เจ้าระเบียบ
- (...) ใจดี
- (...) อื่น ๆ

๓๗. ญาติผู้ใหญ่ในบ้านมีกี่คน

- (...) ๑ - ๒ คน
- (...) ๓ - ๔ คน
- (...) ๕ - ๖ คน
- (...) มากกว่า ๖ คน

๓๘. เรลมีความรู้สึกต่อญาติผู้ใหญ่อย่างไร

- (...) รัก เคารพ
- (...) เกลียคขง
- (...) รักคาญ
- (...) เจย ๆ
- (...) อื่น ๆ

๓๙. ญาติผู้ใหญ่มีความรู้สึกต่อเรลอย่างไร

- (...) รักและเอ็นค
- (...) ขยากให้ไคดี
- (...) ไม่ขยากให้ไคดี
- (...) เกลียคขง
- (...) เจย ๆ
- (...) อื่น ๆ

See

๒๓. เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่นมีคามารคาปฏิบัติของเธออย่างไร
- แสดงความรักใคร่เอ็นดู
  - คอยห้ามไม่ให้ทำโน่นทำนี่
  - ทำหน้าที่เธอเป็นลูกจริง ไม่มีความคิดอะไร
  - ถ้าทำอะไรจะโคทุทุกอย่าง
  - ชมเชยความคิดของเธอ
๒๔. เมื่อไม่พบของของของคนอื่นมีคามารคาทำอย่างไร
- ชมเชยว่าเธอทำถูกแล้ว
  - ดูอย่างรุนแรง
  - แสดงความคิดเห็นตรงอย่างแข็ง
  - ไม่ว่ากล่าวหรือทำอะไรทั้งสิ้น
  - บอกให้เข้าไปคืนเจ้าของ
๒๕. ระเบียบข้อบังคับในบ้านเป็นอย่างไร
- มีคามารคามักจะไม่ว่ากล่าวแม่เธอจะทำผิด
  - มีคามารคาชอบตั้งระเบียบตามใจของท่าน
  - มีคามารคามักจะดูว่าโดยไม่มีเหตุผล
  - บ้านไม่มีระเบียบจะทำอะไรก็ได้
  - มีคามารคาจะชี้แจงความผิดและลงโทษเมื่อเห็นควร

๒๖. การเลือกอาชีพของเธอเป็นไปแบบไหน
- มีคามารคาเลือกให้ตามความเห็นชอบของท่าน
  - มีคามารคาต้องการให้เลือกเฉพาะอาชีพที่มีเกียรติ
  - มีคามารคาไม่เคยสนใจว่าเธอจะมีอาชีพอะไร
  - มีคามารคาตามใจไม่ว่าเธอจะเลือกอะไร
  - มีคามารคาและเธอปรึกษาร่วมกันก่อนเลือกอาชีพ
๒๗. มีคามารคาปฏิบัติต่อเธออย่างไร
- ขี้ระแวงระแวงมากที่สุด
  - บังคับเคียดแค้นอยากให้เป็นคนดี
  - รังเกียจจริงจังถ้าเธอขายเสียได้ท่านจะเป็นสุข
  - ตามใจมากจนไม่รู้ว่ามีรักหรือเกลียด
  - ให้ความรักความภาคภูมิใจ

๔๐. เคยรู้สึกว้าวหรือไม?

- (...) ไม่เคยพบความอบอุ่นใจเลย
- (...) ว้าวมาก
- (...) บางครั้งรู้สึกแต่ไม่บ่อยนัก
- (...) ไม่เคยรู้สึกเลย
- (...) อื่น ๆ

๔๑. เมื่อว้าวหัวใจเธอทำอย่างไร?

- (...) ทำสิ่งแปลก ๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจ
- (...) ลอกเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูง
- (...) นั่งปั่นกลางวัน
- (...) ทำงานท่า
- (...) อื่น ๆ

๔๒. ที่เธอทำอะไรผิดทั้ง ๆ ที่รู้เป็นเพราะเธอต้องการอะไร?

- (...) ประสงค์บิคา มารดา
- (...) ประสงค์คนอื่นที่เธอไม่พอใจ
- (...) ระบายความคับแค้นใจ
- (...) ระบายความโกรธ
- (...) อื่น ๆ

๔๓. มีสาเหตุใดบ้างที่ทำให้เธอทำความผิด?

- (...) ขาดความบังคับ
- (...) ไม่รู้ว่าผิดหรือถูก
- (...) บิคา มารดาไม่อบรม
- (...) ความยากจน
- (...) เพื่อนชักนำ
- (...) อื่น ๆ

๔๔. สิ่งที่ทำให้ไม่สบายใจมากที่สุดคืออะไร?

- (...) บาน
- (...) บิคา มารดา
- (...) บิคา เลี้ยงหรือมารดาเลี้ยง
- (...) พี่น้องร่วมบิคา มารดา
- (...) พี่น้องต่างบิคา มารดา
- (...) ญาติผู้ใหญ่

(...) ฐานะทางการเงิน

- (...) อื่น ๆ

๔๕. ถ้าเธอเลือกได้เธอจะเลือกสิ่งใดเป็นครั้งแรก?

- (...) ความรักจากบิคา มารดา
- (...) ความรักใคร่ปรองดองของพี่น้อง
- (...) ความมั่งมีเงินทอง
- (...) ความรักใคร่ระหว่างญาติผู้ใหญ่
- (...) ชาติที่ดี
- (...) การศึกษา
- (...) บ้านที่น่าอยู่
- (...) เพื่อนที่ดี
- (...) อื่น ๆ

๔๖. เธอต้องการให้คนอื่นปฏิบัติต่อเธออย่างไร(...)

- (...) ด้วยความรัก
- (...) ด้วยความเข้าใจ
- (...) ด้วยความเต็มอกเต็มใจ
- (...) ด้วยความยุติธรรม
- (...) ด้วยความเข้มงวดกวดขัน
- (...) อื่น ๆ

- (...) บ้าน
- (...) การเงิน
- (...) อื่น ๆ

๔๗. เธอรู้สึกว่ามีคนเข้าใจเธอไหม?

- (...) มีมาก
- (...) ไม่ค่อยมี
- (...) ไม่มีเลย

๕๐. ถ้าอนุญาตให้เธอออกจากที่นี่ได้ เธอจะไปไหน?

- (...) บ้าน
- (...) อยู่กับเพื่อน
- (...) ยังไม่รุ้จุดหมาย
- (...) อยากอยู่ที่นี้
- (...) อื่น ๆ

๕๘. เธอรู้สึกว่าโลกนี้เป็นอย่างไร?

- (...) ไม่ยุติธรรม
- (...) มีแต่การแก่งแย่งชิงดี
- (...) โหดร้าย
- (...) คับแคบ
- (...) ล้างว่าง
- (...) สบายงาม
- (...) ร่มรื่น
- (...) อื่น ๆ

๕๙. เธออาจจะไม่ทำบิดาสิ่งใดต่อไปนี้ไม่
บกพร่อง?

- (...) บิดามารดา
- (...) พี่น้อง
- (...) ญาติ

หมวด ก. โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงหน้า ก.ข.ค.ง. หรือจ. ให้ตรงกับความเป็นจริง
ที่เกิดขึ้นกับเธอมากที่สุด

๕๑. ตั้งแต่จำความได้เธอรู้สึกว่ามีคามารคา
ปฏิบัติตนเธออย่างไร
- ก. หนักจนจนเกินไป
ข. เข้มงวดกวดขันมากเกินไป
ค. หาเรื่องลงโทษเสมอทั้งผิดและไม่ผิด
ง. ตามใจจนเกินไป
จ. ให้ความรักความอบอุ่น
๕๒. การทำงานบ้านมีคามารคาใช้วิธีใด
- ก. ไม่ยอมให้ทำเพราะกลัวจะลำบาก
ข. บังคับเคี่ยวเข็ญให้ทำงานทุกอย่าง
ค. ให้ทำงานเพราะความเกลียดชัง
ง. เธอจะไม่ทำงานหรือไม่ทำงานก็ได้
จ. แบ่งงานให้ทำพอสมควรตามความสามารถ
๕๓. ขณะที่เธอทำงานบ้านมีคามารคามักจะทำอย่างไร
- ก. คอยช่วยเหลืออยู่ใกล้ตลอดเวลา
ข. จู้จี้โน่นนี่เพราะต้องการให้ทำที่ที่สุด
ค. ไม่ว่าจะทำหรือไม่จะถูกดูว่าเสียชื่อเสียงตลอดเวลา
ง. ถ้าไม่อดยากทำก็ไม่บังคับ
จ. รมแซ่และเฝ้ากำลังใจในการทำงาน
๕๔. มีคามารคาควบคุมการจ่ายเงิน
ของเธออย่างไร
- ก. ไม่ยอมให้ใช้จ่ายเงินตามลำพัง
ข. เข้มงวดกวดขันในการใช้จ่ายมาก
ค. มักจะถูกดูว่าเสมอเมื่อขอเงิน
ง. ปล่อยให้ใช้จ่ายเงินตามสบาย
จ. จะให้เมื่อมีเหตุผลเพียงพอ
๕๕. เมื่อมีคามารคาไปช่วยเธอซื้อ
ของใช้ของเธอทานหาอย่างไร
- ก. เลือกให้เอง
ข. เข้มงวดกวดขันต่อการเลือก
ของเธอมาก
ค. ไม่สนใจว่าเธอจะเลือกซื้อ
อย่างไร
ง. ความใจเมวของเธอที่นั่นท่านจะไม่
ต้องการให้ซื้อ
จ. ช่วยให้ความคิดเห็นเมื่อเธอ
ต้องการ

๕๖. บิดามารดาคิดว่าคุณการคบเพื่อนของเธอ
อย่างไร?

- ก. ไม่ยอมให้คบเพื่อนเพราะกลัวจะเสียเด็ก
- ข. เข้มงวดในการคบเพื่อนมาก
- ค. ชอบว่ากล่าวเสียก็เสียขี้เมา
- ง. ปล่อยให้คบทั้งเพื่อนดีและเพื่อนเอาจ
- จ. ช่วยตักเตือนให้รู้จักคบเพื่อนที่ดี

๕๗. เมื่อเธอทำผิดบิดามารดาทำอย่างไร?

- ก. ไม่ทำโทษเธอเลย
- ข. ทำโทษอย่างรุนแรง
- ค. ไม่เหลียวแลและมีความจริงจัง
- ง. บางทีทำโทษบางทีไม่ทำโทษ
- จ. มักชี้แจงให้เธอเข้าใจก่อนลงโทษทุกครั้ง

๕๘. บิดามารดาคิดว่าคุณการเที่ยวเตร่อย่างไร?

- ก. มักไม่ยอมให้ออกไปเที่ยวตามอ้าง
- ข. ไม่ชอบให้ออกไปเที่ยวเตร่ที่บ้าน
- ค. ชอบรู้ว่าเรื่องการเดินทางของเธอเสมอ
- ง. อนุญาตให้ไปทุกครั้งที่ชอบ
- จ. อนุญาตให้เที่ยวบ้างตามสมควร

๕๙. บิดามารดามีความเห็นเกี่ยวกับทรงกาย
อย่างไร?

- ก. มักไม่ยอมให้ทรงกายตามใจชอบ
- ข. กวดขันการทรงกายให้เรียบร้อยเสมอ
- ค. ไม่เคยสนใจการทรงกายของเธอเลย
- ง. เกรงใจไม่ว่ากล่าวแม้บางครั้งจะไม่พอใจ
- จ. ตักเตือนเมื่อเห็นทรงกายไม่เหมาะสม

๖๐. บิดามารดาคิดว่าการไปโรงเรียนอย่างไร?

- ก. ต้องมีรถคอยรับส่งทุกวัน
- ข. ต้องกลับบ้านตรงเวลาเสมอ
- ค. ไม่สนใจว่าเธอจะไปโรงเรียนหรือไม่
- ง. ถ้าไม่สบายไปก็ไม่ว่ากล่าว
- จ. คลบเอาใจใส่โดยสม่ำเสมอ

๖๑. เมื่อเธอกลับบ้านไม่ตรงเวลาบิดามารดา
ทำอย่างไร?

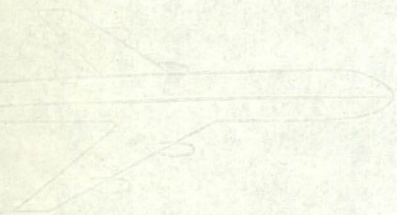
- ก. แสดงความห่วงใยอย่างมาก
- ข. ทำโทษอย่างรุนแรง
- ค. พูดติเตียนซ้ำซากไม่รู้จักจบ
- ง. ปล่อยให้ไปโดยไม่ว่ากล่าว
- จ. ให้โอกาสแก้ตัวอีก

๖๒. เธอได้รับประทานอาหารบิดามารดา
ทำอย่างไร?

- ก. เอาใจใส่เลือกอาหารที่เธอชอบให้
- ข. กวดขันให้รับประทานอาหารให้
เรียบร้อย
- ค. ก็กินไม่รับประทานอาหารดี ๆ
- ง. ให้รับประทานอาหารตามชอบใจ
- จ. ทำให้เธอรับประทานอาหารที่ไม่ชอบ
แต่มีประโยชน์ได้

๒๔. บิดามารดาของเธอเป็นคนแบบไหน?
- ก. จัดการทุกสิ่งทุกอย่างให้หมด
  - ข. ทำโทษเมื่อเธอทำอะไรนอกเหนือคำสั่ง
  - ค. ไม่เคยสนใจว่าเธอจะเป็นอย่างไร
  - ง. ไม่เคยว่ากล่าวเธอไม่ว่าเธอทำอะไรผิดหรือถูก
  - จ. ทำอะไรอย่างมีเหตุผลและถูกต้องเสมอ
๒๕. สิ่งที่ทำให้ยุ่งยากใจมากที่สุดเมื่ออยู่บนที่ล่ออะไร?
- ก. บิดามารดาเอาใจใส่มากเกินไป
  - ข. บิดามารดาบังคับขมขื่นเสมอ
  - ค. บิดามารดาไม่สนใจตกลงพูดคุยกัน
  - ง. บิดามารดาตามใจมากเกินไป
  - จ. บิดามารดาตักเตือนและอบรมอย่างมีเหตุผล
๒๖. ถ้าเธอมีลูก เธอจะปฏิบัติกับเขาแบบไหน?
- ก. หนักแน่นไปหน่อย
  - ข. เข้มงวดกวดขัน
  - ค. หลอกล่อซึ้งซึ้ง
  - ง. ความใจที่กลบเกล็น
  - จ. ให้ความรักความอบอุ่น

JET MAIL

JET MAIL

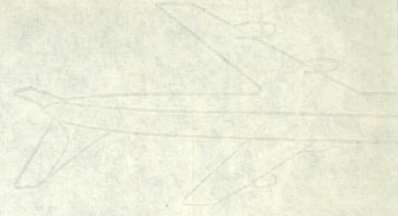

IL

JET MAIL

QEL WHIT

QEL WHIT

QEL WHIT

THE FAMILY PROBLEMS WHICH MAKE THE CHILDREN AND
YOUTHS CAME TO THE CENTRAL OBSERVATION
AND PROTECTION CENTRE

ABSTRACT

BY

SIRIPORN LIMSIRIWONG

Presented in partial fulfilment of the requirement
for the Master of Education degree
at the College of Education

August 30, 1968.

Purposes

The general purposes of this study were :

1. To study the influence of children's behaviour of the following aspects of home environment.
  - A. Home conditions and atmosphere
  - B. Neighbours
  - C. Relationships in the home
    - between parents and children
    - amongst siblings
    - between adult relatives and children
  - D. Parents' methods of child rearing
  - E. The economic status of the family
2. To determine the causes of juvenile delinquency, and to rank them in order.
3. To examine the causes of juvenile delinquency with respect to differences of sex and level of economic and social status.

The Sample

The sample consisted of 339 children - 300 boys and 39 girls.

Subjects were chosen from The Central Observation and Protection Centre. Their ages ranged from 7 to 22 years.

Procedure

1. Data were collected by means of multiple choice and open form questionnaires which were administered to 113 children.

2. The questionnaires were divided into two parts :

- A. Children's personal data
- B. The family's problems

3. In addition, 226 children were interviewed, using the above questionnaire.

4. Differences in response percentages were analysed by the critical ratio method.

Findings and Conclusions

1. Family Problems Influencing Child Behaviour

A. Home conditions and atmosphere : Most children lived with quarrelsome parents that placed a big strain upon their mental health.

B. Neighbours : Neighbours were helpful in many cases, especially when their economic status was rated medium. In some cases neighbours themselves were criminals.

C. Relationships in the home : Relationships between parents and children were harmed by poor economic status so that children felt their parents were indifferent to them. Children with step-fathers or step-mothers were frequently unhappy. Relationships amongst children of large families were often spilt by quarrelling. Relationships were usually good with adult relatives who frequently gave useful suggestions.

D. Parents' methods of child rearing : Significant factors in upbringing are ranked for boys and girls as follows -

<u>Rank Order</u>	<u>Boys</u>	<u>Girls</u>
1	Rejection	Permissiveness
2	Dominance	Overprotection
3	Democracy	Dominance
4	Permissiveness	Democracy
5	Overprotection	Rejection

Significant factors ranked for different levels of economic status are -

<u>Rank Order</u>	<u>Poor Economic Status</u>	<u>Medium Economic Status</u>
1	Rejection	Dominance
2	Dominance	Rejection
3	Permissiveness	Permissiveness
4	Democracy	Democracy
5	Overprotection	Overprotection

E. Economic and social status : This was an important factor influencing child behaviour.

2. Harmful Influences on Child Behaviour

Harmful influences ranked for boys and girls are as follows :

<u>Rank Order</u>	<u>Boys</u>	<u>Girls</u>
1	Economic status	Economic status
2	Parents	Homes
3	Step-fathers or mothers	Step-fathers or mothers
4	Home	Parents
5	Friends	Step-brothers or sisters
6	Step-brothers or sisters	-
7	Adult relatives	-
8	Siblings	-

Harmful influences ranked by level of economic status are as follows :

8. Both parents should share the responsibility for their children.

B. To Teachers, Guidance Workers, and Administrators

1. Give the children affection and security.
2. Understand children's individual differences.
3. Encourage children to use scientific method in learning, thinking, and doing.
4. Encourage children to become self-confident by preventing them from doing things which are beyond their capacity.
5. Teach children about Home Economics when they reach a suitable age.
6. Study each child to understand his problems and to find ways to meet his needs.
7. Administrators should understand the nature of children and the causes of their problems, and find reasonable ways to help them.

Suggestions for Further Study

1. To understand these results better there should be a further study which compares delinquent children with a control group of normal children.
2. Studies should consider other factors such as those in schools, or the influence of theatres, night clubs, mass media, etc.
3. Future investigations should use larger and more representative samples.
4. Future investigations should also include information from parents.

<u>Rank Order</u>	<u>Poor Economic Status</u>	<u>Medium Economic Status</u>
1	Economic status	Economic status
2	Parents	Parents
3	Step-fathers or mothers	Step-fathers or mothers
4	Friends	Friends
5	Neighbors	Neighbors
6	Step-brothers or sisters	Step-brothers or sisters
7	Adult relatives	Adult relatives
8	Siblings	Siblings

Recommendations

A. To Parents

1. Parents should express love to children unconditionally
2. Parents should respect their children's abilities and make no demands that beyond their capacity so that children will develop self-confidence and self-respect.
3. Parents should recognize the importance of children as family members.
4. Parents should permit children to do things which develop self-responsibility and self-direction.
5. Parents should encourage children to express their ideas and attitudes and tell about their experiences since this enables parents to encourage the good things to be done and to discourage reasonably what should not be done.
6. Love and discipline should be consistent within the family.
7. Parents should set the children a good example.